

Hôn Ước Gia Tộc

Contents

Hôn Ước Gia Tộc	1
1. Chương 1: Hôn Ước	2
2. Chương 2: Khiêu Khích	6
3. Chương 3: Động Phòng	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5: Về Nhà (ngoại)	13
6. Chương 6: Tắm Ảnh	17
7. Chương 7: Thô Bạo	19
8. Chương 8: Một Nhà	23
9. Chương 9: Qua Lại	25
10. Chương 10: Sinh Nhật	28
11. Chương 11: Hiếu Lắm	32
12. Chương 12: Nghi Ngờ	34
13. Chương 13: Chú Sáu	37
14. Chương 14: Làm Việc	41
15. Chương 15: Mụ Vợ Già	45
16. Chương 16: Bạt Tai	48
17. Chương 17: Đi Làm	51
18. Chương 18: Văn Phòng Kịch Tính	54
19. Chương 19: Vô Sĩ	57
20. Chương 20: Ấu Đả	62
21. Chương 21: Tin Dữ	64
22. Chương 22: Tự Sát	67
23. Chương 23: Yêu	70
24. Chương 24: Cùng Đi Làm	74
25. Chương 25: Em Trai	77
26. Chương 26: Dọa Ngắt	82
27. Chương 27: Chân Thân (nguyên Hình)	84
28. Chương 28: Sinh Sản	87
29. Chương 29: Trường Sinh	92
30. Chương 30: Ghen	95
31. Chương 31: Tạm Thời Ly Biệt	100
32. Chương 32: Vợ Ả, Vợ Không Được Phản Bội Đâu	103
33. Chương 33: Kết Cục	105

Hôn Ước Gia Tộc

Giới thiệu

Biên tập: Xích Nguyệt*Đây là một hệ liệt, tất cả các bé thụ trong này đều là người song tính, công thì là các yêu quái. .

1. Chương 1: Hôn Ước

“Khiết Vũ, anh yêu em, anh yêu em mãi mãi...”

Đứng trước tòa cao ốc tráng lệ, tiếng nói của chàng trai được khuếch đại qua loa vọng khắp cả con đường, có nhiều người qua đường tò mò dừng lại xem, còn bên trong tòa cao ốc thì các nhân viên lại mở cửa sổ nhìn ra xem rồi sôi nổi bàn tán không ngừng.

“Wow, hôm nay lại một chàng mới.”

“Quá lợi hại, sức hấp dẫn của Khiết tổng quả là quá mạnh mẽ, ba trăm sáu mươi lăm ngày không ngày nào mà không có người tới tỏ tình, nhưng mà sao lại toàn là con trai không nhỉ?”

“Cô gái nào mà dám theo đuổi Khiết tổng hả? Tuy Khiết tổng đẹp đến ai ai cũng ghen tỵ, vẫn đề là... người ta ngay cả nói chuyện cũng không dám cùng ngài nói nữa là.”

“Đúng đó, là do mấy anh trai này can đảm, trước chết một người sau lại tiến thêm một người.”

Vừa dứt lời, từ cửa sổ tầng hai mươi có một thứ bay ra rầm rầm rơi xuống đất.

“Aaaaaa”

“Chết rồi, chết chắc rồi!”

“Dữ dội quá, hôm qua là cái ghế, hôm nay là cái bàn...”

Cái bàn từ trên trời giáng xuống ngay trước mặt chàng trai rồi vỡ vụn ngay cạnh chân cậu ta.

Nhiệt huyết tỏ tình của chàng trai bị tiếng rầm dọa tụt xuống không còn tí nào, cố gắng nuốt nước bọt xong lắp bắp nói vào loa: “Khiết Vũ... lần sau anh lại đến! Bái bai!” Nói xong thì chạy đi nhanh như chớp như bôi mỡ vào chân.

Mấy người hóng chuyện sôi nổi khinh bỉ: “Hứ! Đều một loại như nhau cả.”

“Mới có mỗi cái bàn đã bị dọa thành như vậy, tên này có chỗ nào xứng với Khiết tổng của chúng ta chứ.”

Đám người hóng hớt dần dần tản đi, tòa cao ốc khôi phục lại sự im lặng vốn có của nó.

Trên một con đường cách đó không xa có một chiếc Ferrari màu đỏ nổi bật đang đậu, ngồi bên tay lái là một thanh niên đẹp trai sành điệu, cậu gỡ kính râm xuống, hú hồn nói: “Fuck, vợ tương lai của con sao lại dữ như vậy.”

Người đàn ông bên cạnh cười nói: “Ý của Tiểu Vũ là người lạ đừng có lại gần, muốn ngăn cách mọi thứ ở ngoài cửa. Cho nên con phải cố gắng lên, Tiểu Vũ là một đứa nhỏ rất ưu tú, cũng là con trai trưởng của Khiết gia, hôn ước của con với nó tuyệt đối là không thể thay đổi được đâu đấy.”

Chàng trai sành điệu tặc lưỡi: “Con hôn người ta một cái có khi nào người ta lấy dao đâm con phát chết luôn không?”

“Chuyện này... e hèm, chú cũng không chắc chắn.”

“Cái gì? Đây không phải là bất cứ lúc nào con cũng có thể chết trong tay vợ con sao?”

“Khụ khụ... Chắc không nghiêm trọng vậy đâu, nó hung dữ với mấy thằng kia là vì nó không thích mấy thằng đó, nếu con chiếm được trái tim của nó rồi, con thử nghĩ mà xem, một người con trai hung dữ lạnh lùng như thế chỉ sẵn sàng dịu dàng với một mình con, có phải rất sung sướng hay không?”

“... Nghe chú nói cũng rất thú vị. Nhưng lạ ở chỗ, đây là con trưởng của Khiết gia, sao lại hứa gả cho con mà không phải anh hai?”

“... Anh hai mi đã kết hôn rồi, đồ ngốc.”

“Cũng đúng ha.”

“Tiểu Long phải cố lên.”

“Chú...”

“Đừng sợ, con mà chết thì chú nhất xác cho, con trai, mạnh mẽ lên.”

“...”

Trong phòng làm việc ở tầng hai mươi, một dáng người thon dài mặc một bộ vest màu đen, người đàn ông đeo kính gọng vàng, trên mặt không có cảm xúc gì đang gõ máy tính. Thư ký gõ cửa rồi ôm một bó hoa bước vào, run run rẩy rẩy nói: “Khiết tổng...”

Khiết Vũ nhíu mày, lạnh lùng nói: “Tôi nói cô bao nhiêu lần là mấy thứ rác rưởi này không cần phải đem vào phòng làm việc của tôi, bây giờ đang là thời gian làm việc, cô là thư ký của tôi lại bỏ bê nhiệm vụ, không muốn làm nữa thì nộp đơn từ chức rồi cút xéo đi.”

Thư ký nước mắt đã nhanh chóng rơi lã chã, lắp bắp nói: “Nhưng... Đây là hoa của thiếu gia bên tập đoàn Hiên Viên đưa tới... bảo phải đưa tận tay cho ngài...”

Khiết Vũ nghe thấy hai chữ Hiên Viên thì lông mày lại càng nhíu chặt hơn: “Là thiếu gia nào của Hiên Viên?”

”Là nhị... nhị thiếu gia, anh ta nói trong nhà anh ta đứng thứ hai, tên là Hiên Viên Long.

Khiết Vũ im lặng hồi lâu mới nói: “Người đâu?”

“Đã đi rồi ạ.”

“Cô đi ra đi.”

“Vâng...” Thư ký vội vàng đặt bó hoa xuống rồi vội vã ra khỏi phòng.

Trong phòng làm việc không còn người nào nữa, Khiết Vũ mệt mỏi ngồi dựa vào ghế, nhắm mắt lại, day day thái dương.

Hiên Viên Long... Cái gì nên đến thì cũng sẽ đến.

Bên trong chiếc Ferrari ở dưới lầu, Hiên Viên Long vui vẻ gọi điện cho chú mình báo tin: “Anh ta nhận hoa của con, ha ha.”

“Thật không? Tiếp tục cố gắng, chú thật mong các con mau sớm kết hôn.”

“Chú đợi đó! Có người đẹp nào thoát khỏi tay con đâu.”

“Con đừng xem thường nó.”

Khiết Vũ vẫn luôn làm việc tới tám giờ tối mới bắt đầu ra khỏi cao ốc, anh đã quen với việc tự động tăng ca mỗi ngày, giờ này về xem như cũng còn sớm.

Đi đến bãi đậu xe, vừa định bước lên thì nghe có tiếng bước chân ở đằng sau lại gần, gương mặt vẫn lạnh lùng, xoay người tung một cước.

“Aaaaaa.” Kẻ khả nghi ôm háng thét lên thảm thiết, sắc mặt tái mét, đau đớn vã cả mồ hôi hột.

“... Cậu là ai? Tại sao lại đi theo tôi?” Khiết Vũ nhíu mày, nhìn chằm chằm người con trai đang vô cùng đau đớn kia, một chút thương xót cũng không hề có.

Hiên Viên Long quả thực muốn khóc đến nơi, ôm trym nghẹn ngào: “Anh... tôi... tôi chính là chồng của anh... anh dám đá tôi... mẹ nó... chắc ông bị liệt dương quá...”

“... Cậu là Hiên Viên Long?” Khiết Vũ ngạc nhiên hỏi.

Hiên Viên Long gật đầu: “Anh... đáng ghét...”

Khiết Vũ thở dài, đỡ Hiên Viên Long lên xe: “Tôi đưa cậu đến bệnh viện.”

Tại bệnh viện, Khiết Vũ ngồi chờ ở bên ngoài, thỉnh thoảng nghe được tiếng Hiên Viên Long la hét như heo bị chọc tiết từ bên trong truyền ra.

“Bác sỹ nhẹ chút! Đây là niềm tự hào của tôi đó, ông mà làm hỏng thì đừng mong còn sống bước ra ngoài.”

“Vâng... vâng... nhưng, nhưng mà... cậu có tới hai cái dương vật?”

“Hâm mộ tôi đúng không? Trời sinh to lớn giống tôi như vậy đã là hiếm có, huống chi còn là hai con (trym) bự, bởi vậy vợ của tôi sẽ là người sung sướng nhất.”

Khiết Vũ ở bên ngoài nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, khuôn mặt lạnh lùng thoáng ửng hồng.

Qua hồi lâu, Hiên Viên Long cuối cùng cũng loạng choạng bước ra, dáng đi không được tự nhiên, nhìn thấy gương mặt lạnh như băng của Khiết Vũ ngồi chờ bên ngoài, Hiên Viên Long nhất thời tức giận đến đau cả trứng (dái), chỉ vào Khiết Vũ mà nói: “Tên là Khiết Vũ đúng không?”

Khiết Vũ yên lặng gật đầu.

“Anh biết tôi là chồng anh đúng không?”

Khiết Vũ không lên tiếng.

“Anh không nói lời nào cũng không sao, hừ hừ, anh vô duyên vô cớ đã bị thương chỗ trọng yếu nhất của tôi chẳng lẽ lại không có gì để giải thích sao?”

Khiết Vũ khoanh tay, giọng thản nhiên: “Cậu lên lút đi theo tôi thì làm sao tôi biết là ai.”

“Vậy sao, tôi biết anh rất được bọn đàn ông rào đón, mỗi ngày đều có người tỏ tình, đánh lén. Anh cho là tôi có thể so sánh với đám rệp bọ đó sao?”

Khiết Vũ đẩy đẩy gọng kính: “Theo tôi thấy thì cũng không có gì khác nhau.” Nói xong cũng không thèm quay đầu lại mà đi thẳng tới thang máy.

Hiên Viên Long tức giận đuổi theo, cùng chen vào trong thang máy: “Anh cứ như vậy mà đối đãi với chồng tương lai của mình thế à?”

Khiết Vũ nhìn chằm chằm cửa thang máy, không thèm để ý mà nói: “Chúng ta còn chưa có đám cưới, mà đám cưới rồi cũng không có nghĩa tôi sẽ đối đãi với cậu khác đi. Cái kiểu con nít ranh như cậu căn bản là không hợp khẩu vị của tôi.”

“Anh nói cái gì?” Hiên Viên Long tức giận vì bị xem thường: “Anh dám nói tôi là con nít ranh?”

“Không là nít ranh chứ là cái gì? Thậm chí còn chưa tốt nghiệp, về tìm cô giáo mà khóc lóc đi.” Khiết Vũ cười châm chọc, vừa lúc thang máy “ding” lên một tiếng thì chân Khiết Vũ cũng vừa nhấc lên bước ra ngoài.

Hiên Viên Long nổi trận lôi đình, cũng đuổi theo ra ôm chầm lấy hông Khiết Vũ bóp mạnh khiến anh giật mình nhảy dựng lên: “Cậu muốn làm gì?”

Tay Hiên Viên Long nắn nắn niết niết trên bờ hông Khiết Vũ: “Vợ biết mà còn hỏi, đương nhiên là làm rồi, anh chính là vợ của tôi mặc kệ anh có là ai đi nữa. Mông vợ thật vểnh, chồng đây rất vừa lòng.”

“Đồ nít ranh vô giáo dục.” Khiết Vũ hừ lạnh một cái rồi đẩy cửa rời đi.

Hiên Viên Long nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.”

Cậu tức tối trở về nhà, vừa vào đến cửa đã la hét ầm ĩ: “Mọi người đâu rồi? Đi đâu hết rồi? Tôi muốn từ hôn tôi muốn từ hôn! Ông đây có chết cũng không lấy cái tên Khiết Vũ hung dữ kia làm vợ.”

“Ấy, Tiểu Long, gì mà ồn ào vậy, sao tự dưng đòi từ hôn? Không phải hôm nay con đi gặp Tiểu Vũ sao? Sao không mời người ta đi ăn cơm?” Một người đàn ông nhà nhận từ phòng trong bước ra.

Hiên Viên Long lập tức ôm lấy ông làm nũng: “Ba nhỏ, con bị Khiết Vũ đá vào trym.”

“Cái gì?” Ba nhỏ lo lắng.

“Suýt chút là đá liệt luôn rồi, giờ vẫn còn sưng đây này. Mấy ba tìm vợ cho con sao lại tìm một người vừa hung dữ vừa cứng nhắc, không dịu dàng chút nào. Con thích phụ nữ mềm mại dịu dàng, ngực to mông bự cơ.”

“Haizzzz... Tiểu Long này, con nghe ba nói đi, Tiểu Vũ là một người tốt, rất có bản lĩnh, bao năm qua một mình nó xử lý hết mọi chuyện trong công ty của Khiết gia, cực kỳ quyết đoán. Hơn nữa nó là con trưởng của Khiết gia, năm nay hai mươi sáu, hai nhà chúng ta đã có hôn ước nhiều năm, cho nên con phải lấy Khiết Vũ. Nếu không phải anh hai con đã kết hôn thì làm sao tới lượt con...”

Hiên Viên Long lại càng buồn bực: “Vậy chẳng phải tại không ai muốn cưới anh ta nên mới đẩy cho con?”

“Con đừng nói bậy. Không phải con cũng biết anh hai quá yêu anh dâu con, nếu chia rẽ hai người, ép anh hai con cưới Tiểu Vũ, như vậy đối với bọn họ đều không tốt.”

“Chả nhẽ đưa cho con thì tốt sao? Con cũng không thích anh ta.”

“Nhưng Tiểu Long cũng đâu có người yêu nào đâu, Tiểu Vũ rất chín chắn, rất phù hợp với con, sau này kết hôn rồi còn có thể giúp đỡ con, con đó, lúc nào cũng mê chơi, chết cũng không thay đổi. Con chịu khó tiếp xúc nhiều với Tiểu Vũ, sau này kết hôn, ở chung lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm thôi.”

“Hừ, con sẽ không bao giờ thích anh ta.”

Lễ cưới là do các bề trên định ngày, Hiên Viên Long có phản đối thế nào thì cũng không được, ưu sầu buồn khổ, thế là quyết định đi tìm Khiết Vũ.

Trong một nhà hàng, trên người Khiết Vũ vẫn là bộ vest màu đen như mọi ngày, thoăn thoắt bước tới, trán còn rịn ra vài giọt mồ hôi, vừa ngồi xuống đã lạnh lùng hỏi: “Có việc gì?”

Móa, cái thái độ này thật khó ưa.

Hiên Viên Long hít một hơi rồi nói: “Tôi rất không ưa anh.”

“Bên nào cũng thế.”

Fuck! Đồ đáng ghét.

Hiên Viên Long cắn răng nói: “Tôi không muốn kết hôn với anh.”

“Bên nào cũng thế.”

Hiên Viên Long bùng nổ: “Nhưng lại không thể không lấy anh.” Mẹ nó, cậu càng phải cưới anh ta! Cưới gã đàn ông lạnh như băng này về rồi tra tấn anh ta, làm nhục anh ta, đùa giỡn một hồi rồi ly hôn.

“Cho nên, vì hạnh phúc gia đình sau này, tôi quyết định mỗi ngày sẽ mời anh đi ăn cơm, coi như là hẹn hò, cũng là để chúng ta hiểu rõ nhau hơn.”

“Thế à?” Khiết vũ hỏi.

“Ừ.”

Khiết Vũ đứng dậy nói: “Không cần đâu, kết hôn chính là để sinh con đẻ cái, mấy chuyện khác không quan trọng, có hiểu hay không cũng không liên quan. Không có việc gì thì đừng tới tìm tôi, lễ cưới gấp lại.”

Khiết Vũ tao nhã rời khỏi nhà hàng, biến mất không còn bóng dáng.

RẦMMMMM

“Tiên sinh... xin ngài dừng tay, đừng làm hỏng bàn của chúng tôi, nếu không chúng tôi phải báo cảnh sát.”

“Khiết Vũ, anh cứ chờ mà xem.”

2. Chương 2: Khiêu Khích

Trong nhà Hiên Viên, mọi người đều tề tựu đông đủ.

“Tiểu Long, ngày mốt chú làm đám cưới rồi, mấy ngày này không cho phép chú chạy lung tung.” Một người đàn ông uy nghiêm dặn dò Hiên Viên Long.

“Dạ.” Hiên Viên Long ỉu xiu đáp.

“Tiểu Long, dùng cơm tối xong thì gặp anh hai.”

“Làm gì ạ?”

“Có chuyện muốn nói với chú.”

Hiên Viên Long từ nhỏ đã theo ông nội sống ở nước ngoài, vì thế đối với người anh trai uy nghiêm này cũng không mấy thân thiết lắm, tuy vậy cũng không dám tỏ ra ngỗ nghịch.

Ăn cơm xong liền đi đến phòng của anh hai, miễn cưỡng hỏi: “Có chuyện gì ạ?”

Hiên Viên Hoàng nói: “Anh nghe nói chú nhất quyết phản đối hôn sự giữa chú và Tiểu Vũ?”

“Dạ, em không thể nào thích kiểu người giống Khiết Vũ được, đã không hấp dẫn thì thôi đi, tính tình thì kiêu căng, xem thường người khác, anh ta cho rằng anh ta là ai chứ.”

Hiên Viên Hoàng cười gượng: “Chính xác là Tiểu Vũ có hơi kiêu ngạo, nhưng cậu ấy thật sự rất tốt, cũng sẽ có lúc dịu dàng.”

“Anh hai thật biết rõ anh ta.”

“Ừm, tuổi tui anh xấp xỉ cho nên cũng dễ thân thiết.”

“Tại sao anh hai không cưới anh ta?”

“Anh đã yêu Tiểu Mạt rồi.”

“Hừ, dù sao cũng là mọi người ép em cưới, em đối với đàn ông con trai không có hứng thú, cưới về để đó, tuyệt đối sẽ không chạm vào. Cho anh ta cô đơn chết luôn.”

Hiên Viên Hoàng bật cười: “Tiểu Long đúng là còn chưa có trưởng thành mà, chú không biết rằng những người bên Khiết gia có hôn ước với chúng ta đều là người song tính sao?”

“Biết, là bất nam bất nữ chứ gì.”

Hiên Viên Hoàng nhún mày: “Vấn đề là chúng ta nếu muốn sinh con để cái thì nhà họ chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Trừ phi anh ta cầu xin em, nếu không em tuyệt đối sẽ không chạm vào anh ta.”

Hiên Viên Hoàng khẽ nhếch khóe miệng: “Để xem chú có thể nhịn được bao lâu. Tiểu Long, đợi chú nếm qua một lần rồi mới biết được tư vị là như thế nào, tuyệt đối không thua phụ nữ. Đêm động phòng là lần đầu tiên của hai người, chỗ đó của cậu ấy cũng giống như của phụ nữ, thậm chí còn nhỏ hơn, nhưng vẫn có màng trinh, cho nên chú đừng quá thô lỗ.”

“...”

Hôn lễ được cử hành tại tư gia của nhà Hiên Viên.

Nghi thức hôn lễ đã có từ xa xưa, bề trên trong nhà Hiên Viên sẽ dẫn tân nhân đi cúng bái tổ tiên, đồng thời sẽ thêm tên tân nhân vào gia phả, đây chính là nghi thức quan trọng nhất, còn mấy nghi thức từng bừng kia chỉ là phụ, ví dụ như đưa sinh lễ hoành tráng, tặng trang sức quý giá nhiều không kể hết.

Vinh hoa phú quý như thế ai thấy mà không thèm?

Vì sự giàu sang phú quý vĩnh hằng, với thể chất đặc biệt của Khiết gia đã cùng Hiên Viên gia kết làm thông gia hơn một ngàn năm qua, không ngừng vì dòng họ Hiên Viên sinh sản giống nòi.

Một khi sinh được con nối dõi, cái nhận được là điều mà người ngoài không thể tưởng tượng nổi.

Là trường sinh bất lão.

“Lễ thành!”

Sau tiếng hô lớn, nghi thức cuối cùng cũng chấm dứt, khách khứa bắt đầu sôi nổi dùng tiệc, có một đôi tân nhân bị đưa vào tân phòng.

Hiên Viên Long vội vàng đóng cửa phòng lại, mạnh bạo cởi phăng lễ phục ra, lại nhìn thấy Khiết Vũ đang thừ người ngồi trên giường thì cười khẩy: “Phu nhân của tôi, cũng đang suy nghĩ gì vậy? Giờ hối hận rồi à?”

Khiết Vũ cũng không buồn ngẩng đầu lên: “Tôi không làm gì phải hối hận cả.”

“Ha ha, nói chung là được gả cho nhà Hiên Viên người khác cầu còn không được, nào là có được vinh hoa phú quý tràn đầy, rồi còn trường sinh bất lão như của yêu quái. Người ta cầu không có, chỉ có nhà anh có được vinh hạnh này. Rõ ràng cơ thể nam không ra nam, nữ không ra nữ, vậy mà dám xưng mình là đàn ông, có thằng đàn ông nào mà dạng chân ra sinh con cho người ta không? Lòng tham lộng hành há cái gì cũng có thể đem ra bán?”

Khiết Vũ không đồng ý với lời Hiên Viên Long nói nên ngẩng đầu, lạnh lùng liếc cậu một cái rồi cởi áo cưới, giục: “Cậu nhanh lên.”

“Ày, anh cũng nôn nóng quá đi.”

“Xong sớm ngủ sớm.”

“Hừ, anh nghĩ thật hay.” Hiên Viên Long cởi quần áo, chỉ còn lại chiếc quần dài trắng rồi đặt mông ngồi xuống giường, nắm lấy cằm Khiết Vũ: “Anh bỏ mắt kính ra mới thấy anh thật đẹp, hèn chi có nhiều người theo đuổi anh như vậy, mấy thằng công tử bột có vẻ rất thích trai đẹp như anh nhỉ.”

“Sao cứ bô lô ba la nói nhảm hoài vậy.” Khiết Vũ nhướn mày nói.

“Anh...” Hiên Viên Long tức đến nghẹn, tại sao mỗi lần nói chuyện với Khiết Vũ đến cuối cùng đều là cậu bị chọc tức đến nói không nên lời thế này. Đáng ghét, cậu nhất định phải chỉnh tên này một trận mới được.

“Vợ à, nếu đã gấp gáp như vậy sao còn không nhanh chóng cởi quần áo?” Hiên Viên Long cố ý khiêu khích.

Không nói hai lời, Khiết Vũ lập tức cởi quần áo ra, ngay cả quần lót cũng cởi nốt.

Nhìn cơ thể săn chắc thon dài trắng nõn của Khiết Vũ, Hiên Viên Long bất chợt ngẩn ngơ, huyết sáo mấy câu rồi nói: “Làn da thật đẹp, tiếc là vợ không ngực không mông, chồng đây có thấy cũng không lên được. Nói thật cho vợ nghe, lúc chồng ở Mỹ, đã chơi qua biết bao đứa con gái ngực bự mông to rồi, nhìn vợ như cái đồ treo quần áo vậy đúng là chồng cương không được.”

Khiết Vũ cười cười: “Cứng không được sao? Hiên Viên thiếu gia, có bệnh là phải trị.”

“Anh có bệnh thì có!”

Khiết Vũ không thèm để ý nữa mà nằm xuống, cười khinh bỉ, nhấc bàn chân thon dài đến giữa hai chân Hiên Viên Long, làm cậu ta hoảng hồn. Chân Khiết Vũ chà đến chà đi ở đũng quần Hiên Viên Long, đầu ngón chân linh hoạt mân mê theo hình dạng của thứ ở trong quần kia, rất mau cậu đã có phản ứng, đũng quần nổi phồng lên, mặt cậu đỏ bừng, uất nghẹn nhìn chằm chằm Khiết Vũ.

Khiết Vũ một bên dùng chân khiêu khích, một bên cười nói: “Cậu xem, tôi chỉ mới lấy chân khều vài cái mà cậu đã cứng rồi. Xem ra tôi không cần phải đưa Hiên Viên thiếu gia đến bệnh viện kiểm tra năng lực nhỉ?”

Hiên Viên Long dục hỏa bừng bừng, hơi thở hỗn hển, nhìn Khiết Vũ với ánh mắt không thể tin được: “Không ngờ là anh còn biết chủ động nữa, tôi còn tưởng anh ở trên giường cũng lạnh như băng không chút thú vị nào chứ.” Nói xong liền nắm lấy hai chân Khiết Vũ mở rộng ra hai bên, “Vợ đừng gấp, hãy để chồng phục vụ vợ cho, vợ yên tâm, bảo đảm chồng sẽ phục vụ vợ thật sung sướng, sướng đến nỗi không thể xa chồng được cho xem.”

Khiết Vũ hơi co chân, bày ra tư thái mời gọi: “Đừng có nói mà không làm.”

3. Chương 3: Động Phòng

Hiên Viên Long thăm mắng người này thật to gan, nhìn nhìn vòm ngực bằng phẳng của Khiết Vũ, cố gắng hôn lên môi anh, cậu tự thôi miên mình rằng anh là phụ nữ, đưa tay xoa nắn đầu vú của anh.

Khiết Vũ bật ra tiếng rên rĩ, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của Hiên Viên Long, ưỡn ngực nghênh đón ngón tay của cậu.

Hiên Viên Long cảm giác được đầu vú của Khiết Vũ vừa chạm vào đã cứng ngắc, cậu vừa thở dốc vừa nói: “Anh thật mẫn cảm, còn mẫn cảm hơn cả phụ nữ, bị đàn ông sờ có tí mà đã cứng rồi. Ừm, cảm giác thật đã, giá mà ngực to hơn chút, mềm hơn chút thì thích rồi.”

Khiết Vũ bị hôn nên không thể nói chuyện, bất thành linh giờ tay捏 đầu vú Hiên Viên Long một cái làm cậu thét toáng lên, Khiết Vũ nhin không được cười đến cả người run rẩy: “Ha ha... Xem Hiên Viên thiếu gia cậu này, ha ha... kêu gì mà cứ như heo bị chọc tiết.” Cậu thật sự đã bị anh đùa cợt rồi.

Hiên Viên Long hít một hơi, giọng lạnh tanh: “Vợ yêu dấu, chọc giận chồng thì cứ chuẩn bị lãnh nhận hậu quả đi.” Cậu nói xong, cố kìm cơn tức sắp bùng nổ, thô lỗ đẩy cặp đùi của Khiết Vũ lên, ánh mắt sáng rực nhìn nơi bí mật giữa hai chân khiết Vũ, ngạc nhiên không thôi: “Đây... đây là song tính sao?”

Chỉ thấy bên dưới dương vật của Khiết Vũ là một âm đạo, chẳng qua nhỏ hơn chút, hẹp hơn chút, hơn nữa...

Hô hấp của Hiên Viên Long càng nặng nề hơn, đưa tay đến giữa hai chân Khiết Vũ vuốt ve: “Anh thể mà lại không có một cọng lông nào, thật nhẵn nhụi.”

Người Khiết Vũ khẽ run run, nhưng miệng vẫn cười nói: “Trời sinh ra đã thế, với lại người tôi cũng rất mẫn cảm, tôi bảo đảm không thua gì mấy nhỏ cậu đã từng chơi qua đâu.”

“Để xem mẫn cảm được bao nhiêu?” Hiên Viên Long hứng trí bưng bưng, cúi đầu vào gần hơn giữa hai chân Khiết Vũ để nhìn rõ thêm, phát hiện cái chỗ nhỏ bé kia căng mọng nõn nà, ngay cả lỗ nhỏ đằng sau cũng có màu hồng nhạt, trông qua thật sự rất mê người. Cậu cảm thấy người vợ này ít ra cũng có ưu điểm.

Hiên Viên Long thích thú không thôi, bỗng nhiên nhìn thấy giữa khe hở tinh tế kia tràn ra chất lỏng trong suốt, thấm ướt nơi riêng tư nuốt nà giữa hai chân Khiết Vũ, cậu hít một cái rồi nói: “Anh tiểu à?”

“Ha ha haaaa.” Khiết Vũ bật cười, cậu thiếu gia này thật buồn cười quá, anh khoác chân lên vai Hiên Viên Long, đưa tay đến giữa hai chân, dưới con mắt nhìn chăm chú của cậu mà kéo mở đoá hoa thần bí, lộ ra cánh hoa non mềm bao lấy lỗ nhỏ xinh xắn, âm hạch nhỏ bé đáng yêu. Đoá hoa mấp máy, ngay lập tức có một dòng chất lỏng tuôn ra. Khiết Vũ nhắc eo cao lên để Hiên Viên Long nhìn nơi giữa hai chân gần hơn nữa: “Hiên Viên thiếu gia, cái này sao có thể là nước tiểu được, chẳng lẽ cậu là xử nam à? Chưa từng thấy qua âm đạo của phụ nữ cũng sẽ tiết ra nước sao? Nếu thấy hưng phấn hay ham muốn sẽ cảm giác ngứa, sẽ chảy ra dịch thủy, nếu cậu cảm vào sẽ rất thoải mái, Hiên Viên thiếu gia, cậu-muốn-vào-không?”

Thanh âm kia còn quyến rũ hút hồn còn hơn cả hồ ly, thằng nhỏ tuổi trẻ huyết khí phương cương làm sao có thể chống cự được. Hiên Viên Long thở phì phò, ngay lập tức cởi quần, hai cây thịt rồng bị bó buộc bất thành hình nảy ra, hai khúc thịt màu đỏ tía run rẩy tìm đến giữa hai chân Khiết Vũ.

Khiết Vũ len lén nuốt nước bọt, tuy rằng từ lâu đã biết người nhà Hiên Viên là xà tộc có hai dương vật, nhưng khi nhìn thấy tận mắt vẫn phải rùng mình, toàn thân run rẩy đến là nghiêm trọng, kia lỗ nhỏ đã hư không hơn hai mươi năm, từ khi còn bé anh đã biết mình phải giả cho đàn ông, nơi đó của cơ thể là để thừa nhận cái đó của người ta, rồi sinh con cho người ta.

Sự thật này luôn luôn tồn tại trong đầu nhắc nhở Khiết Vũ không được quên trách nhiệm của mình, cái lúc anh bước vào tuổi dậy thì, bên dưới sẽ cảm thấy ngứa, về sau đến khi lấy khăn tay xát mạnh cũng không đủ, nhin không được nên đã đưa ngón tay vào an ủi (đây là lý do ếm mất trinh nhá). Đường như cha biết

cơ thể anh có thay đổi, cố ý nhắc nhở anh không được quan hệ bên ngoài, đặc biệt là không được làm mất trinh.

Khiết Vũ không dám vi phạm, vẫn luôn luôn nhẫn nhịn đè nén, rồi dần lớn hơn, cũng xem qua không ít tranh ảnh khỏa thân, kết quả là lại càng khao khát hơn, không chỉ hoa huyết ngứa, ngay cả cái huyết ở đằng sau cũng ngứa. Có đôi khi thật hận sao không thể nhanh chóng tìm ra người đàn ông sẽ lấy mình, để anh không còn phải chịu đựng dục vọng tra tấn.

Đã nhịn nhiều năm như thế, đến hôm nay, này kia đã không còn ý nghĩa.

Anh chỉ cần dâng lên thân thể mình, sinh con nối dõi, nhiệm vụ liền hoàn thành.

Còn những cái khác... Yêu hay không yêu... đều không quan trọng.

Hiên Viên Long cầm hai cây thịt rồng của mình, cho quy đầu khê chạm vào hoa huyết, rồi chậm chậm đâm vào, tức khắc nước ở trong chảy ra thật nhiều, nhìn thấy vậy Hiên Viên Long lập tức khí huyết sôi trào, dương vật đâm chọc không ngừng ở lối vào hoa huyết, chà xát trên dưới, lộ ra âm hạch căng cứng, hành hạ hoa huyết nồn nà đến đỏ ửng, sưng mọng, cảm nhận được những biến hóa này làm xúc cảm của Hiên Viên Long lại càng tăng vọt. Thầm nghĩ anh hai nói quả không sai, người nhà họ Khiết quả thực rất mê người, nếu mà cắm mạnh vào chơi một trận chắc chắn sẽ càng sướng hơn. Nhưng Hiên Viên Long không muốn cho Khiết Vũ thoải mái, cậu biết người có cơ thể mẫn cảm thì ham muốn nhiều như thế nào, không hành hạ anh để anh van xin là không được.

Hiên Viên Long nứng lắm, hai khúc thịt trong tay càng lúc càng lớn, đã nổi đầy gân xanh, quy đầu bị dâm thủy của Khiết Vũ làm ướt lấp lánh ánh nước, còn hoa huyết này giờ bị quấy phá lại giống như mất mèo biếng nhác, miễn cưỡng hé ra khe hở để nước tràn ra chảy xuống len vào trong hậu huyết bên dưới. Ánh mắt Hiên Viên Long nhìn theo dòng nước, kia hậu huyết của Khiết Vũ liên tục mấp máy mở ra khép vào, xung quanh đã ướt sũng, vì thế hô hấp lại càng nặng nề hơn.

Nhìn hình ảnh quá mức kiều diễm này, Hiên Viên Long hưng phấn đến mặt đỏ bừng, nhịn không được bắt lấy cầm Khiết Vũ, mạnh mẽ hôn lên môi anh: “Vợ ơi, anh thật hấp dẫn, cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao họ nhà tôi nhiều năm qua lại kết thông gia với Khiết gia, tuy sinh con nối dõi rất quan trọng, nhưng về phần người vợ, người họ Khiết nhà anh ai cũng khao khát giống anh như vậy à? Anh xem, hai cái lỗ bên dưới của anh chính là sinh ra vì tôi mà, trên đời này làm gì còn người đàn ông nào có thể xứng với anh chứ?” Hiên Viên Long một bên nói, một bên cầm khúc thịt rồng của mình ma xát nơi giữa hai chân Khiết Vũ, còn cố ý gầy gầy hậu huyết: “Chồng chỉ mới chơi qua huyết trên của phụ nữ chứ chưa từng chơi huyết dưới, hôm nay chồng nhất định phải nếm thử cái lỗ ướt sũng này mới được, nhìn vợ thế này, bên trong chắc đã rửa sạch sẽ chờ chồng rồi ấy nhỉ?”

Hơi thở của Khiết Vũ đã hỗn loạn từ lâu, nghe Hiên Viên Long nói nhảm thật muốn đập phát im luôn, thẳng nhóc dài dòng này không biết là anh đang gấp lắm sao? Lại nghe cậu nói chỉ mới chơi hoa huyết phụ nữ trong lòng không khỏi xúc động, hai cái cây bự kia có thể cùng cắm vào một lỗ? Thử nghĩ một chút... thật là khoái chí đến run người.

Khiết Vũ nâng eo lên, đưa chân cọ cọ vào chân Hiên Viên Long, giọng quyến rũ: “Cậu không vào sao?”

Hiên Viên Long ngẩng đầu lên cười đều: “Anh cầu xin tôi đi, cầu xin tôi tôi sẽ cố gắng làm anh.”

Khiết Vũ thầm khinh bỉ trong bụng, nhưng trên mặt là nụ cười liêu nhân, đôi mắt mênh mông sóng nước nhìn Hiên Viên Long: “Ừm... khó chịu quá... cậu vào mau...”

Hiên Viên Long thấy Khiết Vũ nghẹn đỏ mặt thì vô cùng đắc ý, vỗ một cái thật mạnh vào mông anh: “Cầu xin tôi đi, anh hãy nói xin chồng hãy cắm vào, xin chồng hãy làm vợ, nếu anh không cầu xin tôi liền đi ra ngoài.” Nói xong lại dùng khúc thịt rồng cọ cọ lỗ nhỏ của Khiết Vũ.

Khiết Vũ tức chết, làm bộ ngại ngùng e thẹn: “Chồng ơi... xin chồng hãy làm vợ đi... xin chồng hãy cắm vào... vợ rất ngứa... bên trong ngứa quá... thật muốn cây thịt của chồng chơi vợ...”

Suýt tí là Hiên Viên Long phun máu mũi, vừa nhìn Khiết Vũ vừa thở phì phò như trâu chơi: “Anh anh anh anh... cái đồ lẳng lơ!” Cậu không ngờ Khiết Vũ sẽ nhanh chóng cầu xin, giọng điệu còn lẳng lơ như thế, nào còn cố ý nhấn nài, cầm lấy hai cây thịt, tìm đúng hai cửa động đâm mạnh vào, “ồppp” một tiếng liền bị

hút vào trong, trơn mềm không thể diễn tả được. Hiên Viên Long trong lòng vừa hoảng sợ vừa sung sướng, càng ra sức nắc thật mạnh vào mông Khiết Vũ: “Mẹ nó, hai cái lỗ của anh dâm đẳng quá đi, hít chặt tôi không nhả, anh ngoài mặt thì vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, không thể tưởng tượng được bên trong lại dâm đến thế, aaaa... sướng quá... bên trong vợ vừa chặt vừa mềm vừa nóng, sướng chết chồng rồi...”

Hiên Viên Long sáng khoái rên rỉ, hai lỗ nhỏ của Khiết Vũ bị nhồi đầy làm cơ thể anh căng cứng đến thổ không ra hơi, bao năm hư không giờ phút này được lấp đầy, này khoái cảm không thể diễn tả bằng lời làm anh như muốn bay lên.

Tuy anh không hài lòng với cuộc hôn nhân sắp đặt này, nhưng chỉ cần gọi người con trai này là chồng để thỏa mãn người ta tính ra cũng chẳng khó khăn gì.

Còn anh, anh chỉ cần mở chân ra rồi hưởng thụ thì sao lại không làm?

4. Chương 4

Khiết Vũ thả lỏng toàn thân để cơ thể tự do hưởng thụ hết thấy. Anh níu cổ Hiên Viên Long xuống hôn, thân dưới lắc lư hòa theo những cú nắc của cậu. Hiên Viên Long đã từng nhắm nháp qua vô số mỹ nữ, nhưng lúc này đây cậu cảm thấy không có ai có cơ thể tuyệt hơn vợ cậu, điều này làm cho hai cây hàng của cậu càng thêm điên cuồng, mong muốn được chét chìm giữa hai chân anh. Hiên Viên Long hung hăng hôn Khiết Vũ, cơ thể cậu điên cuồng va chạm vào cơ thể anh vang lên những tiếng “bạch” “bạch”, tinh hoàn cậu đập từng hồi vào chân anh, âm thần của anh bị kích thích đến sùng đồ. Khiết Vũ ôm Hiên Viên Long tận tình hưởng thụ, dục vọng anh khao khát hơn hai mươi năm qua cuối cùng cũng được lấp đầy, nhưng còn chưa đủ còn chưa đủ... Mỗi anh cuốn lấy môi Hiên Viên Long quấn quít không rời, cơ thể anh bị va chạm lắc lư không ngừng, anh ghé vào tai cậu nữ non rên rỉ: “Aa a... ư... thích quá, sướng quá... Hiên Viên thiếu gia... Hiên Viên thiếu gia thật lợi hại... thật lớn... ở dưới... đều bị nhồi đầy... aa sâu quá... mạnh nữa... mạnh hơn nữa...”

Hiên Viên Long gầm một tiếng, thúc mạnh dương vật, ầm một tiếng bắn tinh, tinh dịch ào ạt như suối phun vào sâu trong cơ thể Khiết Vũ, luồng khoái cảm lạ kỳ khiến anh co rút lại, tham lam hút lấy dòng tinh nóng hổi, vội vàng như sợ nó sẽ đi mất. Co thắt này làm cho Hiên Viên Long vừa mới xuất tinh lại nhanh chóng ngừng đầu.

Khiết Vũ thở hổn hển, hai gò mà đỏ bừng, uốn người cọ vào bụng Hiên Viên Long, mở miệng chế giễu: “Hiên Viên thiếu gia... cậu bị bệnh táo tiết à?”

Hiên Viên Long lại tức đỏ mặt: “Đây là ngoài ý muốn! Sức tôi dai kinh người, này là do... lần đầu tiên tôi làm với người song tính, hơn nữa anh quá dâm đẳng, cứ dụ dỗ tôi, tôi không ra sớm mới là lạ.”

“À, hóa ra là như vậy... vấn đề là lỡ sau này lần nào cậu cũng thế này... tôi... sẽ ăn không đủ no...” Khiết Vũ mỉm cười, ánh mắt phong tình vạn chủng.

Hiên Viên Long tình dục cương cứng, đặc ý niết mạnh đầu vú của Khiết Vũ, di chuyển thất lưng tinh tráng: “Thấy gì không? Tôi lại cứng rồi, cho nên vợ à, vợ cứ yên tâm, chồng sẽ đút vợ ăn no thật no, ha ha, có phải là đang sùng bái chồng đúng không? Đàn ông bình thường sao có thể lợi hại được thế này, cho nên vợ được giả cho chồng chính là vinh hạnh của vợ, chồng nhất định sẽ làm cho vợ hạnh phúc cả đời. Ngoan, đừng gọi chồng là Hiên Viên thiếu gia, gọi trên giường thôi cũng không được, phải gọi là chồng.”

“Chồng ơi, chồng thật lợi hại... lên nào...”

Hiên Viên Long hú lên một tiếng rồi nhào qua ra sức cày cấy.

Hai người kích tình cuồng nhiệt đại chiến một đêm, cuối cùng Khiết Vũ cũng ngất đi, nhưng trước khi chìm sâu vào giấc ngủ anh vẫn tự nhắc nhở bản thân sáng mai phải dậy đi làm.

Mặc kệ có bao nhiêu mệt mỏi, theo đồng hồ sinh học, Khiết Vũ sẽ tỉnh dậy trước bảy giờ sáng. Cả người anh cứ như bị xe nghiền qua, mệt mỏi đến nỗi suýt không ngồi dậy nổi. Anh không muốn trì hoãn thêm nữa, cố gắng đẩy Hiên Viên Long sang một bên, rút hai cây gậy đầu xỏ gậy tội ra khỏi cơ thể, tạo ra những tiếng “lép nhép” làm mặt anh hơi hơi ửng hồng, thấy cậu ta không hề bị ảnh hưởng gì vẫn tiếp tục ngủ say, anh lầm bầm: “Cái đồ đầu toàn tinh trùng ngu ngốc, làm cả đêm rồi giờ vẫn còn cứng được, ngoại trừ cái đó ra thì chả có gì hay ho, hừ.” Nói xong thì xoa xoa thắt lưng, cắn răng đứng dậy đi tắm rửa chải đầu.

“Trời ơi Tiểu Vũ, sao con lại dậy sớm như vậy? Hôm qua mệt mỏi sao không ngủ thêm lát nữa?” Ba nhỏ của Hiên Viên Long giật mình khi thấy Khiết Vũ, hai mắt nhìn anh một lượt từ trên xuống dưới.

Nhìn Khiết Vũ hoàn toàn đoán không ra anh giờ đang mệt chết đi được, bộ vest đen nghiêm chỉnh, tóc chải tỉ mỉ, mắt kính gọng vàng, nhận lấy khăn ăn người hầu đưa qua, quy củ ngồi vào bàn dùng bữa sáng: “Chào buổi sáng ba nhỏ, vì lễ cưới nên đã nghỉ hai ngày rồi, hôm nay phải đến công ty.”

Ba nhỏ tắc lưỡi: “Con không cần phải dốc hết sức như vậy đâu, kết hôn xin nghỉ mười ngày nửa tháng cũng không ai nói gì, con và Tiểu Long còn chưa đi hưởng tuần trăng mật nữa mà? Thử nghỉ xem con muốn đi đâu nào?”

“Cái đó không cần đâu ạ, bên công ty hiện giờ đang rất bận.” Khiết Vũ và vị ba nhỏ này cũng là thân thích, đều họ Khiết, chẳng qua gia tộc Hiên Viên rất lớn, ngoài dòng chính thì các dòng nhánh cũng rất đông đảo, mà Khiết gia cũng phát triển từ ngàn năm qua, cũng hoàn toàn xứng danh là một đại gia tộc, họ hàng đông đảo tuy không phải ai cũng được gả cho yêu tộc nhưng người nhà Hiên Viên cưới hầu hết là người họ Khiết. Về phần huyết thống loạn luân gì đó thì không quan trọng, hôn nhân của bọn họ và pháp luật của thế giới này không liên can đến nhau. Yêu quái sẽ không thêm để ý tới ánh mắt người đời.

Khiết Vũ ăn sáng xong thì đến thẳng công ty.

Hiên Viên Long ngủ thẳng đến mười giờ trưa còn chưa chịu tỉnh, ba nhỏ thấy vậy đành phải vỗ cho vài phát vào mông: “Giờ này còn ngủ, mặt trời chiếu tới mông rồi kia kìa! Lớn rồi còn không đứng đắn, con xem Tiểu Vũ giỏi giang bao nhiêu, sáng sớm đã dậy đi làm rồi kìa.”

“A, ba đừng đánh! Đừng đánh mông mà! Ba không thấy xấu hổ nhưng con thấy, con đâu còn là con nít ba tuổi đâu.” Hiên Viên Long ôm chần che mông, trợn mắt nhìn ba nhỏ.

Ba nhỏ trêu chọc cậu: “Con mà biết ngại thì mau dậy cho ba.”

“Dạ! Mà vợ của con đi làm thật hả? Đi lúc mấy giờ?”

“Chưa bảy giờ đã dậy rồi, tám giờ thiếu thì đi.”

Hiên Viên Long thở hắt một hơi: “Anh ta đúng là cuồng làm việc, đồ nô lệ đồng tiền. Con cũng không phải không nuôi nổi anh ta, cần gì phải vất vả như thế.”

“Con biết thì tốt rồi, nếu con chịu làm việc đàn ông thì Tiểu Vũ hà tất phải vất vả như thế.”

“Thôi đi, anh ta làm việc cũng đâu phải vì con, đều là vì nhà họ Khiết hết, hừ.”

“Đó cũng là bởi nó là người có trách nhiệm với hiếu thuận, còn con cả ngày chỉ biết tán gái, nhớ kỹ cho ba, giờ con là người đã kết hôn, sau này không được ra ngoài xằng bậy nữa.”

Hiên Viên Long chịu không nổi cảm râm nên đành đứng dậy rửa mặt chải đầu, ba nhỏ nhìn cậu chỉ có thể thở dài bất đắc dĩ.

Đến giờ cơm trưa, ba nhỏ đặc biệt gói một ít đồ ăn rồi đưa cho Hiên Viên Long: “Tiểu Long, dù sao con cũng không có làm gì, con đem cái này đến công ty cho Tiểu Vũ đi, ba nghe trợ lý của nó nói thẳng bé bận đến nỗi cơm cũng không kịp ăn, như vậy không có được đâu.”

“Anh ta cũng chẳng phải đại gia thì có gì mình phải đi đưa cơm cho anh ta chứ?” Hiên Viên Long lâu lâu bầu trong miệng nhưng vẫn nhận lấy hộp đựng cơm: “Con biết rồi, đợi chút con đi liền.”

“Phải vậy chứ.”

Hiền viên Long vốn không muốn đi, nhưng sau khi lái xe ra ngoài thì cảm thấy cũng không đến nỗi nào, lại nhớ đến đêm qua sung sướng thế nào thì trong bụng cậu lại bắt đầu cảm thấy ngứa ngáy.

Hiền Viên Long mặc một bộ quần áo đơn giản, đeo kính râm, dáng người cao ráo, xách theo hộp cơm đi vào cao ốc làm cho mọi người ngay lập tức đều phải chú ý, chẳng buồn nhìn tiếp tân một cái, cứ vậy đi thẳng đến thang máy.

Đến tầng hai mươi, Hiền Viên Long tháo kính râm xuống, vừa vặn bắt được một nhân viên để hỏi thăm: “Người đẹp à, văn phòng Khiết tổng của các cô ở đâu vậy?”

“Anh tìm Khiết tổng ạ? Xin hỏi anh có hẹn trước không?”

Hiền Viên Long cười cười: “Không có, thôi vậy để tôi tự tìm.”

“Này anh...”

Hiền Viên Long nghênh ngang đi tìm phòng của Khiết Vũ, không có gì khó, rất nhanh đã tìm được.

Đưa tay lên gõ cửa, rồi nghe thấy giọng nói không cảm xúc của Khiết Vũ vọng ra: “Cửa không khóa.”

Hiền Viên Long đẩy cửa đi vào, cười hì hì: “Vợ ơi.”

“Cậu tới đây làm gì?” Khiết Vũ nhướn mày hỏi.

Hiền Viên Long nhìn thấy bộ dạng đáng ghét của anh thì khó chịu: “Này này! Hôm qua anh còn cùng chồng là tôi đây nói cười ôm hôn thăm thiết, chưa gì mà hôm nay đã trưng cái bộ mặt lạnh tanh không thèm nhận người quen này là sao?”

“Nói nhiều quá, nếu cậu chán thì tự ra ngoài đi chơi đi, đừng quấy rầy tôi làm việc.”

“Hừ, tôi đây là có lòng tốt đưa cơm cho anh đấy!”

Hàng lông mày của Khiết Vũ hơi giãn ra, nhìn về phía hộp cơm: “Để đó đi, lát nữa tôi ăn.”

“Không được, sợ anh bị đói nên ba nhỏ bảo tôi đưa tới. Tôi phải giám sát anh ăn xong thì mới đi được.”

Khiết Vũ thực sự rất đói bụng, nhưng vì bận bịu quá nên quên cả giờ ăn trưa, mà anh cũng chẳng muốn gọi cơm lên. Đầu bếp ở nhà Hiền Viên nấu rất ngon, Khiết Vũ chỉ cần nghĩ đến đó thôi thì bụng lại càng sôi sùng sục, anh đứng dậy rồi nói: “Để tôi đi rửa tay.”

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hiền Viên Long đang đánh giá căn phòng, ngăn nắp gọn gàng nhưng lại rất đơn điệu, ngay cả một chậu cây xanh cũng không có, chờ Khiết Vũ đi ra thì cậu tắc lưỡi cảm thán: “Anh thật chẳng có tình thú gì cả!”

Khiết Vũ chẳng buồn để ý đến cậu ta, cứ thế lấy đồ ăn ra dùng bữa một cách ngon lành.

Hiền Viên Long thấy anh dùng bữa với những động tác tao nhã, vẻ mặt hài lòng thì cười hỏi: “Ăn ngon không?”

Khiết Vũ không trả lời, vẫn tiếp tục ăn cơm.

Hiền Viên Long đưa tay bốc một cục thịt viên đưa lên miệng, đưa tay kéo đầu Khiết Vũ lại rồi mạnh mẽ đút vào miệng anh. Hai người cùng ăn một viên thịt, thịt đã nuốt xuống, chỉ còn lại môi lưỡi dây dưa, đến khi tách ra, bờ môi Khiết Vũ đã lấp lánh ánh nước. Nhìn gương mặt ửng hồng của anh, Hiền Viên Long cười cười liếm khóe môi anh: “Ngày cả ăn cơm vợ cũng hấp dẫn như thế.”

Khiết Vũ đẩy cậu ta ra: “Trong phòng làm việc đừng có mà động dục.”

Hiền Viên Long bước sang ngồi cạnh Khiết Vũ, tay khoác lên vai anh, hai chân bắt chéo, nói: “Vợ thật là thú vị, ban ngày thì giả vờ đứng đắn, ban đêm thì lại dâm dăng biết bao nhiêu.”

“Đỡ hơn so với người nào đó, cả ngày lẫn chỉ nghĩ tới sex, không phát tình là sống không nổi.” Khiết Vũ cười khinh bỉ, no bụng rồi thì đi dọn dẹp bát đĩa, xong đưa hộp cơm trả lại cho Hiền Viên Long: “Cậu cầm đi này, thay tôi cảm ơn ba nhỏ.”

Hiền Viên Long bất mãn: “Hừ, tôi chạy mang cơm cho anh vậy mà anh không cảm ơn tôi được một tiếng.”

Khiết Vũ quay lại bàn làm việc, khoát tay xua đuổi: "Đừng quấy rầy tôi làm việc."

Hiên Viên Long tức giận thở phì phì, đang định bước lên quấy phá anh một trận, bất thành linh bên ngoài vang lên tiếng loa to ầm ỹ.

"Khiết Vũ! Anh yêu em! Khiết Vũ! Xin em hãy chấp nhận tình yêu của anh! Khiết Vũ Khiết Vũ, không có em anh sống không nổi. Hẹn hò với anh đi!"

Hiên Viên Long sửng sốt, nhưng rất nhanh nhận ra đây là chuyện gì, cậu suýt chút quên mất người vợ này của cậu có rất nhiều người theo đuổi, đặc biệt là đàn ông.

Khiết Vũ ngay cả mắt cũng không thèm chớp, mặc kệ người bên dưới vẫn tiếp tục hô lớn: "Khiết Vũ! Khiết Vũ!"

Cửa sổ ở những cao ốc xung quanh đồng loạt mở ra, một đám người nhiều chuyện rướn cổ ra xem náo nhiệt.

"Wow, quá chừng hoa hồng luôn!"

"Oa oa, bóng bay nhiều chưa kìa!"

Bong bóng đủ mọi sắc màu rực rỡ bay ngợp trời, xem ra dù là tầng hai mươi đi chăng nữa, chỉ cần quay ra là có thể nhìn thấy lời thổ lộ buồn nôn bằng bóng bay này.

Hiên Viên Long e e hèm hèm: "Vợ à, sao vợ lại đi quyến rũ nhiều đàn ông vậy chứ? Sức hấp dẫn của vợ lớn quá đi."

Khiết Vũ vẫn gõ bàn phím, hai mắt tập trung nhìn thẳng màn hình, không gì có thể làm phiền được.

"Khiết Vũ... Anh yêu em! Xin em hãy chấp nhận anh!"

Hiên Viên Long cười lạnh, mở phẳng cửa sổ, gió bên ngoài lồng lộng thổi tới bàn làm việc của Khiết Vũ: "Cậu muốn làm gì?"

Hiên Viên Long cười khê, nghiêng cái ghế sofa đơn ném thẳng ra bên ngoài.

"Vợ à, vợ còn ở đó giữ gìn hình tượng, mau mang chồng ra khoe hù chết mấy thằng đó đi."

Tiếng chiếc sofa rầm rầm rơi xuống. Sau đó cả thế giới như chìm vào sự tĩnh lặng.

5. Chương 5: Về Nhà (ngoại)

Hiên Viên Long cường ngạnh tham gia vào cuộc sống của Khiết Vũ, đầu tiên là cho người chọn vài chậu hoa xinh đẹp rồi đặt vào phòng làm việc của anh, điểm này anh cảm thấy cũng không tệ lắm, hiếm khi có một câu tán thưởng: "Không ngờ cậu cũng biết suy nghĩ."

Hiên Viên Long lại thay bộ sofa trong phòng làm việc của Khiết Vũ bằng một bộ khác bọc da thật mềm mại, vừa có thể nằm vừa có thể ngủ. Hiên Viên Long chễm chệ ngồi trên đó phát biểu: "Đặng bữa nào đẹp trời chơi anh trên này."

"... Cậu đủ rồi đó, đừng có ở đó mà tưởng bở."

Hiên Viên Long không buồn để ý lời Khiết Vũ: "Trên tường không có trang trí gì cả, thật đơn điệu và buồn tẻ." Nói xong thì cười tủm tỉm, sau đó mang đến một bức tranh thật lớn, là tranh vẽ nửa người của Hiên Viên Long, trong tranh cậu ta cởi trần, từng khối cơ rắn chắc, mắt nhìn xa xăm, vùng thân dưới như ẩn như hiện, bố cục thật hoàn hảo, làm cho người xem cảm giác được thần bí và hấp dẫn. Khiết Vũ không thể không thừa nhận Hiên Viên Long thật sự rất đẹp trai.

"Như vậy sau này ngày nào anh cũng có thể nhìn thấy tôi, ha ha."

Khiết Vũ lạnh lùng nhìn cậu ta, ngay cả ý muốn khinh bỉ cũng không có.

Hơn tám giờ tối Khiết Vũ mới về nhà, là Hiên Viên Long tự mình tới đón.

Hai người cùng nhau về làm mọi người trong nhà đều sôi nổi chuyện trò: “Tiểu Long lấy vợ xong dịu dàng hơn hẳn.”

“Ừ, trước còn lo lắng nó với Tiểu Vũ không hợp, giờ nhìn nó tích cực chưa kìa.”

“Ha ha, đúng vậy đúng vậy.”

“Thật hy vọng tụi nó mau sinh đứa cháu nội.”

Khiết Vũ ăn cơm tối xong thì trở về phòng tắm rửa, vừa mới cởi quần áo ra đã bị Hiên Viên Long lao vào ôm, cơ thể trần trụi khoe khoắn của cậu ma sát hai cánh mông của Khiết Vũ: “Vợ à... Đêm xuân đáng giá nghìn vàng.”

Khiết Vũ khẽ cười: “Cậu sao lại ham muốn như vậy.”

“Đúng vậy, thằng nhỏ của chồng nhớ vợ muốn chết rồi đây nàyyyy. Vợ à, cái miệng bé xinh của vợ có nhớ thằng nhỏ của chồng không?” Hiên Viên Long chọt cọ cọ dương vật của mình vào giữa hai chân Khiết Vũ làm anh cứng cả người, nhưng anh nhanh chóng cười nói: “Vậy sao cậu còn chưa chịu giúp tôi tắm rửa? Một mỗi cả ngày, cậu massage cho tôi đi.”

“Ấu cò! Vợ mau nằm xuống, tay nghề massage của chồng bảo đảm tuyệt cú mèo.”

Khiết Vũ nằm vào bồn tắm nổi đầy bọt xà phòng, tinh dầu massage làm anh thoải mái không thôi, thả lỏng cơ thể rồi dựa vào thành bồn tắm thư giãn: “Massage đầu, vai và eo ấy... xoa bóp mạnh một chút...”

Cặp mông vênh của Khiết Vũ trong nước như ẩn như hiện, Hiên Viên Long ha ha cười dè mấy tiếng rồi lập tức nhảy vô trong bồn ngồi, hai tay không ngừng di chuyển xoa bóp cơ thể nuột nà của Khiết Vũ. Khi được xoa bóp tới phần eo, Khiết Vũ không khỏi vì thoải mái mà bật ra tiếng rên rĩ: “Ừm! Mạnh hơn chút nữa.”

Hiên Viên Long ngồi lên đùi Khiết Vũ rồi chèn cây hàng của mình vào giữa hai chân anh, trong khi đó hai tay vẫn liên tục xoa bóp trên người anh, ở dưới cọ cọ, ở trên bóp bóp làm Khiết Vũ thoải mái rên hừ hừ, hai mắt lim dim thiếp đi.

“Vợ à, vợ không thể cứ như vậy mà ngủ được, chồng còn chưa được ăn mà.” Hiên Viên Long mỉm cười bồng Khiết Vũ lên, lau khô người rồi đặt lên giường.

Ngay lập tức, Khiết Vũ liền ôm chần nhắm mắt ngủ luôn.

Hiên Viên Long nhìn bộ dạng này của anh không khỏi phì cười: “Vợ à, vợ thật đáng yêu, tưởng ôm chần thế này là chồng bỏ qua cho vợ à? Còn không bằng ôm chồng đi.” Hiên Viên Long nói xong thì kéo chăn ra, nhưng Khiết Vũ đang mơ mơ màng màng nhất quyết không thả, cậu cười ha ha rồi dùng sức giật mạnh cái chăn ra rồi chen mình vào để anh ôm.

Nhìn gương mặt mệt mỏi của Khiết Vũ từ từ giãn ra khiến Hiên Viên Long bất giác không quấy rầy anh nữa, nhớ tới người này làm việc đi sớm về muộn, quả thật là đã mệt lắm rồi.

Hiên Viên Long nghĩ vậy liền tắt đèn, cậu để cho Khiết Vũ tùy ý ôm mình rồi cùng chìm vào giấc ngủ.

Khiết Vũ được một đêm ngon giấc, bao mệt nhọc đã tan thành mây khói, anh vừa nhúc nhích người liền phát hiện tứ chi Hiên Viên Long còn đang quấn trên người mình. Anh ngước mắt nhìn đồng hồ, mới sáu giờ, thời gian vẫn còn sớm. Vuốt vuốt tóc, đang định xuống giường thì bị người đằng sau túm lại: “Vợ dậy rồi à? Mấy giờ rồi?” Hiên Viên Long hỏi mà giọng vẫn còn ngái ngủ.

Khiết Vũ thở dài: “Sáu giờ.”

“Vẫn còn sớm... Nào vợ lại đây làm một nháy, chồng nhịn từ đêm qua tới giờ rồi.” Hai mắt Hiên Viên Long còn chưa tỉnh ngủ nhưng khúc thịt rỗng ở dưới đã tỉnh thần phần chần, đang vận sức chờ phát động. Nháy mắt, Hiên Viên Long đã áp đảo Khiết Vũ, nhanh chóng tách hai đùi anh ra, bàn tay giữa hai chân anh hết xoa rồi lại bóp, thủ thủ nói: “Mới xoa một cái đã ướt rồi, ừm, vợ mau mở chân to hơn để chồng vào.”

Khiết Vũ bị khơi mào tình dục, thấy thời gian vẫn còn sớm nên cũng nghe theo mà dang rộng chân, thấy Hiên Viên Long còn chưa tỉnh ngủ thì nhéo cậu ta một phát: “Muốn làm thì làm nhanh lên, đừng có ở đó mà sờ sờ, lát nữa tôi còn phải đi làm nữa.”

“Đừng vội, mau dạng chân lớn thêm chút nữa...” Ngón tay Hiên Viên Long sờ soạng hai lỗ nhỏ của Khiết Vũ, vừa đụng vài cái thôi mà đã ướt đầm, hơi thở hổn hển, cậu cầm hai cây thịt rồng đã đứng thẳng nhắm ngay hai lỗ nhỏ cắm mạnh vào.

“Ừ...” Khiết Vũ rên rỉ, mở đùi ra thật lớn hoan nghênh Hiên Viên Long xâm chiếm.

Hiên Viên Long dường như vẫn còn mơ màng, mắt thì nhắm, tay thì giữ lấy eo Khiết Vũ nắc từng nhịp từng nhịp mãnh liệt, gương mặt anh đỏ bừng rên rỉ liên tục. Không biết là bao lâu, hai cái miệng bên dưới của Khiết Vũ đã muốn tê dại thì Hiên Viên Long cuối cùng cũng chịu bắn, tinh dịch nóng bỏng kích thích anh rên rỉ, bên dưới co thắt dồn dập, nhưng ngay lập tức anh phát hiện cây thịt của Hiên Viên Long lại cứng lên, đang định mắng cậu ta phóng túng thì cậu ta đã nâng một đùi anh lên vọt thẳng vào: “Lỗ nhỏ của vợ thật tuyệt vời, sướng chết...”

Khiết Vũ lại phải nhận lấy một cơn tình triều nữa ập vào. Cho đến khi Hiên Viên Long hoàn toàn thỏa mãn thì cũng đã bảy giờ.

Khiết Vũ không dám dây dưa nữa, mặc kệ Hiên Viên Long đang tiếp tục ngủ, anh đứng dậy tắm rửa, dùng bữa sáng rồi vội vàng đến công ty.

Hôm nay Hiên Viên Long lại đến đưa cơm cho Khiết Vũ, tới đến cũng lại đón anh về, có thể nói là vô cùng quan tâm.

Bây giờ toàn công ty ai cũng biết Khiết Vũ đã có bạn trai, người này vừa đẹp trai vừa cao ráo lại có khí chất bức người, và quan trọng nhất là Khiết Vũ chưa bao giờ lấy đồ ném vào cậu ta cả.

“Khiết tổng cuối cùng cũng bị người ta bắt rồi...”

“Bạn trai của Khiết tổng thật quá đẹp trai!”

“Hình như là nhỏ tuổi hơn Khiết tổng, niên hạ niên hạ nha.”

”Hí hí, có lần buổi trưa tui thấy hai người hôn nhau trong văn phòng đó

muốn xịt máu mũi luôn. Khiết tổng ở trước mặt bạn trai rất dịu dàng, quyến rũ lắm đó

”

Khiết Vũ từ toilet đi ra, nghe được mấy câu bàn tán về mình như thế cảm thấy vừa buồn cười lại vừa bất đắc dĩ.

Tan tầm, khi Hiên Viên Long đến đón, Khiết Vũ nói: “Ngày mai là ngày chúng ta kết hôn được một tháng, phải về nhà một chuyến.”

“Nhà anh?”

“Ừ, nhớ sớm mai đi.”

“Ờ, nhà anh thì có gì vui không?”

“Không có.”

“Ngày mai anh không phải đi làm vậy tối nay chúng ta có thể chơi nhiều hơn chút, vợ ơi, tại vợ mà chồng lúc nào cũng phải nhịn, hồi trước chồng đêm nào cũng bảy lần hết á.”

“Cậu đừng có khoe khoang nữa, dù sao cậu cũng không phải là người.”

“Vợ nói đúng ha, mà giờ sao đây, chồng lại muốn vợ rồi.”

Khiết Vũ nghe vậy thì phì cười, bàn tay mảnh khảnh xấu xa mò xuống nắn bóp đũng quần của Hiên Viên Long. Hiên Viên Long hít hơi một cái làm tay lái loạng choạng, cậu vội vàng chạy đến một nơi hẻo lánh rồi

dừng lại. Bàn tay linh hoạt của Khiết Vũ đã chui tọt vào trong quần lót và nắm lấy hai khúc thịt rỗng của Hiên Viên Long, anh rướn người qua hôn cậu: "Chúng ta chơi rung xe đi

"

"Tôi nhất định sẽ chơi anh đến chết..." Hiên Viên Long nghiêng rặng, ngả lưng ghé ra sau rồi đề lên người Khiết Vũ, cậu nâng một chân anh lên rồi vuốt ve lỗ nhỏ giữa hai chân anh: "Chắc chắc, vợ nha, chỗ này của vợ lần nào sờ cũng đều ướt đầm, có phải đi làm lúc nào vợ cũng nhớ chồng đúng không?"

Chân Khiết Vũ cọ cọ lên người Hiên Viên Long: "Đúng vậy, cơ thể tôi không lúc nào mà không nhớ đến cậu... chỗ này... trống vắng quá... Hãy lấp đầy tôi đi..."

"Cái bộ dạng đói khát này của vợ thật là thiếu chịch mà" Hiên Viên Long nhe răng cười, cầm khúc thịt rỗng vỗ vào hai bên đùi của Khiết Vũ: "Vợ có thích con trym bự này của chồng không?"

"Thích..."

"Tôi sẽ chơi anh ngay lập tức, lát nữa nhớ đừng có mà khóc đấy."

Hiên Viên Long vui vẻ đâm vào trong trong cơ thể Khiết Vũ, cảm giác được lấp đầy như mọi ngày làm anh vô cùng thoải mái, hai người ở trong xe làm thật dữ dội, một lần rồi lại một lần, trên cơ thể của Khiết Vũ giờ đã bị che kín bởi những dấu vết của Hiên Viên Long để lại.

Hôm sau Khiết Vũ ngủ tới chín giờ mới tỉnh, vợ vàng gọi Hiên Viên Long dậy: "Dậy mau, hôm nay còn phải về nhà tôi nữa."

"...Để tôi ngủ."

"Đừng ngủ nữa, dậy đi, còn về nhà tôi nữa."

"Không muốn đi... tôi muốn ngủ... anh đừng có làm phiền tôi..." Hiên Viên Long làu bàu.

Khiết Vũ hừ một tiếng, nhanh chóng tắm rửa thay quần áo rồi một mình đi về.

Hiện tại trong nhà chỉ có ông nội, bà nội, hai thằng em và mấy người anh em họ.

"Anh hai, sao anh về có một mình vậy? Nhị thiếu gia Hiên Viên đâu?" cậu em trai Khiết Kỳ hỏi.

Khiết Vũ trả lời: "Ở nhà ngủ."

"Hả, sao có thể như vậy được, anh ấy vậy mà lại không chịu về cùng anh." Khiết Kỳ bất mãn.

"Cũng đâu phải là phụ nữ mà đòi lúc nào cũng phải có người đi theo."

"Khiết Hàm, mày muốn nói cái gì?"

"Tao chẳng nói gì hết." Khiết Hàm cười nhạt.

Khiết Kỳ hừ lạnh: "Mày đừng tưởng là tao không biết mày đang nghĩ cái gì."

"Nghĩ cái gì?"

"Tao biết mày muốn được gả cho nhị thiếu gia Hiên Viên, ha ha, đáng tiếc là không tới lượt mày, có xếp hàng cũng chẳng tới, mày đừng quên anh hai tao mới là con trưởng."

"Ha ha, buồn cười, tưởng con trưởng thì ngon lắm sao. Nếu ngon vậy sao năm đó đại thiếu gia Hiên Viên không chịu cưới anh ta đi?"

"Mày! Đó là sai lầm của đại thiếu gia."

Nhìn mấy đứa em cãi nhau ầm ĩ, Khiết Vũ cũng chẳng buồn để ý, trong cái nhà này anh còn lạ gì, Khiết gia con cháu đông đúc, mà tất cả lại đều là người song tính, trong khi đó con cháu bên gia tộc Hiên Viên có địa vị cao cao kia lại rất ít ỏi. Nếu phải gả cho đàn ông dĩ nhiên hy vọng được gả cho người tốt nhất, nếu không cũng chẳng khác nào mấy đứa em trai của mình, chỉ có thể gả cho những yêu tộc khác kém hơn so với nhà Hiên Viên nhiều.

Đáng tiếc con trưởng nhà Hiên Viên là Hiên Viên Hoàng lại vô tình gặp gỡ và yêu Cố Mạt, cũng là một người song tính, từ đó về sau liền yêu cậu ta như mạng sống, không phải cậu ta thì không được. Mặc dù có với Khiết Vũ tình cảm thanh mai trúc mã, nhưng với Cố Mạt lại là chỉ yêu duy nhất một người. Hiên Viên Hoàng cưới Cố Mạt, cái thân phận con trưởng Khiết gia của Khiết Vũ bỗng chốc trở nên xấu hổ, vì thế hôn ước cứ kéo dài cho tới khi anh hai mươi sáu tuổi, sau hai gia đình bàn bạc lại thì cuối cùng quyết định chọn Hiên Viên Long.

Nhưng Khiết Vũ biết, chắc chắn mấy đứa em của anh đã từng nghĩ đến nếu Khiết Vũ được gả cho Hiên Viên Hoàng, vậy sẽ còn dư lại nhị thiếu gia Hiên Viên Long kia, và chắc chắn vị nhị thiếu gia kia sẽ chọn một người trong đám bọn họ, Khiết Kỳ, Khiết Hàm, chọn ai cũng được. Chỉ tiếc, cuối cùng lại là Khiết Vũ.

Nhà Hiên Viên đã không còn người chưa lập gia đình, bọn họ chỉ có thể oán giận, tạm thời lùi một bước rồi tính tiếp.

6. Chương 6: Tắm Ảnh

Đối với dã tâm của em trai, Khiết Vũ cảm thấy thật chướng mắt, anh vẫn luôn cho rằng là đàn ông cũng được, là phụ nữ cũng tốt, ngoại trừ hôn nhân thì còn có những thứ quan trọng hơn rất nhiều, ví dụ như trách nhiệm và công việc...

Khiết Vũ rót trà xong rồi thờ ơ hớp một ngụm, sau đó thản nhiên gọi: “Khiết Kỳ, Khiết Hàm.”

Hai người đang âm ỉ rất cuộc cũng yên tĩnh lại.

Khiết Vũ nói: “Các cậu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Khiết Kỳ trách móc: “Anh hai quá đáng, anh mà lại không biết em năm nay bao nhiêu tuổi? Em năm nay hai mươi hai rồi.”

“À.” Giọng Khiết Vũ vẫn thản nhiên.

“Khiết Hàm cười nói: ”Em nhỏ hơn Khiết Kỳ một tuổi, anh Khiết Vũ, anh năm nay hai mươi sáu cũng sắp sang hai mươi bảy ha? Thời gian qua nhanh thật.”

“Khiết Hàm, mày lại có ý gì? Chê anh hai tao già hơn mày chứ gì?”

Khiết Hàm châm chọc: “Chả có ý gì cả. Tao cũng chưa từng nói anh Khiết Vũ già, rõ ràng toàn tự mày nói.”

“Ý của mày rõ ràng là cái ý đó.”

“Câm miệng.” Khiết Vũ đặt mạnh tách trà xuống.

Khiết Hàm và Khiết Kỳ đành phải ngậm miệng.

Khiết Vũ nói tiếp: “Tuổi cũng không còn nhỏ nữa, Tháng sau là sinh nhật hai mươi bảy tuổi của đại thiếu gia Hiên Viên, hôm đó sẽ tổ chức tiệc mừng, khách khứa rất nhiều, các cậu lo chuẩn bị cho tốt đi, ngoại trừ nhà Hiên Viên thì vẫn còn rất nhiều yêu tộc khác có thể sẽ vừa ý các cậu, đương nhiên các cậu vẫn có quyền lựa chọn của riêng mình.

Lời này vừa nói ra đều khiến tim hai người kia đập thành thịch, không biết là hưng phấn hay sợ hãi, mà cũng có thể là không cam tâm.

Mấy cái cảm xúc này Khiết Vũ sẽ không quan tâm đến, là con trưởng Khiết gia, trong lòng anh luôn rõ ràng, hôn nhân ở Khiết gia là không thể tự làm chủ được, có người nhúng tay vào hôn sự của anh và anh lại sẽ nhúng tay vào hôn sự của người khác, chẳng qua tất cả đều là vì sự trường thịnh của Khiết gia này mà thôi.

“Các cậu vẫn còn thời gian chuẩn bị, đến lúc đó nhớ để lại ấn tượng tốt cho người ta. Tôi đi ngủ, ông nội về nhớ gọi tôi.” Khiết Vũ đứng dậy đi về phòng nghỉ ngơi, lúc cởi quần áo, trên người đặc kín dấu vết hoan ái hồi đêm. Khiết Vũ nhớ tới đêm qua cùng Hiên Viên Long điên cuồng, bất giác bên dưới cũng nóng lên, vội lắc lắc đầu xua tan cái ý nghĩ đó rồi thư thái nằm xuống giường thiếp đi.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai đứa em trai nhìn nhau không vừa mắt, Khiết Kỳ nhìn Khiết Hàm hừ một cái.

Khiết Hàm cười nhạt: “Anh hai thật hạnh phúc, tuy rằng nhị thiếu gia Hiên Viên không đến có lẽ là do anh ấy rất bận, nhưng tao tin anh ấy đối xử với anh hai rất tốt, trên cổ vẫn còn dấu hôn kia, chắc chắn anh ấy đối với anh hai rất nhiệt tình.”

Khiết Hàm cười cười nói xong thì phải tay bỏ đi.

Hiên Viên Long ngủ thẳng giấc tới mười giờ mới dậy, mơ mơ hồ hồ cảm thấy hình như mình phải làm gì đó, cho tới khi ba nhỏ nghiêm khắc mắng cậu: “Một mình Tiểu Vũ trở về nhà mẹ, vậy mà con chỉ vì ngủ mà không chịu đi. Thật không hiểu chuyện gì hết!”

“Hả, anh ta đã đi rồi á?”

“Đi cả buổi rồi.”

“Ba đừng giận nữa, con sẽ qua đó liền.”

Hiên Viên Long bắt đắc dĩ chạy tới Khiết gia, sau khi được người hầu dẫn vào vẫn chưa gặp được Khiết Vũ, trong lúc đang cảm thấy kỳ lạ thì thấy một chàng trai trẻ bước tới, người đó mỉm cười nhã nhặn nói: “Là nhị thiếu gia Hiên Viên phải không? Chào anh, em là Khiết Kỳ.”

“A, là em trai của vợ? Hai người thật giống nhau.” Hiên Viên Long lạ lẫm quan sát Khiết Kỳ vài lần, hai anh em lớn lên tuy giống nhau nhưng khí chất lại chẳng giống chút nào.

Khiết Kỳ sững sốt, rồi nhanh chóng gạt đầu: “Đúng vậy, em là thứ hai, nhỏ hơn anh hai bốn tuổi. Nhị thiếu gia ngồi đi, để em đi gọi anh hai.”

“Anh hai cậu đang làm gì?”

“Anh ấy đang ngủ, em sẽ gọi anh ấy dậy ngay.”

Hiên Viên Long đứng dậy: “Không cần đâu, nói cho tôi biết phòng anh cậu ở đâu tôi sẽ tự đến.”

“Được ạ...”

“Trong nhà không có người lớn à?”

“Có ông nội bà nội, nhưng hôm nay ông bà có việc đi ra ngoài rồi, có lẽ trưa mới về.”

Hiên Viên Long gạt đầu cho có lệ rồi đi theo Khiết Kỳ đến phòng Khiết Vũ, Khiết Kỳ nói: “Đây là phòng của anh hai.”

Hiên Viên Long mỉm cười: “Cảm ơn, nếu cậu có việc bận thì cứ đi trước đi, tôi sẽ ở đây với anh hai cậu.”

“Vâng, có chuyện gì cứ nói em ạ.”

Hiên Viên Long đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Khiết Vũ đang ngủ lập tức cười hì hì bỏ nhào lên giường ôm lấy anh, sau đó hôn lên miệng anh: “Giờ này mà vợ còn ngủ, mau dậy đi.”

Khiết Vũ bị đánh thức nên mặt nhăn nhó: “Cậu đến làm gì?”

“Sao sáng nay không gọi tôi dậy?”

“Ngủ như lợn chết có mà gọi được. Cút ngay, để yên tôi ngủ.”

“Vợ thật là xấu tính, em trai của vợ còn dễ thương hơn vợ nhiều.”

“Vậy sao? Cậu thích không?”

“Vợ ghen sao? Vẫn là vợ hấp dẫn nhất, đặc biệt là chỗ này, làm sao đây, chồng lại muốn vào nữa rồi.” Bàn tay Hiên Viên Long chui vào trong chăn rồi chui vào trong quần lót của Khiết Vũ, khuấy đảo lỗ nhỏ bị sưng đỏ vì bị đâm chọc tối qua.

Khiết Vũ đẩy cậu ta ra: “Đừng phiền tôi, tôi muốn ngủ.”

“Hôn mấy cái rồi ngủ tiếp.” Hiên Viên Long trêu đùa, cố ý ở trên miệng Khiết Vũ hôn thật sâu làm nước bọt tràn cả ra ngoài.

Khiết Vũ mặc kệ cậu ta, nhắm mắt ngủ tiếp.

Hiên Viên Long thấy vậy cũng không làm phiền nữa, đứng dậy đánh giá phòng của Khiết Vũ, ở đây hơn phân nửa đều là sách.

Hiên Viên Long đi đến trước kệ sách nhằm chán xem xét, vô tình phát hiện ra mấy cuốn album, tò mò lật ra xem.

Nào là ảnh chụp Khiết Vũ khi còn bé, nào là ảnh từ mẫu giáo cho tới khi học đại học, ghi lại từng giai đoạn thay đổi của anh đến khi tốt nghiệp đại học mới thôi.

Hiên Viên Long gấp lại cuốn album định đặt lại trên kệ sách, mới vừa giơ tay lên, từ trong khe hở của cuốn album bất ngờ rơi ra một tấm ảnh, rớt xuống ngay cạnh chân Hiên Viên Long, cậu cúi xuống nhặt lên, bắt chợt cậu cũng ngỡ ngàng.

7. Chương 7: Thô Bạo

Khiết Vũ ngủ thẳng cho đến giờ cơm bị em trai gọi mới thức dậy, người lớn trong nhà đều đã trở về.

Khiết Vũ không dám chậm trễ, vội vàng sửa sang lại quần áo rồi ra ngoài. Ông bà nội đều đã ngồi vào bàn ăn, nhìn thấy thằng cháu cả không khỏi khiến hai ông bà mỉm cười.

Khiết Vũ khó hiểu nhìn một vòng quanh phòng: “Nhị thiếu gia Hiên Viên đâu? Không phải là đã đến rồi sao?”

Khiết Kỳ nghĩ nghĩ, đáp: “Hiên viên thiếu gia không biết vì sao đến nhưng lại đi rồi, lúc đi một tiếng cũng không nói, có vẻ vội vàng, phỏng chừng anh ấy bận việc.”

Khiết Vũ nhíu mày, nhưng nghĩ lại Hiên Viên Long vốn là một thiếu gia bốc đồng, thường hành động chẳng có phép tắc gì cả.

Khiết Hàm hừ lạnh nói: “Người ta thân phận cao quý, dĩ nhiên là muốn tới thì tới, muốn đi thì đi rồi.”

Hai ông bà trầm giọng: “Ăn cơm không được nói chuyện.”

Đám con cháu lập tức ngậm miệng lại, im lặng ăn cơm.

Đối với việc vô lễ của Hiên Viên Long hai ông bà dường như không để ý, cơm nước xong mới nói chuyện với Khiết Vũ: “Con và nhị thiếu gia Hiên viên phải cố gắng ở chung cho tốt, con lớn tuổi hơn cho nên con chịu khó nhường nhịn cậu ấy một chút. Hiên Viên thiếu gia tính cách có thể là tùy hứng ngỗ ngược, này cũng là bình thường thôi, con hiểu không?”

Khiết Vũ bình tĩnh gật đầu: “Con hiểu.”

“Con đã nhập vào gia phả nhà Hiên Viên, sau này chính là người nhà Hiên Viên, mấy năm nay con đã vì Khiết gia cố gắng rất nhiều, mọi chuyện của công ty hầu hết đều do con quản lý, nhưng hôm nay đã là người nhà Hiên Viên, nếu con vẫn cứ như trước đây chăm chú vì Khiết gia là không nên, e là bên nhà Hiên Viên sẽ dị nghị, với lại con cứ mãi lo làm việc thì lấy đâu ra thời gian ở cạnh nhị thiếu gia, chứ đừng nói chi đến bồi dưỡng tình cảm.”

Cõi lòng Khiết Vũ run lên, hít một hơi thật sâu, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu: “Ý của ông nội con đã hiểu.”

Bà nội cũng nói thêm vào: “Khiết Vũ, con là cháu đích tôn của Khiết gia, lúc trước vì hôn sự với đại thiếu gia Hiên Viên thật khiến cho mọi người sốt ruột, nhưng vấn đề là thuộc về nhà Hiên Viên. Bây giờ tốt xấu gì con cũng đã là người của nhị thiếu gia, mấy thứ khác đều không quan trọng, vấn đề quan trọng nhất bây giờ là con và nhị thiếu gia phải cố gắng gia tăng tình cảm, mau chóng mang thai, vì nhị thiếu gia, vì Hiên Viên gia sinh ra đích tôn.”

Khiết Vũ tiếp tục gật đầu: “Con biết.”

“Ừ, con là người thông minh, trầm tính lại hiểu chuyện, cơ thể cũng khỏe mạnh, bây giờ chỉ còn chờ duyên con cái, có duyên đến thì sẽ có con ngay.” Nói tới đây thì bà ngừng lại một lát rồi nói tiếp: “Đại thiếu gia Hiên Viên lúc trước bị cuốn hút bởi một thằng nhỏ vô tình gặp bên ngoài, tuy cậu ta cũng có thể chất đặc biệt giống nhà mình, với lại đại thiếu gia còn tuyên bố nếu không phải cậu ta thì nhất quyết không cưới, ồn ào liên lụy đến cả Khiết gia chúng ta, hơn nữa cũng làm thay đổi cả hôn sự của mấy đứa em con. Vấn đề là hai người đó lấy nhau ba năm rồi vẫn chưa có con, hừ, đừng nói là sinh trưởng tôn cho nhà Hiên Viên, ngay cả tin tức còn chẳng có nữa là. Theo bà thấy, cho dù có tiếp tục cũng chẳng có thai, bề trên nhà Hiên Viên cũng bắt đầu bất mãn, bên đó cho dù có cứng chịu đại thiếu gia thế nào cũng không lấy vấn đề con nối dõi ra mà đùa được.”

Bà nội nói xong vấn đề này khóe mắt cũng cong lên, vui sướng khi người gặp họa. Còn Khiết Vũ vẫn im lặng, vẫn lễ phép nghe người lớn nói chuyện.

Ngay cả ông nội cũng gật đầu phụ họa: “Tiểu Vũ, ông biết con quan trọng công việc, nhưng vấn đề con nối dõi trăm triệu lần không thể xem thường, nếu con sinh trưởng tôn cho nhà Hiên Viên, cho dù là đứng thứ hai hay thứ ba cũng không còn quan trọng nữa, chỉ cần con sinh trước, con của con trong gia phải chính là trưởng tôn, tương lai thằng bé có thể được hưởng mọi quyền lợi của đại thiếu gia.”

Khiết Vũ vẫn gật đầu.

Ông nội lại nhủ mày: “Theo ông thấy thì tính tình nhị thiếu gia vẫn còn ham chơi, con phải biết khoan dung, nhưng cũng đừng để cậu ấy tùy tiện, không được để tâm của cậu ấy ở bên ngoài, ít ra cũng phải sinh con xong đã, con đừng làm căng với cậu ấy.”

“Con biết. Sinh nhật của đại thiếu gia Hiên Viên sắp đến, lúc đó nhất định sẽ tổ chức yến tiệc, ông dẫn các em theo để làm quen với mọi người đi ạ, tụi nó cũng không còn nhỏ nữa.”

“Ừ, việc này ông đã tính toán rồi.”

“Thời gian không còn sớm, con cũng về đi.”

“Vâng.”

Khiết Vũ cáo từ, em trai Khiết Kỳ đưa anh ra cổng, thở dài nói: “Anh hai, em thấy nhị thiếu gia lúc rời đi sắc mặt không tốt lắm, anh về nhớ để ý chút.”

Khiết Vũ có hơi ngạc nhiên: “Biết rồi.”

Một mình quay về nhà Hiên Viên xong mới biết được Hiên Viên Long còn chưa có trở lại.

Ngay cả ba nhỏ cũng ngạc nhiên: “Không phải nó và con cùng nhau về bên đó sao? Thế nào lại không thấy?”

“Thằng nhóc này... kết hôn rồi mà vẫn còn lông bông. Tiểu Vũ này, con ăn hoa quả rồi nghỉ ngơi trước đi, để ba cho người tìm nó về.”

Khiết Vũ trở lại phòng của mình, đứng trên hành lang nhìn những đóa sen nở rộ, bên cạnh có bày một ít trái cây, mặt nước đang phản chiếu gương mặt anh, nhìn không ra biểu cảm, là lạnh lùng hay chết lặng.

Bao năm qua, anh luôn lấy công việc để chứng minh chính mình, rèn luyện bản thân, làm tê liệt bản thân, thể nhưng, ngay cả liều thuốc tinh thần cuối cùng cũng phải từ bỏ, chỉ có thể làm một công cụ, công cụ sinh con nối dõi tông đường cho người ta, cuộc đời anh phải chăng chẳng còn gì nữa? Trong ngôi nhà cổ này trải qua một đời, có hay chăng sẽ là lao tù dần vật.

Anh thực sự muốn biết, nếu không thoát khỏi đây vậy làm sao anh có thể sống vui vẻ được? Tại sao cũng là người Khiết gia nhưng ba nhỏ mỗi ngày đều có thể vui cười, mặc dù chỉ là chăm sóc chồng con vậy mà lại tràn ngập vui vẻ. Với loại cuộc sống như thế anh không hề muốn, nếu phải sống giống như ba nhỏ, anh sợ, sợ mình không thể kiên trì cả đời.

Trăng đã treo trên đầu ngọn cây, Khiết Vũ ngâm mình trong bồn tắm xa hoa, hương thơm tinh dầu lan tỏa khắp phòng tắm khiến toàn thân anh được thả lỏng. Nhưng đã tám giờ rưỡi tối mà Hiên Viên Long vẫn chưa về. Trong bữa tối ba nhỏ đã rất tức giận, tuy ông không nói ra nhưng Khiết Vũ biết, thằng nhóc kia lại ra ngoài chơi. Vốn là cậu ấm tự do tùy hứng làm sao có thể bị hôn nhân trói buộc được? Đối với anh, có lẽ cậu ta chỉ là bị cuốn hút bởi cảm giác mới mẻ, mà anh cũng không phải là người có sức hấp dẫn nhất trên thế giới này, ngoài kia còn có biết bao yêu tinh yêu thương nhưng nhớ cậu ta.

Khiết Vũ không đồng ý việc Hiên Viên Long phong lưu mà cũng chẳng phản đối, bởi vì vốn không có tình cảm... không có tình cảm cho nên sẽ không có ý muốn chiếm hữu, sẽ không có ghen tuông, sẽ không có để ý... Cho nên trái tim này... vẫn còn được tự do.

Nhưng nếu thằng nhóc kia không về, không ôm chăm lấy anh, anh sẽ cảm thấy cơ thể mình tịch mịch, và quan trọng nhất là không thể có thai. Vấn đề con nôi đôi quả thực rất quan trọng.

Khiết Vũ đứng trước gương sấy tóc, tuy anh đã hai mươi sáu tuổi, nhưng cơ thể anh đã được chăm sóc rất tốt, làn da trắng nõn săn chắc khỏe khoắn, cặp mông xinh xắn đầy đặn lại co dãn, sự hấp dẫn này của anh ít nhất cũng chứng minh được hiện tại anh không cần phải quan trọng hóa về vấn đề con nôi đôi.

Có bản lĩnh, tên nhóc nhị thiếu gia này dám đi luôn không chịu về.

Liên tiếp ba ngày sau, Hiên Viên Long vẫn chưa chịu về nhà. Mỗi bữa cơm đều nghe thấy tiếng tức giận của ba nhỏ, Khiết Vũ chỉ biết im lặng, ăn cơm rồi đi làm, làm về ăn cơm rồi đi ngủ. Có điều anh đã bắt đầu nghĩ việc ở công ty, mọi công việc đang từ từ chuyển giao cho người khác. Vậy là trước khi đến sinh nhật của đại thiếu gia thì Khiết Vũ đã hoàn toàn trở thành một người rảnh rỗi.

Nhoáng cái, thời kỳ bận rộn của Khiết Vũ cũng qua đi, hiện tại anh càng lúc càng nhàn nhã, trước hôm sinh nhật Hiên Viên Hoàng thì anh đã không cần phải đến công ty nữa rồi. Chân không bước ra khỏi cửa, thỉnh thoảng sẽ nói chuyện với ba nhỏ hoặc cắt tỉa cây cỏ trong vườn.

“Tiểu Vũ, ngày mai là sinh nhật của thằng hai rồi, Tiểu Long đã đồng ý là tối nay sẽ về.” Ba nhỏ kéo Khiết Vũ vào phòng thủ thủ, rồi lấy một cái hộp đưa cho anh, có hơi nhú mảy mà nói: “Con không được chịu thua, phải hối thúc Tiểu Long đi chứ, nó ở ngoài làm bấy con cũng không nói một lời, con phải biết chủ động chứ, nghĩ cách nào đó để giữ nó lại, không giữ được tâm thì cũng phải giữ được người, có được đứa con đã. Aizzz! Có điều không thể đổ hết lỗi cho con được, thằng nhóc này từ nhỏ đã bị chiều hư, còn lớn lên ở nước ngoài nữa, tính tình thì bừa bãi, từ nhỏ đã thích phụ nữ nở nang... Thiệt là, nhưng mà con cũng đừng có nản lòng, ba thấy lúc mới cưới nó thật sự rất thích con. Mặc kệ dùng cách nào, miễn làm sao cho nó thích con, chịu về nhà vì con là được. Nhớ thường xuyên chăm sóc cơ thể, biết không? Đây là phương pháp bí mật mà ba vẫn dùng, tư liệu vô cùng quý báu, con cứ dựa theo phương pháp này, mỗi ngày phải điều dưỡng cơ thể không được bỏ qua, nhớ đấy.” Ba nhỏ hiếm khi nghiêm túc như vậy, lúc này Khiết Vũ mới thực sự thấy rõ, ba nhỏ bình thường tuy vui vẻ thoải mái nhưng vẫn không hổ là người họ Khiết, không ai mà không có chút tính toán? Khiết Vũ dám đánh cược, phương pháp bí mật này ba nhỏ chỉ đưa cho mình anh chứ không phải là Cố Mạt con dâu cả, ai bảo người ta không phải họ Khiết làm chi.

Tiến ba nhỏ ra khỏi phòng, Khiết Vũ tò mò nghiên cứu cái hộp, đối với việc chăm sóc cơ thể thì anh không bài xích, ai lại không muốn có một cơ thể khỏe mạnh và hấp dẫn? Anh cũng không ngoại lệ, đừng nói là vì người khác, vì sự hấp dẫn của chính mình cũng không có gì đáng trách.

Chiếc hộp khá lớn, bên trong chứa một chiếc hộp nhỏ màu hồng trong suốt đựng một loại thuốc mỡ, bên trên hộp có viết hướng dẫn sử dụng: “Mỗi sáng uống một muỗng nhỏ. Mỗi khi làm tình, sau khi rửa sạch sẽ thì bôi một ít lên huyết khẩu”. Tác dụng ra sao thì không viết, chỉ viết đúng một câu “Tự mình thể nghiệm”. Khiết Vũ nghĩ đến ba nhỏ đã từng này tuổi rồi, cũng đã trưởng thành bắt đầu từ lâu nên vẫn giữ được sự trẻ trung, chính là không chỉ sự trẻ trung mà cơ thể ba nhỏ cũng rất tốt, vòng eo mảnh khảnh nhưng dẻo dai, bờ mông săn chắc, thậm chí từng ngón tay cũng rất xinh đẹp hoàn mỹ, từng câu nói cử chỉ đều như mê hoặc

người khác, mà gia chủ của nhà Hiên Viên hiện nay đối với ba nhỏ luôn là không xa không rời, luôn luôn là một thái độ cưng chiều như bảo bối, làm người khác hâm mộ không thôi...

Bên trong hộp còn có một lọ tinh dầu không đề tên, nói là sử dụng khi ngâm bồn tắm, sẽ làm da khỏe mạnh, bóng mịn và đàn hồi, rất nhanh có tác dụng. Ngoài ra còn có một số dương vật giả bằng ngọc to nhỏ khác nhau, màu đỏ trong suốt sáng lấp lánh trông thật đáng yêu, chuyên dụng để bảo dưỡng nơi riêng tư, sử dụng sau khi bôi thuốc mỡ thì hiệu quả càng cao, yêu cầu mỗi ngày đều phải sử dụng. Cuối cùng là một quyển công pháp hướng dẫn chuyện phòng the, chỉ cần dựa theo khẩu quyết và trường kỳ tập luyện các động tác, bảo đảm sẽ không có người đàn ông nào có thể rời khỏi mình. Mà quyển công pháp này hóa ra có nguồn gốc từ tổ tiên Khiết gia, điều này làm Khiết Vũ ngạc nhiên không thôi, tuy nhiên sau khi được ba nhỏ giải thích anh mới biết, quyển sách này chỉ truyền cho con lớn chứ không truyền cho con nhỏ, và đứa con này phải được gả cho nhà Hiên Viên mới được.

Khiết Vũ thật sự kinh hãi, xem ra quyển công pháp vô cùng quý báu này không hề đơn giản. Chỉ đơn giản là hướng dẫn bảo dưỡng cơ thể vậy mà truyền thừa cho người Khiết gia bao nhiêu năm qua. Hơn nữa ba nhỏ còn đặc biệt dặn dò là không được để cho người nhà Hiên Viên phát hiện.

Khiết Vũ cất kỹ cuốn công pháp, còn những thứ khác thì tùy tiện đặt lên bàn. Anh không ngại ngần sử dụng những thứ này trước mặt Hiên Viên Long.

Nhìn thời gian, có lẽ Hiên Viên Long cũng đã trở về, Khiết Vũ cầm lấy lọ tinh dầu kia đem đi tắm. Ban đầu cả người có cảm giác như bị kim châm, nhưng từ từ hấp thu vào trong người thì lại khoan khoái dễ chịu, cuối cùng lại giống như người say rượu, toàn thân đều ửng hồng, người thì mềm nhũn, động tình không thôi. Khiết Vũ rất rất ngạc nhiên, chẳng lẽ tinh dầu này còn có tác dụng kích tình? Khiết Vũ nhẹ nhàng massage cơ thể mình, càng ấn càng thấy khó chịu, giữa hai chân đã ướt sũng, không biết là nước của bồn tắm hay là dâm dịch. Nhưng anh cảm nhận được cơ thể đang khao khát, nơi đó mấp máy như miệng cá không ngừng phun ra dâm thủy.

Khiết Vũ đang nhắm mắt hưởng thụ, chợt nghe bên ngoài có tiếng động, đoán chừng Hiên Viên Long đã trở về, anh nhẹ mỉm cười, khẽ khua chân tạo ra tiếng nước. Anh chậm rãi đứng lên, tường phòng tắm là một tấm kính mờ, người bên ngoài có thể thấp thoáng thấy người ở bên trong, nhìn tuy không rõ nhưng trong đầu lại rất rõ ràng, cứ như phóng đại vô số lần, ngay cả đường nét lông mi cũng rõ ràng.

Cửa phòng tắm bị đẩy ra, Hiên Viên Long nhăn nhó bước vào, trừng trừng nhìn Khiết Vũ, không nói lấy một lời.

Khiết Vũ cảm thấy khó hiểu, anh lúc nào thì đắc tội với vị thiếu gia này chứ?

Khiết Vũ chậm chạp lau người, lau hết nước trên vòm ngực rồi tỉ mỉ lau khô vùng giữa hai chân, mắt cũng không hề liếc nhìn Hiên Viên Long lấy một lần.

Ngài Hiên Viên Long cởi quần áo, bước vào bồn tắm rồi ra lệnh: “Lại đây massage cho tôi.”

Khiết Vũ lòng thầm khinh bỉ, bước qua xoa bóp vai cho cậu ta, nhẹ nhàng cười nói: “Cậu cứ vậy mà tắm à? Nước này tôi mới vừa tắm qua... Cậu không sợ bẩn à?”

Hiên Viên Long cười lạnh, nhưng không quay đầu lại: “Bẩn? Cũng đâu phải thiếu gia tôi chưa từng nếm qua, đây không phải là dâm thủy của anh sao? Không có thiếu gia tôi thỏa mãn, anh ngay cả tinh còn bắn không ra, không chảy nước thì còn có gì nữa? Mọc ra cái thứ của đàn ông thì dư thừa, lại chẳng có bộ ngực to như phụ nữ, nếu không phải mọi người bắt ép tôi lấy anh, cái loại giống như anh vậy có cho tôi cũng không thèm đụng tới.”

Khiết Vũ không giận, khóe môi cong cong, vẫn tiếp tục massage cho Hiên Viên Long, ngón tay cố ý miết lên đầu vú của cậu: “Loại người giống như tôi? Đừng quên người sinh ra cậu cũng giống như tôi vậy.”

Hiên Viên Long tức giận quay đầu lại, khinh thường anh: “Người như anh mà cũng có thể so sánh với ba nhỏ sao?”

Khiết Vũ không nói, chỉ mỉm cười, nhẹ nhàng ôm lấy vai Hiên Viên Long, tựa đầu lên vai cậu, lồng ngực anh dính chặt vào lưng cậu mà xát: “Tôi không cãi với cậu, ra ngoài nhiều ngày như vậy có nhớ tôi không?”

Khiết Vũ vốn tưởng rằng chỉ cần khiêu khích một chút là Hiên Viên Long sẽ dễ dàng mắc câu, giống như đêm động phòng ngày đó vậy, là nam hay nữ cũng không quan trọng. Bất thành linh Hiên Viên Long bắt lấy tay anh, thô bạo đẩy anh ra khỏi bồn tắm.

Khiết Vũ hoàn toàn không có phòng bị bị đẩy ngã ra ngoài, cơ thể trần truồng nằm sõng soài trên sàn nhà lạnh ngắt, đau đến nổi mất một lúc lâu vẫn chưa đứng lên được.

8. Chương 8: Một Nhà

Hiên Viên Long từ trong nước đứng lên, thở phì phò, hung ác nhìn chằm chằm người nằm sấp trên sàn nhà kia, vì nằm úp xuống nên không thể thấy được gương mặt Khiết Vũ lúc này, nhưng tư thế cứng ngắc cho biết anh hẳn là rất đau. Vòng eo mảnh khảnh, bờ mông mượt mà tròn trĩnh nẩy vào trong tầm mắt Hiên Viên Long làm cho bên dưới cậu lập tức đứng thẳng, thế nhưng cậu vẫn nhất quyết giữ nguyên vẻ mặt, khinh miệt chờ Khiết Vũ đứng lên, lạnh lùng nói: “Đừng nghĩ tôi là đồ ngốc, anh tưởng anh bày ra vẻ lẳng lơ là tôi bị anh dụ dỗ sao? Ha ha, anh nghĩ xem anh có cái gì hay ho, lại còn sắp ba mươi nữa. Ngoài kia có đầy người xinh đẹp kia kìa, muốn trai có trai, muốn gái có gái, vì tôi mà điên đảo, ai cũng không quá hai mươi tuổi, ở trên giường bày ra đủ loại kỹ xảo để lấy lòng tôi, muốn bao nhiêu dâm đảng thì có bấy nhiêu dâm đảng, anh có thể so với bọn họ sao? Chưa kể trái có thể ôm, phải có thể ấp, cả nam lẫn nữ, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu. Anh chưa từng chơi gái nên không biết con gái tuyệt vời ra sao, anh sẽ không bao giờ biết được phụ nữ đáng yêu thế nào, anh có người ta cũng có, anh không có người ta vẫn có. Tôi thích những cô gái đầy đặn, ngực to mông bự, nhũ giao sưng không thể tả, anh có không?”

Khiết Vũ quay đầu lại, vắt hết nước trong khăn rồi mở nước rửa cơ thể, khuỷu tay và đầu gối đều bị xây xát bầm tím, nhưng anh dường như không biết đau, thản nhiên nói: “Tôi chưa từng ngăn cản cậu ra ngoài chơi bời, cậu muốn tìm ai thì tìm. Nhưng chúng ta phải có ”ước pháp tam chương“, tôi nghĩ cậu hẳn là hiểu rõ, chúng ta kết hôn là do người lớn an bài nên không thể không làm theo, mục đích chính là sinh con nối dõi. Nếu cậu có thể để phụ nữ ngoài kia mang thai con của cậu thì chúng ta đâu có cần phải kết hôn như vậy, có đúng không?”

Hiên Viên Long nhú mày, đích thật là cậu chơi phụ nữ nhiều không kể xiết, hầu hết đều không mang bao, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng có người nào có thai cả.

Khiết Vũ mỉm cười: “Cậu cứ việc chơi, tôi có thể nói đỡ cho cậu với ba nhỏ, cậu vẫn tự do. Nhưng bất kể thế nào, một tuần cậu phải về nhà ba lần làm tình với tôi, đến khi nào thôi có thai thì cậu hoàn toàn được giải phóng, đồng ý không? Dù sao tôi cũng không muốn hai chúng ta căng thẳng, nếu cậu không về thì tôi sẽ gặp rắc rối, rồi còn liên lụy đến bên nhà của tôi nữa. Có ai muốn phải khổ sở vậy đâu, cho nên ”ước pháp tam chương“ là điều tốt nhất. Cậu được tự do mà tôi cũng được thoải mái.”

Nghe xong những lời này, Hiên Viên Long đã giận lại càng giận hơn, cậu không cảm thấy vui vẻ vì được tự do, mà ngược lại, trong lòng lại như nghẹn một cục tức. Trong đầu Hiên Viên Long hiện lên vô số lần tắm ảnh ngày đó, cậu lại gần Khiết Vũ, một tay nắm tóc giật ngược ra sau, một tay bóp cầm, rồi thôi một gối vào giữa hai chân anh. Khiết Vũ đau đến nổi cả người run rẩy nhưng vẫn cố gắng mở to mắt nhìn thẳng vào Hiên Viên Long, gằn ra từng chữ: “Cậu muốn tôi hỏng luôn chứ gì? Nhị thiếu gia Hiên Viên, này cũng không chịu, kia cũng không chịu, có giỏi thì nói cha mẹ cậu để chúng ta ly hôn đi!”

Hiên Viên Long thấy Khiết Vũ đau đến nổi cắn chặt răng cũng bớt giận đôi chút, nghĩ đến vật non mềm giữa hai chân kia nếu bị thương đúng là không nên. Cậu hạ đầu gối xuống, hung hăng cắn lên cầm anh một cái rồi mới đưa tay xuống giữa hai chân anh xoa xoa, ngay lập tức có một dòng chất lỏng sền sệt ướt sũng chảy ra. Hiên Viên Long nhú mày, vội tách hai chân Khiết Vũ ra kiểm tra, cậu còn tưởng rằng đó là máu nhưng kết quả lại là phản ứng sinh lý của anh. Chẳng qua âm thần non mềm lại sưng lên một cách bất bình thường, đúng là do một gối kia của cậu làm bị thương. Kia nhụy hoa mềm mại đang rơi lệ trông đáng yêu lạ kỳ đang chờ cậu tới hôn lên an ủi, Hiên Viên Long nuốt chút nữa nhịn không được xông vào, nhưng bỗng

hiên nghĩ đến cái gì đó sắc mặt lại thay đổi, âm trầm cười, sau đó mở miệng cắn mạnh lên âm thần, cắn đến nổi chảy cả máu khiến Khiết Vũ phải hét lên mới nhả ra.

Hiên Viên Long buông Khiết Vũ ra, trên mặt là sự khinh thường và ngạo mạn: “Anh yên tâm đi, tôi sẽ cho anh có thai. Mà anh cũng đừng nghĩ là xong rồi, không có gì là có thể lừa được tôi đâu.” Mặc Khiết Vũ đứng đó, Hiên Viên Long quay người bước ra khỏi phòng tắm.

Khiết Vũ trong lòng bức bối, cũng không biết đã xảy ra vấn đề gì, không làm sao nghĩ ra được tên Hiên Viên Long này tự xưng giả chứng hung hăng, trước đây tuy rằng không có tình cảm nhưng ở chung cũng không tệ lắm, cũng sẽ không tự nhiên đánh người.

Khiết Vũ chậm chạp mặc áo ngủ vào, cố nhịn xuống đau đớn giữa hai chân đi vào phòng ngủ, tên khốn Hiên Viên Long kia đã ngủ đến ngày o o. Khiết Vũ lấy thuốc mỡ ba nhỏ đưa cho thoa lên chỗ bị đau, sau một hồi do dự rốt cuộc cũng lấy dương vật giả nhét vào người, lúc này mới lên giường nằm ngủ.

Hôm sau, lúc Khiết Vũ dậy thì đã trễ, còn Hiên Viên Long đã dậy rồi, nhưng lại không có ở trong phòng. Khiết Vũ kiểm tra vết thương ngày hôm qua, cảm thấy thuốc mỡ thật thần kỳ, chỗ bị thương gần như khỏi hoàn toàn, chỉ lúc bước đi sẽ hơi nhói một tí. Dương vật giả ở bên trong dường như hòa làm một với cơ thể, tuy chỉ to cỡ một ngón tay nhưng vì sợ nó sẽ rơi ra nên cơ vòng sẽ tự động thắt lại. Rốt cuộc Khiết Vũ cũng hiểu được công dụng của món đồ này nên cũng nghiêm túc rèn luyện nơi riêng tư này.

Khiết Vũ đi thẳng đến phòng khách, hôm nay là sinh nhật của đại thiếu gia, thật hiếm khi trên bàn ăn lại xuất hiện thêm một người, đó chính là vợ yêu của đại thiếu - Cố Mạt. Bình thường trong nhà này rất ít khi gặp được cùng lúc hai vị thiếu gia, Hiên Viên Long thì suốt ngày ra ngoài chơi bởi lêu lổng, còn Hiên Viên Hoàng thì quản lý sản nghiệp nhà Hiên Viên, mà Cố Mạt lại không thích ở lại trong nhà của nhà Hiên Viên nên hai vợ chồng chủ yếu là sống bên ngoài. Cố Mạt cũng có công việc riêng, là bác sỹ, cũng thường xuyên tăng ca bận rộn nên sẽ ở bên ngoài, coi như là đại thiếu đặc biệt chăm sóc cho cậu ta.

Cố Mạt là một người ít nói, hơn nữa cũng không khéo ăn nói, cậu ta chưa từng mở miệng nịnh bợ ai, dù biết ba nhỏ không thích mình thì cậu ta cũng không đi làm thân, không thích là không thích, không cần phải suy nghĩ. Bởi vậy ba nhỏ lại càng không thích người con dâu này.

Hiên Viên Long thấy Khiết Vũ thì nhẹ nhàng mỉm cười rồi tiếp tục ăn sáng, mặc kệ Khiết Vũ tự mình đến chỗ ngồi, chỉ có ba nhỏ là hỏi han này nọ. Dường như ba nhỏ vì không ưa Cố Mạt nên gấp thức ăn cho Khiết Vũ không ít, nói chuyện lại càng thâm ý sâu xa: “Tiểu Vũ, tuổi con cũng không nhỏ, ăn nhiều thì cơ thể mới khỏe mạnh, cơ thể khỏe mạnh thì mới mau chóng sinh cho Hiên Viên gia này thằng cháu. Cháo tổ yến này nấu theo cách mới, ngon và bổ lắm, con ăn nhiều một chút.”

Nhưng đối với con dâu cả ông lại không hề liếc mắt đến.

Hiên Viên Hoàng không vui nhìn ba nhỏ của mình, chỉ có thể cười gượng rồi gấp mấy món Cố Mạt thích cho vào chén của cậu ta: “Đêm qua em tăng ca, mệt mỏi cả đêm rồi, đừng kén ăn, đây đều là những món em thích này.”

Cố Mạt không nói gì, chỉ gật gật đầu rồi gấp thức ăn bỏ vào miệng, cũng rất tự nhiên đẩy chén mỳ ăn dở về lại phía Hiên Viên Hoàng, ý tứ rất rõ ràng, còn dư để anh ăn hết. Đại thiếu gia Hiên Viên cũng không để ý, vui vẻ ăn hết thức ăn thừa của vợ, còn cười mở ám ngữ.

Một màn này làm ba nhỏ tức ứa gan. Đây là con ông nuôi lớn mà! Không nghe lời đi cưới người khác không nói, vậy mà còn vì vợ suốt ngày chống đối lại ông. Anh ta là đại thiếu gia Hiên Viên tôn quý, thế nhưng lại ăn cơm thừa canh cặn của vợ. Cố Mạt này là cái thứ tai họa, là hồ ly tinh dụ dỗ con ông, mà cho ông đứa cháu cũng không nói làm gì, đằng này mấy năm rồi ngay cả rận còn rận không ra! Thật khiến người ta sốt ruột mà.

Khiết Vũ thản nhiên nhìn mọi người một lượt rồi cúi xuống ăn cháo.

Hiên Viên Long vui cười nói: “Anh hai và anh dâu thật sự là phu thê tình thâm, thật khiến người ta hâm mộ.”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Có gì mà hâm mộ, chú và Tiểu Vũ cũng có thể làm được mà. Trong tình cảm vợ chồng, chỉ cần thông cảm, bao dung cho nhau là hạnh phúc vui vẻ, chú tuy lớn xác nhưng tính tình vẫn

còn lỗ mãng, bây giờ có Tiểu Vũ rồi, bót phóng tưng lại đi. Tuy phụ nữ bên ngoài không thể có thai, nhưng chú quá phong lưu, để truyền ra ngoài cũng không tốt.”

Hiên Viên Long gật đầu như già tới: “Vâng vâng, anh hai nói rất đúng. Em sẽ cố gắng học hỏi anh hai, sẽ đối xử với vợ em thật tốt. Vợ à vợ ăn no chưa? Hôm nay chồng đưa vợ đi làm nhé, dù sao tiệc buổi tối mới bắt đầu, nhất định là vợ sẽ đi làm mà.”

Lời này nói ra liền khiến mọi người trên bàn ăn phải thở dài, còn ba nhỏ lại đau lòng không thôi.

Khiết Vũ lấy một cái bánh bao nhét vào miệng Hiên Viên Long: “Tôi đã từ chức nghỉ lâu rồi, sau này chỉ ở nhà chăm cậu vậy. Nhưng hôm nay đúng là phải ra ngoài, suýt tý nữa là quên mua quà cho anh hai rồi. Cậu đi chọn cùng tôi đi.”

Hiên Viên Long nghe nói anh từ chức khá là ngạc nhiên, nhưng nghe đến quà sinh nhật thì đứng dậy, gương mặt cười như không cười: “Đúng vậy, quà sinh nhật phải chọn kỹ, bảo đảm anh hai sẽ rất thích. Vợ, chúng ta đi thôi.”

9. Chương 9: Qua Lại

Mặc dù Hiên Viên Long tươi cười nhưng Khiết Vũ biết rõ trong lòng cậu ta, thật không biết bị cái gì tự dưng nhìn ai cũng không vừa mắt.

Hiên Viên Long lên xe, Khiết Vũ cũng mở cánh cửa bên phó lái, đang định leo lên thì cậu ta lại nói: “Anh lên làm gì?”

Khiết Vũ sững sốt: “Không phải đi mua quà sinh nhật cho anh hai sao?”

Hiên Viên Long nhếch khóe miệng: “Mua quà? Tôi nào có lòng dạ nào mà đi mua quà, gọi điện cho người ta tìm cái gì quý giá đem tới, nếu không thì chuẩn bị bao lì xì, mua cái bánh kem. Anh hai không phải con nít, chẳng cần chúng ta phải lựa kỹ quà để làm anh hai vui vẻ.”

“... Đạo này cậu bị gì vậy? Nói chuyện thì chanh chua, ai đắc tội cậu à? Sinh nhật là sinh nhật anh cậu chứ không phải anh tôi, tôi là theo cậu để chuẩn bị quà thật tốt, bởi vì đó là anh cậu, ngày ngày cậu ở bên ngoài chơi bởi lẽu lỏng nhưng ít ra cũng phải biết hầu hết mọi việc trong nhà hiện nay đều là do anh cậu quản lý, tiền cậu ăn uống chơi gái đều là do anh cậu vất vả kiếm ra, thậm chí ngay cả sau này cậu có con thì con của cậu cũng phải nhờ anh ấy nuôi. Nếu không thì sao?” Khiết Vũ ngừng lại cười khẩy rồi nói tiếp: “Nhị thiếu gia như cậu ngay cả một đồng còn không làm ra nổi nữa là. Cậu còn không lo tính toán vì tương lai con cậu có tiền mua sữa.”

Hiên Viên Long trừng mắt, cả gương mặt vặn vẹo, hai tay như muốn bóp nát vô lăng, nhưng Khiết Vũ không cho cậu cơ hội phản bác, anh tiếp tục nói: “Lịch sử nhà Hiên Viên cậu lâu đời, tài sản khổng lồ, nhưng vì nó khổng lồ nên người đứng đầu sẽ rất vất vả, hết quản cái này rồi quản cái khác, giữ gìn thanh danh địa vị, lôi kéo tạo quan hệ. Anh hai cậu vốn là con trưởng cho nên phải chú ý cũng như nỗ lực hơn cậu nhiều. Cậu kính trọng cha cậu nhưng cậu cũng phải biết kính trọng anh hai cậu, bởi vì anh ấy không chỉ là anh hai cậu mà còn là gia chủ tương lai. Nói khó nghe thì cuộc sống sau này của cậu cũng như con của cậu có tốt hay không đều phải dựa vào anh hai cậu cả. Sinh nhật của anh ấy không chỉ đơn giản là sinh nhật, cậu cần phải để ý vào, có thể xem như đó là sinh nhật cha cậu cũng được, cậu quan tâm tới người ta thì người ta mới quan tâm đến cậu. Cậu đặt anh hai cậu ở trong lòng thì anh hai cậu mới thân thiết với cậu hơn. Đùng suốt ngày gây phiền toái, dựa dẫm, qua loa cho có lệ, anh ấy sẽ cảm thấy cậu không khác gì người ngoài cả.”

Hiên Viên Long cuối cùng cũng nghe xong Khiết Vũ nói, tuy cậu không phản bác nhưng tứ chi run rẩy lại chỉ ra cậu thực sự rất tức giận, liền tiếp nói ra ba từ “được, được, được” sau đó chỉ vào Khiết Vũ chất vấn: “Đi, anh thực sự đi? Anh thật sự là suy nghĩ cho chồng anh sao, thao thao bất tuyệt phân tích cho tôi đạo nghĩa anh em, muốn tôi lấy lòng anh hai, vì cả nhà dùng cơm, vì tiền sữa cho con tôi mà tôi phải dụng tâm chọn quà sinh nhật để lấy lòng anh hai. Ha ha ha, anh nói nhiều như thế mục đích cuối cùng là muốn vì

anh hai tí mĩ chọn một phần quà sinh nhật, muốn anh hai được vui vẻ chứ gì?” Đôi mắt Hiên Viên Long sâu thẳm nhìn Khiết Vũ như muốn nhìn thấu anh.

Khiết Vũ cũng không cho là đúng nên nói: “Đúng vậy. Tôi không cảm thấy có gì không đúng cả. Cũng giống như làm ăn vậy, có đôi khi cũng cần phải hỏi lộ cho quan chức, tuy nhiên không nhất thiết mỗi quan chức đều thích tiền, cậu có thể đưa người ta những thứ khác tương đương như ngọc, đồ cổ, nhà,... so với trực tiếp đưa tiền thì có vẻ thân thiết hơn. Đây đều là những chuyện bình thường trong cuộc sống. Vì tôi đã kết hôn với cậu cho nên tôi phải suy nghĩ cho cậu mà thôi.”

“Phải không? Nếu nói như anh thì ở trong nhà Hiên Viên này mọi người đều được xem là một vị quan chức nhỉ? Tùy từng người mà còn phải nghiên cứu cách đối xử khác nhau, ha ha ha Khiết Vũ, anh thật là thú vị. Anh trăm phương nghìn kế như thế phải chăng là muốn quản lý được tôi? Không bằng anh cứ việc làm vợ hiền của tôi đi, mà đáng tiếc tôi lại là thiếu gia phong lưu, làm cho người vừa có tâm lại có tầm như anh không có đất dụng võ, thật là đáng tiếc quá!” Hiên Viên Long cười khoái trá, cố ý mân mê gương mặt Khiết Vũ, sau đó ghé vào tai anh nói nhỏ: “Chắc chắn, cuộc sống của anh thật là rất đáng tiếc, anh đến đây là có dã tâm, hơn nữa còn rất khéo đưa đẩy, anh so với anh dâu của tôi ưu tú hơn nhiều ha, ba của tôi vẫn hay nói anh dâu là đầu gỗ, ngay cả chuyện lật vật cũng không đỡ dẫn được cho anh hai. Chắc chắn, nếu đổi lại anh tôi lấy anh làm vợ thì có lẽ anh hai tôi đã đỡ vất vả hơn rồi nhỉ, anh sẽ cùng anh hai chia sẻ khó khăn, nào là công việc làm ăn, xã giao, quy tắc,... cùng nhau làm việc, song kiếm hợp bích, đây không phải là chuyện tuyệt vời nhất sao? Đúng không?”

Cả người Khiết Vũ cứng đờ. Anh mím môi im lặng.

Hiên Viên Long cảm nhận được sự thay đổi của Khiết Vũ, cậu đưa tay cấu mạnh vào móng anh, lại trào phúng nói: “Đáng tiếc là anh hai tôi không có mắt nhìn, tự đứng nhìn trúng tên bác sĩ đầu gỗ Cổ Mạt kia, anh nói xem, loại hàng như Cổ Mạt có điểm nào mà so được với vợ của tôi nhỉ? Vợ của tôi lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, trên giường thì dâm dăng. So với Cổ Mạt chỉ biết lên giường nằm thì hơn hẳn rồi, có phải không?”

Khiết Vũ đẩy tay Hiên Viên Long ra, toàn thân đều lạnh lẽo: “Đúng thế thì sao?”

RẮC một tiếng, cái vô lăng theo âm thanh kia gãy rời, mảnh vỡ theo lòng bàn tay rơi lả tả xuống sàn xe chật hẹp không một tiếng động.

Khiết Vũ không nói lời nào, vẻ mặt tái đi, bàn tay buông thõng cũng khẽ run rẩy.

Bỗng có người gõ cửa phá tan bầu không khí tĩnh lặng này.

Khiết Vũ nhấn kính xe xuống, nhìn thấy là đại thiếu gia Hiên Viên Hoàng, anh ngay lập tức mỉm cười: “Anh hai, có gì không ạ?”

Hiên Viên Hoàng nhanh chóng nhìn thấy tay lái bị gãy, lại thấy Hiên Viên Long sắc mặt không vui, nhưng vẫn nói: “Anh thấy xe của các em dừng trước gara lâu lắm rồi, còn tưởng gặp vấn đề gì chứ?” Nói xong thì nhìn về phía Hiên Viên Long: “Xe hỏng rồi thì đổi chiếc khác.”

“Xin lỗi đã cản đường, anh hai yên tâm, sẽ đổi xe ngay thôi.” Khiết Vũ bước xuống xe rồi vòng sang bên kia kéo Hiên Viên Long: “Cậu còn không xuống.”

Hiên Viên Long thả tay ra khỏi vô lăng, lúc này vụn vỡ rơi xuống càng nhiều, cậu xuống xe rồi phủi tay bỏ đi. Cũng không buồn liếc Hiên Viên Hoàng và Khiết Vũ một cái.

Khiết Vũ khẽ cắn răng, Hiên Viên Hoàng thì nhíu mày nói: “Hai người cãi nhau à?”

Khiết Vũ miễn cưỡng nở nụ cười: “Không có gì đâu, cậu ấy vốn vẫn vậy mà.”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười rồi nói: “Ừ, em trai tôi quả thực có phần không hiểu chuyện, đôi khi nó muốn làm gì ngay cả tôi và hai cha cũng không hiểu, thật là khác nhau quá nhiều. Cậu cũng đừng trách nó, tôi tin qua một thời gian nữa nó sẽ hiểu được cậu thôi.”

Toàn thân Khiết Vũ cứng đờ, cả người đều cảm thấy lạnh, trong tim lại càng lạnh.

Anh hít sâu một hơi, đưa tay vuốt lại mái tóc lòa xòa trên trán, chuẩn bị cả nửa buổi nhưng rốt cuộc vẫn không nói được câu nào, thậm chí không muốn ngẩng đầu nhìn người đàn ông này thêm một lần nào nữa.

Người đàn ông này, anh đã yêu hơn hai mươi năm...

Đường như bắt đầu từ lúc mới sinh ra đã được định trước hai người sẽ bên nhau, cùng nhau lớn, cùng nhau đến trường, vui đùa cãi vã...

Anh đã dùng hai mươi năm của mình để xác định một người, thế nhưng tại một đêm long trời lở đất...

Bây giờ, hai người tuy sống cùng dưới một mái hiên, gần như thế, nhưng sao lại xa đến vậy, như chân trời góc biển có muốn gần cũng không có đường.

“Con mẹ nó anh còn chần chờ cái gì nữa?”

Tiếng quát thô lỗ và đầy tức tối đã đập tan tâm trạng tối tăm lạnh lẽo của Khiết Vũ, nháy mắt anh bừng tỉnh, tuy mệt mỏi nhưng không còn cách nào khác đành trừng lại Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long trực tiếp kéo Khiết Vũ chạy đi, nói một câu chẳng có phép tắc gì cả: “Anh hai có cần nhân gì thì để sau đi, tụi em còn phải ra ngoài mua đồ, mặt trời sắp lên đỉnh rồi còn ở đó nói gì đầu không, thật phiền quá đi.”

Hiên Viên Hoàng khoát tay không nói nữa, nhìn Khiết Vũ bị em trai thô lỗ kéo đi làm anh cảm thấy có phần lo lắng, lại có phần bất đắc dĩ.

Chiếc Ferrari bị hỏng đã được thay bằng một chiếc Lamborghini thể thao màu đỏ, chiếc này còn chói còn hơn cả chiếc Ferrari lúc này, mấy chiếc xe này đối với nhà Hiên Viên thì không đáng là gì nhưng đối với Khiết Vũ thì lại cảm thấy cực kì bất mãn về tính cách cũng như gu thẩm mỹ của Hiên Viên Long. Màu đỏ chói lọi, đi đến đâu cũng khiến người khác phải chú ý, cuối cùng thì Khiết Vũ cũng hiểu vì sao Hiên Viên Long được phụ nữ thích, bởi lẽ thấy cậu ta xuất hiện thì bất kỳ cô gái nào cũng sẽ chiều đôi mắt rực lửa về phía cậu ta, không chỉ là chiếc xe, mà còn là cái sự quên dzũ toát lên từ ng cậu ta. Chứ không sao mấy cô nàng đó không thêm liếc mắt tới Khiết Vũ cũng đang ngồi chung trên xe này.

Khiết Vũ chợt nghĩ tới một người con trai đã từng theo đuổi anh trước đây, người đó khi theo đuổi anh đã từng nói, nếu là Khiết Vũ, đàn ông cũng phải khuyh đảo. Trong ấn tượng của anh, kinh nghiệm theo đuổi con gái vốn đã ít lại càng ít hơn.

Dọc theo đường đi Hiên Viên Long vẫn không hề nói chuyện, cứ thế lái xe đến mấy cửa hàng mà kẻ có tiền thường đến. Buổi chiều, khi đến tham gia một buổi đấu giá tư nhân thì Khiết Vũ mới nhìn ra Hiên Viên Long có dụng tâm, muốn chọn cho anh trai một món quà vừa nổi bật lại vừa có ý nghĩa.

Khách được mời đến buổi đấu giá đều là những người quyền quý, người ta kính sợ nhà Hiên Viên không chỉ sự giàu có mà còn vì sự thần bí và quý dị, mà có mấy ai ngờ rằng Hiên Viên gia này vốn không phải nhân loại. Cho dù Hiên Viên Long về nước không bao lâu nhưng sự xuất hiện của cậu ta vẫn luôn khiến người ta hân hoan chào đón, chỉ cần nghe đến hai chữ Hiên Viên là không ai có thể thờ ơ nổi. Đã từng có câu nói, trong một quốc gia rộng lớn thế này, nếu tồn tại một gia tộc cổ xưa bất bại thần bí, vậy nhất định là nhà Hiên Viên. Với những gia tộc lâu đời khác, truyền thừa trăm năm thôi đã là đã là rất tài ba rồi, nhưng để kế thừa được tinh túy và sản nghiệp tổ tông lại chẳng có mấy nhà. Không nói đâu xa, từng có một vị nữ hoàng ngoại quốc đích thân đến cầu xin phương pháp dưỡng thân, người đón tiếp vị nữ hoàng chính là gia chủ đời trước của nhà Hiên Viên. Dựa vào điểm này thôi, với những phú thương bình thường, thậm chí ngay cả bóng lưng cũng khó mà được nhìn thấy.

Khiết Vũ không hề cảm thấy bất ngờ, trong buổi đấu giá này hầu hết đều là những gương mặt quen thuộc. Có chăng người ta nhìn thấy anh sẽ ngạc nhiên mới đúng.

“Khiết tổng? Không ngờ có thể gặp anh ở đây. Sao đột nhiên anh lại rời khỏi Khiết Thị?”

Khiết Vũ mỉm cười đáp lại: “Là vấn đề cá nhân, Khiết tổng hiện giờ là chú ruột của tôi.”

Mọi người nghe vậy khó tránh khỏi suy đoán Khiết Vũ phải chăng vì lục đục gia tộc nên bất đắc dĩ phải đi xuống hay không?

Hiên Viên Long khó chịu nhìn Khiết Vũ phải ứng phó mấy chuyện linh tinh bèn kéo tay anh ngồi xuống, rồi hươ hươ tay nói lớn: “Vợ, rót cho chồng tách trà.”

Khỏe miệng Khiết Vũ khẽ giật giật, anh lơ đi những ánh mắt hải hùng của người xung quanh, rót trà cho Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long không vui nhìn xung quanh một lượt: “Nhìn cái gì mà nhìn? Vợ tôi rót trà cho tôi bộ nhìn lạ lắm à?”

Mọi người vội vàng dời tầm mắt, mặc dù không đồng ý với kiểu cách vô phép vô tắc của Hiên Viên Long nhưng lại chẳng có ai lại muốn mịch lòng cậu ta cả. Mọi người trong lòng thầm gào thét, không ngờ Khiết tổng trẻ tuổi vẫn luôn được đàn ông săn đón cuối cùng thật sự đã đi theo một người đàn ông! Hơn nữa còn là thiếu gia nhà Hiên Viên, nghĩ đến đó thì có không ít người hâm mộ cũng như ghen tị, đi theo nhà Hiên Viên, chuyện phú quý hai ba đời là khỏi phải lo, ước chi con mình được gả vào đó. Có người trong lòng ngứa ngáy, lên lút đánh giá Khiết Vũ, chuyện Khiết Vũ trước đây được đàn ông theo đuổi vốn không phải là bí mật gì, có không ít người đã từng tơ tưởng đến anh, nhưng tiếc thay họ chỉ là những kẻ không sang không quý, thật sự không dám có ý nghĩ xấu xa đắc tội với anh. Bây giờ nhìn Khiết Vũ, một người vừa cứng rắn vừa lạnh lùng lại giống như cô vợ nhỏ ngoan ngoãn cúc cung tận tụy đi theo Hiên Viên Long, không khỏi khiến trong bụng nhiều người cồn cào, họ thậm chí còn tưởng tượng ra hình ảnh Khiết Vũ nằm dưới thân vị thiếu gia tùy hứng này, chắc hẳn rất mê người?

10. Chương 10: Sinh Nhật

Hiên Viên Long và Khiết Vũ ngồi cùng một bàn ở vị trí rất bắt mắt, trên chiếc bàn gỗ tinh xảo được bày đầy món ăn, có phục vụ xinh đẹp im lặng đứng một bên chờ sai phái.

Những người khác đều ngồi đằng sau bọn họ, cảm giác được những ánh mắt nóng rực bắn về phía mình khiến Khiết Vũ phải nhăn mày. Bỗng một bàn tay từ bên cạnh đưa qua, là của Hiên Viên Long, túm cổ anh kéo lại rồi hôn lên miệng, dương dương tự đắc: “Vợ tìm được cái gì phù hợp cho anh hai chưa?”

Khiết Vũ bình thản đáp: “Mới đưa danh sách đấu giá, thấy có một món rất được, nhưng phải để nhìn xem mới biết được.”

“Cũng không còn sớm, tiệc sắp bắt đầu rồi, vợ nhìn trúng cái nào đâu?”

Khiết Vũ đưa tay chỉ lên tờ mục lục: “Là cái này.”

Hiên Viên Long chợt hiểu ra: “A, đúng là rất phù hợp.”

Vật mà Khiết Vũ nhìn trúng là một mảnh ngọc to bằng lòng bàn tay, được điêu khắc hình Quan Âm ngồi trên tòa sen, mang ý nghĩa cầu chúc sinh con đẻ cái. Đây là loại bạch ngọc Dương Chi cực kỳ quý hiếm, mà một miếng ngọc to như lòng bàn tay này lại càng khó kiếm hơn, đấu giá một hồi đã lên tới năm triệu, cuối cùng Khiết Vũ lấy mười triệu ra mua miếng ngọc này.

Hiên Viên Long cười nói: “Thứ này có vẻ tốt, sẽ là lễ vật tốt nhất đối với anh hai cho xem, nếu mà không quý xem như mất mù hết rồi.”

Khiết Vũ không nói gì, tặng ngọc Quan Âm ư, thứ này chẳng qua cũng chỉ là vật may mắn, còn thực sự có con hay không còn phải xem duyên phận, con cái không phải muốn có là có, mà con cái nhà Hiên Viên lại càng khó hơn. Nhà Hiên Viên hầu hết mấy đời đều là con độc đinh, ngẫu nhiên có đời cũng có anh em, nhiều nhất là ba người. Nhà Hiên Viên hiện tại ngoài Hiên Viên Long còn có anh trai Hiên Viên Hoàng, tình cảm anh em xem như không tồi, ba nhỏ có thể được gia chủ nhà Hiên Viên sủng ái cũng không phải không có lý do.

Khiết Vũ nhẹ nhàng vuốt ve miếng ngọc, trong lòng cũng tự cười mình, có lẽ anh cũng cần một miếng ngọc Quan Âm giống thế này để cầu con, hiện giờ đang âm ỉ với Hiên Viên Long chứ chẳng biết khi nào vị thiếu

gia phong lưu này mới chịu yên tĩnh mà làm cái “ước pháp tam chương” nữa. Chấn may Hiên Viên Long nổi tính bốc đồng không chịu về nhà thì cho dù có bản lĩnh cỡ nào thì một mình anh cũng không mang thai được...

Khiết Vũ gói ngọc Quan Âm lại thật đẹp, anh cũng không muốn xem tiếp buổi đấu giá nữa nên nói với Hiên Viên Long: “Đi thôi, ở nhà có lẽ khách khứa cũng đến rồi đấy.”

Hiên Viên Long cười khê mấy tiếng, cũng cảm thấy nhàm chán nên khoát tay đi ra ngoài.

Nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, mới bốn giờ chiều, mà bảy giờ tối buổi tiệc mới bắt đầu, Hiên Viên Long không muốn trở về, cũng không có ý đưa Khiết Vũ về, liền đi thẳng lên xe nổ máy, lúc này Khiết Vũ còn chưa có đi lên thì cậu ta đã xua tay nói: “Tôi đi dạo một lát.”

“...”

Để mặc Khiết Vũ đang không biết phải làm sao, đang định gọi taxi thì có một chiếc xe chạy đến đỗ ngay trước mặt: “Khiết tổng đi đâu để tôi đưa đi?”

Khiết Vũ nhìn người đàn ông trẻ tuổi trong xe, anh và người này đã từng biết nhau trên thương trường, là đối thủ cạnh tranh, song cũng có thể xem như bạn bè vì có chung đề tài nói chuyện. Anh ta năm nay ba mươi tuổi, chưa lập gia đình, trẻ tuổi đẹp trai giàu có, là đối tượng mơ mộng của biết bao cô gái, còn là con trai độc nhất của Lâm gia - Lâm Hiên.

Khiết Vũ không hề ngại ngần, lập tức lên xe ngồi: “Cảm ơn! Lâm tổng cũng đến xem đấu giá à? Lúc này không để ý.”

Lâm Hiên mỉm cười: “Tôi ngồi phía sau. Khiết tổng muốn đi đâu?”

“Về nhà. Đường có hơi xa, không phiền Lâm tổng chứ?”

“Không có gì, chiều nay tôi rảnh, cậu chỉ đường đi.”

Khiết Vũ bổ sung: “Đừng gọi tôi là Khiết tổng nữa, tôi đã không còn làm ở đấy nữa.”

Lâm Hiên nhíu mày hỏi: “Sao cậu lại rời đi trong khi sự nghiệp đang ở đỉnh cao? Không giống tính cách của cậu chút nào.”

“Một lời khó nói hết được.”

“Tôi không tin cậu thật sự vì một người con trai mà từ bỏ sự nghiệp... Huống chi cái loại thiếu gia ấu trĩ này...” Lâm Hiên mím môi không nói tiếp nữa.

Khiết Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, ấn kính xuống để hưởng thụ làn gió thổi vào: “Trong đời người có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, cho dù là người cứng cỏi cũng có lúc phải nhượng bộ.”

“... Là nhà Hiên Viên ép cậu sao? Tôi không nghĩ ra được lý do nào khác nữa, cậu vốn không yêu cậu ta.”

Khiết Vũ lắc đầu: “Ép buộc thì không có, là tự tôi cam tâm tình nguyện, hiện tại xem như là hy sinh nhiều thứ, nhưng biết đâu tương lai sẽ có thu hoạch nhiều hơn thì sao? Ha ha, ai mà biết được.”

“Thu hoạch? Thu hoạch nhiều hơn thì thế nào? Người như cậu chính là quá trình thành công chứ không phải kết quả.”

Tâm tư bị vạch trần khiến Khiết Vũ cảm thấy buồn phiền và mệt mỏi nên gắt gỏng: “Tôi tự biết được.”

Lâm Hiên cũng im lặng, hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi chưa từng nghĩ đến cậu sẽ chấp nhận một người đàn ông.”

Khiết Vũ bật cười: “Anh không biết còn nhiều lắm...”

“Phải không? Ngay chính bản thân cậu cũng không cho người khác hiểu mình cơ mà.”

“Không liên quan.” Khiết Vũ thản nhiên đáp.

Trên đường về nhà không được vui vẻ, lời nói hai bên có phần không hợp ý nhau, Khiết Vũ hiểu được ý tốt của Lâm Hiên, nhưng Lâm Hiên là người ngoài, sẽ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được vì sao Khiết gia có được như ngày hôm nay.

“Đến nơi rồi, cảm ơn anh.”

Lâm Hiên nhìn ngôi nhà cổ thật lớn, dường như có một luồng khí áp bách phả vào người, cây cối sum xuê bao phủ lấy căn nhà tạo nên một không gian thật mỹ lệ nhưng lại thật quý dị: “Đây là nhà Hiên Viên ư?”

“Ừ.”

Lâm Hiên không nói nhiều, nhìn Khiết Vũ hỏi: “Có thể cho tôi số điện thoại riêng được không?”

Khiết Vũ cầm theo vật đã mua bước xuống, lắc đầu: “Đến đây xem như kết thúc, tôi vào đây, cảm ơn anh.” Nói xong liền quay lưng bước đi về phía căn nhà cổ.

Lâm Hiên nhìn bóng lưng anh từ từ biến mất, rồi lại nhìn lên tòa nhà âm u kia bất chợt cảm thấy lạnh người.

Hoàng hôn dần buông xuống, khách mời của nhà Hiên Viên đang lần lượt đến, sinh nhật của con trưởng nhà Hiên Viên chính là một ngày trọng đại, là một ngày hiếm có để mọi người họp mặt nhau. Khiết Vũ biết, những người này không nhất định đều là nhân loại, có thể yêu quái so với nhân loại còn nhiều hơn. Khiết gia nhà bọn họ nhiều năm qua có thể gia nhập vào cái giới này tất cả đều là nhờ vào nhà Hiên Viên.

Khiết Vũ theo ba nhỏ đi chào hỏi khách khứa, thỉnh thoảng sẽ nghe ông than phiền: “Thằng nhóc Cổ Mạt này chẳng chịu làm gì cả, nó không nghĩ xem đây là tiệc sinh nhật của ai, làm vợ thằng hai vậy mà nó có quan tâm chút nào đâu? Hoàn toàn không xem khách khứa của nhà Hiên Viên này ra gì, ngay cả cái lễ nghi cơ bản nhất là chào hỏi cũng không làm.”

Khiết Vũ không muốn can dự vào đề tài Cổ Mạt, liếc mắt thấy xe nhà họ Khiết đến nên lập tức chuyển đề tài: “Ông nội đến.”

Ba nhỏ nghe thế lập tức tươi cười tiến lên đón, thân thiết kéo hai ông bà Khiết đi.

Khiết Vũ là phận con cháu nên đi theo anh dĩ nhiên là các anh em trong họ, ngoại trừ hai em trai Khiết Kỳ và Khiết Hàm thuộc dòng chính ra thì còn có năm sáu người em họ nữa cũng đi cùng. Người nhỏ tuổi nhất năm nay chỉ mới mười sáu tuổi, lần đầu tiên đến nhà Hiên Viên nên rất khấn trương nhưng cũng không thiếu phần tò mò.

“Anh hai, anh dẫn tụi em đi tham quan đi, nghe nói ở đây được xây dựng giống y như kiểu kiến trúc hoàng cung thời xưa, còn có rất nhiều hoa cỏ và cổ thạch quý báu nữa.”

Ba nhỏ nghe vậy cũng vui vẻ nói: “Đúng rồi. Tiểu Vũ, con không cần vội đâu, dẫn các em đi dạo đi, đừng để các em chờ.”

Khiết Vũ gật đầu rồi nói với mấy người em: “Đi theo anh.”

Tòa nhà của gia tộc Hiên Viên mỗi nơi mỗi chỗ đều được xây dựng cầu kỳ tỉ mỉ, không nói đến phong thủy, từng lá cây ngọn cỏ ở đây đều được lựa chọn kỹ càng, trải qua hơn một ngàn năm lắng đọng, từng viên đá ở đây cũng tích đầy vị của năm tháng.

Mấy đứa nhỏ hai mắt nhìn chăm chăm, Khiết Vũ thấy vậy chỉ khẽ nhếch khóe môi, tiện tay chỉ đại vào một gốc mẩu đơn to hơn người một người trưởng thành mà nói: “Cây mẩu đơn này có tuổi thọ hơn một ngàn năm, vô cùng quý báu.”

“Ngàn năm lận? Không biết trị giá là bao nhiêu tiền nữa?”

Khiết Vũ mỉm cười: “ Bao nhiêu tiền cũng không mua được, ở trong ngôi nhà này, có nhiều thứ không thể dùng tiền để so sánh được, bởi vì với người nhà Hiên Viên mà nói, tiền tài cũng chỉ là vật ngoài thân, chẳng có ý nghĩa gì cả. Các cậu hiểu chứ?”

Vài đứa lớn gật đầu, nếu so sánh với sự trường sinh thì tiền tài chẳng là gì cả. Nhưng nếu không được nhập vào gia phả nhà Hiên Viên, không sinh con cho nhà Hiên Viên thì sự trường sinh cũng chỉ là lời nói suông.

Đâu phải ai cũng tốt số như con trưởng, sinh ra đã tốt hơn, đứng hạng con cả, cũng bởi vì như vậy cho nên lúc nào cũng được ưu tiên hơn tất cả.

Nhà Hiên Viên chỉ có hai người con trai, mà cả hai cũng đều đã kết hôn rồi.

Vậy người khác muốn bước vào gia đình này thì phải làm thế nào?

Vẻ mặt của mọi người đều ánh vào trong đáy mắt của Khiết Vũ. Anh tiếp tục dẫn mọi người đi tham quan, băng qua sân này rồi nối tiếp sân kia, cách đó không xa là một cái chòi nghỉ mát, trong chòi có hai người đang ngồi, đúng là Hiên Viên đại thiếu gia và vợ của anh ta, Cố Mạt. Hai người đó vẫn chưa phát hiện ra sự xuất hiện của nhóm người bên này; cả hai đang dựa sát vào nhau, Cố Mạt dựa đầu lên ngực Hiên Viên Hoàng, còn Hiên Viên Hoàng ánh mắt dịu dàng nhìn Cố Mạt, nói nói cười cười gì đó rồi lật nho đút cậu ta ăn; Cố Mạt cũng mỉm cười, vin lấy cổ anh ta rồi cả hai cùng hôn nhau.

Khiết Vũ quay đầu lại: “Đi thôi.”

Mấy đứa nhỏ nhìn thấy cảnh này thì đỏ bừng cả mặt, nghe Khiết Vũ nói mới hoàn hồn, lúng túng chạy theo Khiết Vũ đi sang hướng khác.

“Khụ khụ, anh hai, hai người kia chính là Hiên Viên đại thiếu gia và vợ của anh ấy phải không?”

“Ừ.”

“Nghe nói người kia không phải họ nhà mình.”

“Ừ.”

“Em thấy cậu ta cũng bình thường thôi, không biết đại thiếu gia nhìn trúng cậu ta ở điểm nào. Hừ!”

“Nhưng lời đồn về đại thiếu gia rất chính xác, người thì hòa nhã, đối xử với vợ rất dịu dàng... Thích kiểu người như anh ấy.” Khiết Kỳ cảm thán, trong câu nói dường như mang theo sự thèm muốn.

”Hừ, ai dám khẳng định là sẽ yêu nhau cả đời hay không? Khiết Hàm ngoảnh mặt khinh thường.

“Đừng có ở đó mà nói tùm lum.” Khiết Vũ nghiêm khắc đánh gãy câu chuyện, không vui mà bước nhanh hơn về phía trước.

Mấy cậu em trai im lặng đuổi theo.

Khiết Vũ không còn tâm tình nào để mà đi dạo nữa, đi thẳng đến sân trước đang náo nhiệt, có lẽ khách khứa cũng đã đến đông đủ. Anh vừa đi hết hành lang thì đụng ngay Hiên Viên Long, nhìn cậu ta vui vẻ thế kia hiển nhiên là vừa đi chơi rất là sung sướng.

Khiết Vũ bước lên trước, Hiên Viên Long nhìn thấy anh và mấy người em trai nên cũng làm bộ hươ tay chào hỏi: “Ồ, tụi em cũng đến đây à?”

“Chào nhị thiếu gia.” Vài người vội vàng cất tiếng.

“Ha ha, đừng khách sáo.”

Khiết Vũ quay lại nói với mấy đứa em: “Các cậu tự mình đi dạo đi.” Nói xong thì quay sang nói với Hiên Viên Long: “Quà tôi để trong phòng, mang ra đi rồi hai chúng ta cùng tặng cho anh hai.”

Hiên Viên Long thoái thác: “Gấp làm gì, đi chơi cả ngày giờ đói bụng quá, tôi kiếm gì ăn trước đã, anh đi đón tiếp mấy anh em của mình đi.”

Khiết Vũ hừ lạnh một tiếng rồi bước theo Hiên Viên Long, Hiên Viên Long không thích nên hỏi lại: “Anh đi theo tôi làm gì?”

Khiết Vũ cười khinh bỉ: “Bệnh lẻ mề của cậu càng ngày càng nặng, để tôi giúp cậu chữa.”

“Anh! Anh đừng có mà quẩn tôi.”

“Ai mà muốn quẩn cậu, ăn cơm cũng không cần gấp gáp, cả ngày đói bụng lại càng không thể ăn vội, làm chuyện chính trước đi.”

“Tôi lại càng muốn ăn cơm trước thì sao nào?”

Khiết Vũ nhú mày, quay lại nhìn mấy người em trai đang đứng ngây ra nhìn: “Các cậu còn đứng đó làm gì? Mau đi chơi đi.”

“A” một tiếng xong mọi người đều tản đi hết.

Khiết Hàm khẽ lẩm bẩm trong miệng: “Tình cảm giữa anh hai và nhị thiếu gia có vẻ không tốt? Ngày hôm nay mà còn cãi nhau, thật là... Đại thiếu gia trông hòa nhã hơn nhiều...”

Cậu ta tuy thâm thì nhưng là cố tình để cho Khiết Vũ và Hiên Viên Long nghe được.

Khiết Vũ thì liếc mắt khinh bỉ cậu ta, còn Hiên Viên Long chỉ tăng hắng một tiếng, cũng không buồn quay lại mà chạy mất.

11. Chương 11: Hiểu Lâm

Hiên Viên Long đến phòng bếp lục cơm lấp đầy bụng rồi xong thành thơi cất trái cây ra nhâm nhi tiếp. Đến khi kim đồng hồ chỉ đã đến giờ mới uest đi lên đại sảnh.

Cậu ta mặc một bộ quần áo kiểu đơn giản nhưng màu sắc lại nổi bật, hai tay cầm trong túi quần, mặc kệ người khác đánh giá thế nào. Bộ dạng này nào có giống một người đàn ông đã kết hôn? Rõ ràng là một thiếu gia vẫn còn đang đi học.

Hiên Viên Long không để ý đến ánh mắt người khác nhìn mình, ánh mắt cậu quét một vòng quanh đại sảnh, chỉ thấy đám em trai của Khiết Vũ nhưng lại không thấy Khiết Vũ đâu. Hiên Viên Long nhú mày đang định rời đi thì Khiết Hàm bước đến cười nói: “Nhị thiếu gia muốn tìm anh hai phải không?”

Hiên Viên Long gật đầu: “Ừ, anh ta đang ở đâu? Mới lúc nãy còn vội vã muốn đưa quà tặng, bây giờ lại chạy đi đâu không biết.”

Khiết Hàm mỉm cười rục rịch, đưa tay chỉ ra ban công: “Anh hai đang ở bên đó.” Cậu ta khẽ ngừng một lúc rồi mỉm cười nói tiếp: “Đang nói chuyện với đại thiếu gia.”

Nhìn đến vẻ mặt Hiên Viên Long biến sắc, Khiết Hàm lại cười càng xán lạn hơn.

Hiên Viên Long sải bước về phía ban công, quả nhiên thấy Khiết Vũ và anh hai đang nói chuyện với nhau, cơn thịnh nộ của cậu đang chuẩn bị trào lên thì bất chợt khựng lại, lúc này mới phát hiện bên cạnh Khiết Vũ còn có một người khác, là cậu em trai Khiết Kỳ.

Sắc mặt Hiên Viên Long lúc này mới dịu đi, cậu bước tới ôm lấy vai Khiết Vũ rồi cười nói: “Vợ và anh hai đang nói chuyện gì vậy? Sao không dẫn em trai đi ăn chút gì ngon đi? À, quà sinh nhật chúng ta mua đã đưa cho anh hai chưa?”

Khiết Vũ nhướn mày nói: “Chờ cậu đến thức ăn cũng nguội hết rồi, cậu nói đi ăn cơm vậy mà ăn hết cả tiếng đồng hồ. Quà tôi vẫn giữ, cậu không đến tôi nào dám đưa, hừ.”

Hiên Viên Long nhướn miệng cười: “Vợ đừng giận, vợ phải thông cảm cho chồng chứ, chồng đói bụng nên biết làm sao được, vợ nói có phải không?”

Hiên Viên Hoàng mỉm cười: “Quà tặng là việc nhỏ, các em không cần phải gấp đâu. Tuy nhiên anh rất tò mò muốn biết hai em tặng anh quà gì đấy.”

“Ha ha, dĩ nhiên là thứ tốt rồi. Mà sao em không thấy anh đâu đâu cả?”

“Cậu ấy đang ở trong phòng, để anh gọi cậu ấy đến.”

Lúc này, Khiết Kỳ vẫn không nói chuyện bất ngờ lên tiếng: “Để em đi gọi anh ấy cho, các anh cứ nói chuyện đi.”

“Vây phiền em.”

Khiết Vũ thấy em trai đã đi xa, nhịn không được mà nói với Hiên Viên Hoàng: “Anh hai, phiền anh giới thiệu cho vài người đáng tin, tốt tính, nhả nhận một chút là được.”

Hiên Viên Hoàng gật đầu: “Tôi hiểu ý cậu rồi, yên tâm đi, việc này tôi có nghĩ đến, đến lúc đó tôi sẽ giới thiệu cho mọi người làm quen với nhau.”

“Hai người đang nói gì vậy?” Hiên Viên Long tò mò hỏi.

Hiên Viên Hoàng cười nói: “Tiểu Vũ đang lo lắng đến hôn sự của mấy đứa em, anh quen biết rộng cho nên muốn anh giới thiệu.”

“À...”

Cố Mật rất nhanh đã tới, vẻ mặt nhìn không ra vui buồn. Khi Hiên Viên Hoàng nhìn thấy cậu ta thì ánh mắt lập tức sáng lên, cái loại tình cảm nóng bỏng cuồng nhiệt này nhiều năm qua vẫn như lúc ban đầu.

Hiên Viên Hoàng theo thói quen nắm chặt tay Cố Mật, dịu dàng nói: “Tiểu Long và Tiểu Vũ muốn tặng quà sinh nhật cho chúng ta, tò mò quá, thật không biết trong đó là cái gì.”

Khiết Vũ khiêm tốn nói: “Chúng em nghĩ không ra được món quà độc đáo nào, tuy có hơi cũ kỹ nhưng quý ở hàm nghĩa cát tường.” Nói xong thì đưa hộp quà ra.

Hiên Viên Hoàng tò mò nhận lấy, lúc này Hiên Viên Long mới cười nói: “Miếng bạch ngọc mua mười triệu này em thấy không tồi, cảm giác rất hợp với anh hai và anh dậu. Vốn là em chỉ định đưa bao đỏ, nhưng vợ em lại bảo thô tục, ha ha, ngọc đúng là khác xa, rất nhả nhận, vợ xem có đúng không?”

Khiết Vũ mặc kệ cậu ta, chính là có phần cảm thấy có gì đó khi Hiên Viên Hoàng mở hộp ra, lúc thấy là mảnh ngọc Quan Âm, vẻ mặt của Cố Mật vô cùng khó coi. Hiên Viên Hoàng cười cười: “Cảm ơn, miếng ngọc rất tinh xảo, nước ngọc rất đẹp, có được miếng to như lòng bàn tay thế này quả là rất hiếm.”

“Ha ha, dĩ nhiên rồi, nhưng mấy cái đó chỉ là thứ yếu, chủ yếu là ý nghĩa cát tường, chúc anh hai sớm sinh quý tử.” Hiên Viên Long hưng trí bưng bưng cười nói.

Cố Mật đứng một bên cả người cứng ngắc, chẳng ừ chẳng hử gì mà bỏ đi thẳng.

“Tiểu Mật!” Hiên Viên Hoàng cuống quýt vội vàng đuổi theo.

“... Anh dậu bị sao vậy?” Hiên Viên Long ngạc nhiên nhìn hai người một trước một sau đang chạy đi kia.

Khiết Vũ mệt mỏi thở dài, khó chịu nói: “Vuốt móng ngựa nhưng lại chụp trúng đuôi ngựa! Đơn giản thế mà cũng hỏi.”

“...”

Hiên Viên Long không còn gì để nói, càng không ngờ tới người anh dậu ngang ngược kia của cậu thật sự đi luôn không chịu về, cứ vậy bỏ luôn buổi tiệc sinh nhật của anh hai, lái xe suốt đêm rời khỏi nhà Hiên Viên. Ngay cả người vô tư như Hiên Viên Long cũng cảm thấy luống cuống.

Hai vị cha trong nhà lập tức gọi Hiên Viên Long và Khiết Vũ vào phòng mắng: “Hai đứa chúng mày đưa cái gì để anh hai và anh dậu tức giận phải bỏ đi hả?”

Hiên Viên Long có phần oan ức nói: “Là ngọc Quan Âm, làm bằng ngọc Dương Chi giá cả mười triệu.”

“...Aizzz!” Ba nhỏ thở dài.

Đương gia nhà Hiên Viên khẽ nhíu mày, song nghiêm túc nhắc nhở: “Đồ vật tốt, hàm ý cũng tốt, nhưng phải xem đối tượng. Cố Mật kết hôn đã ba năm mà không có động tĩnh gì, ưu phiền nhất cũng là chuyện này, áp lực cũng rất lớn. Hai đứa con tặng nó ngọc Quan Âm, làm không tốt còn tưởng rằng châm chọc nó. Thằng bé này vốn nhạy cảm, tính tình thì tốt nhưng không biết cách tiếp xúc với mọi người trong nhà, lại hay suy nghĩ. Vốn là chuyện tốt giờ lại thành ra là chuyện xấu.”

Hiên Viên Long lại phân bua: “Làm sao con biết chuyện sẽ như thế. Con cũng không phải bị thần kinh, lại không có thù oán gì với anh dậu, con đi chọc anh ấy làm gì. Tất cả đều là trùng hợp! Con có thiện chí mà!”

“Chúng ta hiểu, các con đừng áy náy nữa, đúng là không phải lỗi tại con và Tiểu Vũ, ba biết hai đứa đều có ý tốt, đều là muốn anh hai được vui vẻ. Nhưng thằng nhỏ Cố Mạt tính nết có phần quái gở, ngay cả ba và nó còn không được tốt nữa là, ai biết cái gì mới khiến nó vui vẻ? Chuyện này căn bản chỉ là chuyện nhỏ nhít, đáng để nó nổi giận bùng bùng bỏ đi như vậy sao, còn khiến cả thằng hai bỏ mặc khách khứa chạy theo. Còn ra cái thể thống gì nữa.” Ba nhỏ tuy lo lắng cho con trai lớn nhưng vẫn bất bình vì con trai út và Tiểu Vũ.

“Ừm, đúng là việc nhỏ, nhưng đúng là các con đã kích thích Cố Mạt. Thế này đi, chờ anh hai và anh dậu về thì hai đứa ra giải thích.”

Hiên Viên Long râu rĩ đáp: “Rõ ả.” Trong lòng không khỏi mắng người gì mà hẹp hòi.

Khiết Vũ cũng gật đầu: “Dạ vâng.”

“Tốt! Bây giờ bên ngoài vẫn còn rất nhiều khách, hai đứa ra phụ tiếp đãi đi.”

Nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay vẫn không hề thấy bóng dáng, Cố Mạt cũng chưa quay về. Nhưng yến tiệc vẫn phải tiếp tục, những người trẻ tuổi âm thầm đánh giá nhau, ai cũng ôm một bầu tâm tư.

Con trai nhà họ Khiết rất được nhiều người chú ý, khách đến hôm nay có rất nhiều người thuộc yêu tộc, chính là vì tìm kiếm bạn đời tương lai.

Khiết Vũ dẫn em trai đi chào hỏi mọi người, những người mà anh nhắm đến chính là những đại xà tộc dưới trướng nhà Hiên Viên, đều là những phân nhánh của nhà Hiên Viên, quan hệ thân thiết, tuy không bằng nhà Hiên Viên nhưng cũng không thua là bao, với lại con cháu của mấy gia tộc này lại đông đúc, tha hồ chọn cho mình một người thật tốt.

“Có chọn được ai hay không?” Khiết Vũ lên hỏi Khiết Kỳ, dù sao cũng là em ruột, cho dù có thể nào cũng thiên vị một chút.

Khiết Kỳ ngại ngần nói: “Không biết nữa. Nhìn ai cũng đẹp trai cả nhưng không biết tính tình thế nào, có hợp hay không, nhất thời không thể quyết định được.”

“Cũng đúng, dù sao vẫn còn nhiều cơ hội gặp nhau mà, cứ làm quen với người nào thấy hợp mắt đi đã.”

“Ừm.”

Cuối cùng Khiết Vũ vẫn là nhịn không được mà nói: “Nếu cậu thích ai thì đừng có dây dưa, cứ việc nói thẳng cho người ta biết, nếu không người ta bị người khác cướp đi mất thì có hối hận cũng không kịp. Hôn nhân là đại sự cả đời, anh hy vọng cậu sẽ tìm được người mình thích.”

Khiết Kỳ hoảng hốt nhìn Khiết Vũ, nghiêm túc gật đầu: “Em đã biết.”

12. Chương 12: Nghi Ngờ

Đêm tiệc đã tàn, khi vị khách cuối cùng đã ra về mà Hiên Viên Hoàng và Cố Mạt vẫn chưa trở lại.

Ba nhỏ thức chờ đến mười hai giờ khuya vẫn không thấy bóng người đâu, vung tay tức giận nói: “Mặc kệ chúng nó, đi ngủ thôi!”

Khiết Vũ như trút được gánh nặng, hôm nay anh đã mệt muốn chết rồi, rất muốn đi ngủ.

Về đến phòng, Khiết Vũ ngâm mình trong bồn tắm, cố gắng chống chọi cơn mệt mỏi để xoa tinh dầu cho xong, anh cũng chẳng buồn hưởng thụ cái thú ngâm bồn tắm nữa, nhanh chóng lau khô người rồi lên giường, đắp chăn xong nặng nề đi vào giấc ngủ.

Khiết Vũ đang ngủ ngon thì bị lay dậy. Anh mơ màng nhìn Hiên Viên Long dưới ánh đèn mờ nhạt: “Hửm? Sao cậu còn chưa ngủ?”

Hiên Viên Long niết một bên vú Khiết Vũ làm anh đau phải thốt lên, Khiết Vũ không vui trừng lại cậu ta: “Hơn nửa đêm rồi, cậu muốn làm cái gì thì làm nhanh lên, tôi còn phải ngủ tiếp.”

Hiên Viên Long nắm lấy cằm Khiết Vũ, lầm rầm: “Ai muốn làm anh? Tôi thấy là anh đang ước tôi làm anh thì có? Thế nào? Có phải rất muốn tôi đâm vào anh để bớt ngứa ngáy đúng không?”

Khiết Vũ hiện đang rất mệt mỏi, nhắm mắt lại, chẳng còn hơi sức đâu mà nói chuyện dông dài với Hiên Viên Long: “Nhàm chán...”

Hiên Viên Long bắt mẫn lại néo vú anh lần nữa để anh tỉnh lại: “Anh tỉnh lại cho tôi, anh hãy nói thật cho tôi biết, có phải anh cố ý mua ngọc Quan Âm đúng không?”

“Cậu có ý gì?” Khiết Vũ lạnh lùng hỏi lại.

“Thực ra anh đoán được anh đâu nhìn thấy món quà này sẽ nổi giận nên chuẩn bị sẵn, anh muốn châm chọc anh ấy bởi vì anh ghen tị với anh ấy có phải không?” Hiên Viên Long từ trên cao nhìn xuống chất vấn Khiết Vũ, tựa như muốn từ vẻ mặt của anh tìm ra đáp án thật sự.

Tim Khiết Vũ đập thành thạch, cơn buồn ngủ đã hoàn toàn bay mất, có cơn phẫn nộ như muốn bùng lên nhưng lời ra đến miệng lại nuốt trở lại, anh nhin, nói chuyện với tên dần dộn này có khác nào nói nhảm.

“Tùy cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ, nhưng cậu phân biệt rõ, tôi là vợ cậu, sẽ không làm chuyện ấu trĩ như vậy, đưa món đồ làm cậu ta tức giận thì tôi được cái gì? Không có nào cũng không sao, nhưng đừng có đem ra dọa người khác. Cậu ba à, ngủ trễ sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh đấy.” Khiết Vũ mỉm cười khinh bỉ, xong đẩy cậu ta ra rồi kéo chăn lên tiếp tục ngủ.

“Khiết Vũ!!! Anh dám mắng tôi không có não, dám mắng tôi ngu! Con mẹ nó anh còn dám ngủ, mau đứng lên nói rõ ràng cho ông là ai không có não, ai chỉ số thông minh thấp?” Hiên Viên Long lay lay Khiết Vũ không ngừng, anh bị phá đến phát bực cả ra: “Hiên Viên Long! Cậu không ngủ thì cút chỗ khác.”

“Ngủ! Ông ngủ chết anh.” Hiên Viên Long phì phò giật chăn ra khỏi, thô lỗ kéo áo ngủ của Khiết Vũ lên, mạnh bạo cắn mút miệng anh, bàn tay to lớn mò vào bên trong quần lót, dùng hết sức nắn bóp bờ mông tròn của anh.

Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Khiết Vũ nào đâu còn buồn ngủ, bị hơi thở nóng hực của Hiên Viên Long châm ngòi, cơ thể anh cũng bắt đầu nóng lên. Từ sau khi ba nhỏ đưa anh mấy thứ để bảo dưỡng, anh và Hiên Viên Long còn chưa làm tình lần nào, tính ra cũng lâu rồi.

Cả người Khiết Vũ nóng bừng, từng tế bào trên cơ thể đều phản ứng. Anh muốn. Anh muốn Hiên Viên Long ôm siết mình. Mặc kệ người con trai này không phải là người anh yêu, thậm chí còn không phải loại anh thích. Nhưng cho dù vậy anh vẫn sẽ hưởng thụ việc làm tình này, anh sẽ không hề oán hận, Hiên Viên Long có ấu trĩ nhưng bù lại có một cơ thể cường tráng và dương vật hơn người, e rằng ai đã từng được cậu ta ôm một lần sẽ không thể nào quên được.

Hiên Viên Long nhìn thấy bộ dáng động tình của Khiết Vũ lại nhin không được mà nhạo báng: “Sờ sờ mấy cái đã quần ông không tha. Muốn tôi đến vậy sao?”

Khiết Vũ không nói chuyện, vẫn tiếp tục tập trung hôn Hiên Viên Long, nín cổ, đưa cơ thể áp sát vào người cậu ta, thậm chí còn mở rộng hai chân ra chờ cậu ta an ủi.

Hô hấp của Hiên Viên Long càng lúc càng nặng nề, không chút thương hoa tiếc ngọc xoa nắn nơi giữa hai chân của Khiết Vũ, một ngón tay bắt đầu thâm nhập vào hoa tâm của anh. Ngón tay đang đâm vào bất thành lĩnh ngừng lại, từ bên trong đóa hoa rút ra được một cái dương vật giả bằng ngọc to cỡ ngón tay: “Đây là cái gì?”

Cơ thể chợt trống rỗng làm cho Khiết Vũ quần Hiên Viên Long thêm chặt, chớp mắt nói: “Dương vật giả bằng ngọc...”

Hiên Viên Long tặc lưỡi nói: “Cái đồ chơi này thật trơn láng, bề mặt còn lấp lánh dâm thủy, cái miệng nhỏ của anh đã ngậm cái này bao lâu rồi?”

Khiết Vũ bắt mẫn cọ cọ, cắn tai Hiên Viên Long rồi thì thầm: “Mỗi ngày...để chăm sóc cơ thể.”

Ngón tay Hiên Viên Long đã tìm được cửa sau của Khiết Vũ đang từng bước thăm dò, cũng nhanh chóng lại rút ra một dương vật giả, lửa dục trong mắt cậu tức thì tăng vọt, cúi xuống nhay cắn hai đầu vú đã sưng đỏ của anh: “Mỗi ngày vợ đều chịu khó dưỡng hai cái lỗ nhỏ này là để chờ chồng đút cho ăn hử?”

“...Ừm...” Bên dưới cửa Khiết Vũ ngứa ngáy đến khó chịu, anh dạng chân thật lớn, cong eo lên cọ cọ vào người Hiên Viên Long: “Ngứa quá...”

Hiên Viên Long đẩy chân Khiết Vũ lên, đưa tay xoa dâm thủy đều khắp hoa huyệt và hậu huyệt, mùi hương tỏa ra làm tình dục càng thêm nhộn nhạo, Hiên Viên Long lập tức cởi quần, bật ra hai cây thịt rỗng sưng to, nhắm ngay nhụy hoa cọ cọ lung tung làm quy đầu dính đầy dâm thủy trơn dính, đóa hoa mồm mồm đỏ bừng nở rộ mời gọi hai cây thịt mau mau tiến vào. Hiên Viên Long đẩy mông Khiết Vũ lên cao hơn như muốn chạm cả vào đỉnh đầu, ngay lập tức, hai cây hàng nóng hổi của Hiên Viên Long sau một cú nhấp đã xông thẳng vào trong cơ thể của Khiết Vũ, khiến anh vừa đau vừa sướng rên lên, cả người căng cứng, bên dưới thắt chặt, gắt gao cắn lấy hai cây thịt của cậu. Mồ hôi của Hiên Viên Long rơi lộp độp lên bờ ngực bằng phẳng của Khiết Vũ, thấy vậy cậu liền cúi xuống mút lên vòm ngực trắng nõn của anh: “Chặt quá... Vợ muốn kẹp chết chồng à? Mau thả lỏng, không thả là chồng mặc kệ luôn đấy.”

Khiết Vũ hít một hơi thật sâu rồi từ từ buông lỏng cơ thể, Hiên Viên Long cuối cùng cũng được tự do, bắt lấy vòng eo nhỏ nhắn của Khiết Vũ, thúc một phát thật mạnh đẩy cả người anh về phía thành đầu giường. Vừa nhanh vừa mạnh khiến Khiết Vũ không kịp thở, giống như một cánh liễu dong đưa trước gió, khoái cảm chảy khắp cơ thể, gương mặt anh đỏ đến lạ kỳ, kiều diễm đến nỗi ko lời nào có thể tả được. Anh để mặc cơ thể mình trầm luân theo từng nhịp va chạm của Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long sau một hồi dừng mãnh cuối cùng cũng ra lần thứ nhất, tinh dịch nóng bỏng bắn sâu vào trong cơ thể Khiết Vũ khiến anh phải thét to lên, cả người căng cứng, hai chân co quắp, nhưng hai mắt anh lại mở to ra vì ngạc nhiên, anh cảm giác tinh dịch của Hiên Viên Long ở bên trong người mình nháy mắt đã bị cơ thể hấp thu, chỉ còn lại một ít là nằm lại trong đó, nếu may mắn có thể sẽ có một đứa con nít. Nhưng phần tinh dịch bị hấp thu kia cũng làm sáng tỏ được tác dụng của bộ công pháp, hèn chi ba nhỏ quý bộ công pháp đến vậy, nếu như có thể trường kỳ hấp thu tinh nguyên của nhà Hiên Viên, cho dù mỗi ngày chỉ một ít nhưng có được trường sinh bất lão lại càng đáng tin hơn. Hơn nữa như vậy cũng không sợ bị người nhà Hiên Viên phát hiện, bởi vì không cần phải cưỡng cầu, chỉ cần mỗi lúc làm tình hấp thu một ít là đủ.

Hiên Viên Long quả nhiên không hề phát giác, sau một hồi nghỉ, bàn tay cậu lại bắt đầu lưu luyến trên mông Khiết Vũ: “Vợ à, giờ vợ còn lợi hại hơn so với trước kia nữa, là nhờ vào mấy cây dương vật giả này sao? Chặt hơn dâm hơn, vậy sẽ như vợ mong muốn, làm một trận đã đời luôn xong cho vợ tha hồ ngủ.” Nói xong cậu lật người anh lại, vỗ vỗ mông anh rồi nói: “Nào, vĩnh mông lên.”

Khiết Vũ nâng eo lên cao, cả người mềm dẻo như không có xương, bờ mông cong cong mượt mà, bắp đùi thon dài rộng mở cho người đằng sau nhìn. Hiên Viên Long nghiền ngẫm thưởng thức, từ vị trí của cậu có thể nhìn thấy rõ đóa hoa nở rộ mới vừa bị cậu đâm chọc của Khiết Vũ, từ cánh hoa đỏ au đang tràn ra tinh dịch màu trắng đục, cậu đưa tay chặn lại không cho chảy ra nữa: “Vợ nuốt hết vào, để chảy ra ngoài thật lãng phí, vợ không muốn có con sao? Vợ nhìn này, lần này chết không ít con rồi đấy, ha ha.” Hiên Viên Long lại đưa tay kéo mông của Khiết Vũ sang hai bên làm lộ ra hậu huyệt ở bên trong vẫn còn dấu tích do cậu để lại, nhìn hậu huyệt đang chảy ra tinh dịch làm cậu nhử mảy, nhưng lập tức mỉm cười, lấy ngón tay quấy đảo bên trong nhụy hoa làm hậu huyệt co rút không ngừng đẩy ra dịch trắng. Hiên Viên Long cười trộm đục, lấy tinh dịch trên tay xoa vào hai dương vật của mình rồi nắm hai quy đầu chà chà chọc chọc lên đóa hoa mềm mại, điều này làm Khiết Vũ nóng đến không chịu nổi, không tự chủ dong đưa mông mời gọi khiến động tác của Hiên Viên Long thô bạo hơn: “Đừng gấp, nhịn thêm chút nữa sẽ cho vợ sướng đã luôn.”

Hiên Viên Long cầm hai quy đầu quấy đảo một hồi ngay tại lối vào của đóa hoa, cậu phát hiện lối vào tuy còn rất nhỏ nhưng đã ướt sũng, nghĩ đến bên trong vừa trơn vừa chặt, Hiên Viên Long chẳng buồn thương hoa tiếc ngọc, bắt đầu chèn một cây vào. Khiết Vũ rên lên một tiếng, hoa huyệt tự động cắn chặt khiến cậu không vào được nữa: “Gấp cái gì, mau thả lỏng.”

Khiết Vũ thở không nổi nên cũng khiến nhụy hoa vô tình co rút lại, nhưng anh lại không biết vì sao Hiên Viên Long mãi vẫn chưa đi chuyển.

Hiên Viên Long thử nhấp một chút, cảm giác được bên trong đã hoàn toàn thả lỏng, lúc bấy giờ cười một

cái rồi mới thử đưa hai ngón tay vào, quả nhiên Khiết Vũ đều nuốt trọn, cậu hưng phấn lại nhét vào thêm hai ngón tay nữa, đóa hoa mấp máy mấp máy, sau một hồi cũng ngậm hết toàn bộ. Hiên Viên Long mừng rỡ, vội vàng rút tay ra khiến Khiết Vũ bất mãn rên lên một tiếng, nhưng ngay lập tức đã bị cậu ta lấy cây thịt rồng còn lại đâm vào khe hở, không chút e dè mà đâm thẳng đi vào. Khiết Vũ bị đau la to: “Đau quá... aaa... đau quá... a... đi ra... đau... aaa.” Anh ngưỡng cổ hét lên, đóa hoa bị đau đớn giống như bị lửa thiêu, nhưng len lỏi trong cơn đau lại là sự ngứa ngáy khó nhịn, vì chưa bao giờ được trải nghiệm như thế này khiến anh sinh ra ảo giác bụng mình đã bị Hiên Viên Long nhồi đầy, cái loại cảm giác này lại khiến anh cảm thấy rất yên lòng, cứ muốn mãi được ôm được nhồi đầy như thế này.

Hiên Viên Long phát hiện cơ thể của Khiết Vũ có biến hóa, hứng trí nhếch lên một nụ cười, rồi sau đó giữ chặt lấy hông anh bắt đầu va chạm.

“Ưm ư... lớn quá... căng quá...”

“Vợ có thấy sướng không?”

“... Sướng...”

“Có thích hai cây một lúc không?”

“... Thích... thích lắm... tuyệt lắm...”

“Thấy chồng có lợi hại không?”

“Lợi hại...”

“Sau này chồng đều bắn hết trong cái lỗ nhỏ dâm dăng này của vợ để vợ mang thai sinh con trai cho chồng.”

Nghe được mang thai, Khiết Vũ lại càng kích động, uốn cong hông nghênh đón Hiên Viên Long, làm cho cậu ta càng thêm sảng khoái, vội ôm lấy anh đẩy nhanh tốc độ. Tiếng tình hoàn của Hiên Viên Long đánh vào hông Khiết Vũ tạo ra âm thanh “bạch” “bạch” “bạch” quần quanh khắp phòng.

“Aaa... sướng quá... nhanh... nhanh nữa... Tuyệt quá chồng ơi... aaa tớiiii...”

Hiên Viên Long nghe vậy lập tức nắc thật nhanh: “Vợ thật mê hồn, giá như ban ngày vợ cũng đáng yêu giống như trên giường thế này có phải tốt hơn không. Sau này chồng sẽ dạy dỗ vợ lại, để vợ mỗi khi nhìn thấy chồng sẽ muốn ôm chồng, ngoan ngoãn hầu hạ chồng.”

Thể chất của Hiên Viên Long vốn phi nhân loại, một đêm túng dục căn bản không hề bị ảnh hưởng, mà cậu cũng chẳng hề thương tiếc cho người đã hầu hạ mình, nếu thấy vừa lòng thỏa ý sẽ nhất quyết không bỏ qua, tiếng cơ thể va chạm “bạch” “bạch” vang vọng cả đêm cho tới hừng đông mới ngừng. Lúc này Khiết Vũ đã hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Khi Khiết Vũ tỉnh lại thì không biết đã là mấy giờ, Hiên Viên Long đã không còn ở trong phòng, chợt nhớ lại chuyện đêm qua và hiện tại anh không thể nào động đậy được.

“Đậu má...” Khiết Vũ chửi thề một tiếng rồi nhận mệnh nằm tiếp.

13. Chương 13: Chú Sáu

Một lúc sau, cuối cùng cũng có người bước vào phòng.

“Ba nhỏ ạ?” Khiết Vũ ngạc nhiên khi thấy người vào là ba nhỏ, trong lòng bất chợt cảm thấy rất thất vọng.

Ba nhỏ tự mình bưng vào một bát cháo tổ yến, mỉm cười nói với Khiết Vũ: “Con nhất định là đang rất đói phải không?”

“Dạ. Mà nhị thiếu đâu rồi ạ?”

“Thằng đó ấy hả, sáng dậy là đã đi ra ngoài rồi, đến giờ còn chưa về nữa. Con còn muốn ăn gì nữa không ba đi lấy cho.”

“Dạ không cần... Con muốn đi tắm.”

“Được rồi, con vẫn là chịu khó nhịn chút đi, bằng không có bản lĩnh mà gọi Tiểu Long về chăm sóc cho, thằng nhóc này ép con thành thế này xong thì mặc kệ, hầy, mà con cũng vô dụng nữa, vất vả bao nhiêu mới giữ được nó ở lại sao lại để nó đi? Nó không biết quý trọng con thì con cũng phải nghĩ ra biện pháp để nó không rời khỏi con chút. Nếu không sau này lại càng khó gần nhau hơn.”

Khiết Vũ mỉm cười yếu ớt, chịu đựng sự khó chịu trong người ăn bát cháo tổ yến, chậm chạp nói: “Con hiểu, nhưng chuyện tình cảm khó mà đoán trước được.”

Ba nhỏ thở dài: “Cũng đúng, haizzz, giá như lúc trước thằng hai lấy con có phải tốt hơn rồi không.”

“... Như bây giờ cũng không có gì là không tốt.”

“Hừm, con cho là ba không hiểu tâm tư của con à? Ba khuyên con hãy mau thu lại đi, cho dù con không yêu thằng ba nhưng vẫn phải sống với nó cả đời, không được phản bội nó, nếu không ba chính là người đầu tiên không tha thứ cho con.”

Nhìn ba nhỏ vẫn luôn ôn hòa hiềm khi lộ ra vẻ tàn nhẫn như lúc này, Khiết Vũ hít một hơi mới nói: “Người yên tâm đi, con sẽ không như vậy.”

Ba nhỏ quan sát vẻ mặt của Khiết Vũ một hồi mới hỏi: “Hôm qua có phải là con cố ý mua ngọc Quan Âm tặng thằng hai hay không?”

Khiết Vũ bất chợt cứng người: “Không phải.”

Ba nhỏ cười như không cười: “Có phải hay không cũng không sao, nhưng mà làm tốt lắm, muốn dạy dỗ thằng nhóc Cố Mạt kia cũng không được, thằng hai cả ngày cứ kè kè bên cạnh cục cưng của nó, nâng cứ như nâng trứng, ngay cả ba và cha nó còn không dám nói gì, chứ không làm sao hồi trước nó dễ dàng cười được Cố Mạt kia.”

Khiết Vũ ăn cháo tổ yến, im lặng không nói gì.

“Hừ, hai đứa kia tối qua dám bỏ lại khách khứa chạy ra ngoài đến giờ còn chưa chịu về, con xem còn ra cái thể thống gì nữa, bảo đảm này là do Cố Mạt không chịu về nhà thì có, đừng thấy bình thường nó không nói lời nào chứ bên trong nó rất kiêu ngạo, ý thằng hai yêu nó nên không xem ai ra gì, nhìn thấy ba mà mặt cứ trơ trơ ra, aizzz, nếu nó còn chưa sinh được con nối dõi thì trong tộc cũng không dung nó nổi, cho dù thằng hai có xin xỏ cũng vô dụng. Ba sẽ thư thả cho hai năm để xem tụi nó có thể làm được cái gì.”

Tay Khiết Vũ khẽ run lên, tuy nhiên vẫn không thốt lên bất cứ tiếng nào.

“Con còn muốn ăn gì để ba kêu người bưng lên, bồi bổ cơ thể rất quan trọng đấy.” Ba nhỏ nói xong thì ngừng lại một lát rồi mới nói tiếp: “Nhớ luyện công.”

Khiết Vũ gật đầu.

Sau khi ba nhỏ đi rồi, nhờ bát cháo tổ yến nên cuối cùng Khiết Vũ cũng phục hồi được một ít sức lực, đứng dậy đi tắm rửa chải đầu, luyện hai lần công pháp thì mọi mệt mỏi tức thời tan thành mây khói, ngay cả eo cũng bớt nhức mỏi hẳn, điều này làm anh vô cùng ngạc nhiên. Khiết Vũ lại luyện thêm vài lần nữa, dần dần, thất lực nhức mỏi đã hoàn toàn khôi phục bình thường.

Khiết Vũ tinh thần bừng bừng phấn chấn thay quần áo, nhìn đồng hồ đã là mười hai giờ khuya, mà bản thân lại không thấy buồn ngủ, trong phòng thì không có ai quấy rầy nhưng lại không thích hợp ra ngoài, nên đành lên mạng giết thời gian.

Sau khi Hiên Viên Hoàng và Cố Mạt một đi không về, chỉ gọi điện thoại báo cho người trong nhà rằng cả hai hiện tại đang ở một căn hộ bên ngoài rồi thôi, làm ba nhỏ tức giận muốn mắng chửi người nhưng tìm không ra đối tượng.

Hiên Viên Long thì ngay cả một cuộc điện thoại cũng lười gọi về, mỗi lần đều là ba nhỏ gọi qua khuyên nhủ, nhưng nếu cậu ta ngoan ngoãn về nhà thì còn gì là Hiên Viên Long nữa. Nhưng điều khiến ba nhỏ tức nhất đó chính là Khiết Vũ lại hoàn toàn không hề tỏ ra sốt ruột gì cả, cũng không buồn gọi điện hay ra ngoài tìm người đem về.

“Ba không quản tội bây nữa, một đứa hai đứa đều chọc ba tức chết mà.” Ba nhỏ giận dữ đập bàn, Khiết Vũ muốn an ủi lại thôi, người hầu thì câm như hến, chỉ có cha là kiên nhẫn dỗ dành ba nhỏ: “Đừng giận mà, tội nó đều lớn hết cả rồi, sẽ tự biết lo cho mình thôi. Em tức thì có được gì đâu.”

“Anh còn nói, không phải giống anh cả à, chuyện trong nhà chả bao giờ quan tâm tới!” Ba nhỏ tức giận mắng làm cha chỉ biết cười khổ, cố gắng dùng lời ngon tiếng ngọt để khuyên ba nhỏ, khuyên mãi mới thôi, tuy rằng vẫn còn hậm hực nhưng đã bị cha nữa kéo nữa dụ ôm về phòng. Chỉ chốc lát sau, trong căn phòng đóng kín vọng ra những âm thanh khiến người khác phải ngượng ngùng.

“Thu dọn bàn ăn đi.” Khiết Vũ phân phó cho người hầu xong thì rời khỏi phòng khách.

Anh không biết mình đang làm gì nữa, không làm việc khiến anh cảm thấy trống rỗng, anh đã ngỡ ngàng phát hiện ra rằng, hóa ra một khi mình không còn công việc thì ngay cả sự ham mê với một thứ gì đó cũng không có. Tương lai... rồi sẽ thế nào đây?

Không có ham mê thì có thể bồi dưỡng từ từ, Khiết Vũ tìm một quyển triết học, bảo người hầu cắt trái cây, còn mình ra chòi nghỉ mát ở sân sau đọc sách giết thời gian.

Anh tưởng rằng nếu mình tĩnh tâm thì có thể đọc được tốt, nhưng anh lại nhận thấy sách hay nhưng sao anh vẫn không đọc được vào đâu, có lẽ là do tâm không tại. Khiết Vũ đặt sách xuống, chán nản cực kỳ, nằm dài trên bàn đá thờ dài, cuối cùng như nghĩ đến điều gì đó, do dự lấy điện thoại gọi cho một người, điện thoại được bắt khiến anh bất giác mỉm cười: “Chú Sáu, dạo này có khỏe không ạ?”

Người được gọi chú Sáu tên là Khiết Vân, lớn hơn Khiết Vũ vài tuổi, năm đó tốt nghiệp đại học xong thì kết hôn, gả cho hoàng tử của một xã tộc, hiện tại hai người vẫn chưa có con nhưng tình cảm rất tốt, cuộc sống gần như thoát ly khỏi gia tộc, hoàn toàn được tự do sinh hoạt ở bên ngoài. Chú Sáu là người thân mà Khiết Vũ thích nhất, rất ôn hòa, biết cảm thông, ngoài mềm trong cứng, trong số tất cả người nhà họ Khiết, duy chỉ có chú Sáu là người sống không hề dựa dẫm vào tài sản của Khiết gia. Hồi đi học, chú đã biết tự kiếm tiền để đóng học phí, kết hôn rồi cũng không lấy tiền trong nhà để mua cho mình căn hộ tiện nghi, cứ vậy dùng tiền của mình nuôi mình và nuôi chồng.

“Sao tự đứng lại nhớ đến chú vậy? Chú dạo này vẫn khỏe.”

“Con chán quá, muốn đi sang thăm chú, được không ạ?”

“Đương nhiên là được, con lúc nào cũng có thể đến đây mà.”

“Dạ, vậy bây giờ con qua chú luôn.”

“Ừ, mà con muốn ăn gì chú làm cho?”

“Cảm ơn chú Sáu, chú nấu gì con đều thích hết.”

Khiết Vũ bỏ lại cuốn sách, mang theo thuốc bổ trong nhà chạy xe đến trước cửa nhà chú Sáu, nhà của chú Sáu ở rất xa, là một khu vực hẻo lánh ở ngoại thành, vừa tiện đường lại vừa yên tĩnh. Công việc của chú rất phổ thông, là nhân viên của một công ty ngay lân cận, nghe chú nói tuy tiền lương không nhiều lắm nhưng đủ cho hai người sinh hoạt thoải mái.

Đến khi Khiết Vũ tới nơi thì chú Sáu Khiết Vân đã xin nghỉ về sớm và hiện tại đang nấu canh. Lúc này Khiết Vũ mới nhớ ra, vội vàng xin lỗi: “Con sơ ý quá, quên mất hôm nay chú phải đi làm.”

“Không sao đâu, công việc cũng nhàn lắm, xin phép cũng không khó. Tiêu, anh rót cho Tiểu Vũ tách trà.”

Chồng của chú Sáu tên là Xích Tiêu, thuộc bộ tộc rắn nước, là con út trong nhà, ở trong mắt Khiết Vũ thì tính cách anh ta rất khó hiểu, suốt ngày ru rú trong nhà, tất cả đều là do chú Sáu nuôi, nhưng kỳ lạ là chú Sáu rất yêu anh ta, cho rằng chuyện vui vẻ nhất trên đời chính là nấu cơm cho anh ta, ngày ngày cùng nhìn mặt trời lên, cùng ngắm mặt trời lặn. Nhưng mỗi khi đông đến lại là lúc chú Sáu cô đơn nhất, bởi vì Xích

Tiêu còn nhỏ nên phải ngủ đông, mỗi lần ngủ là ngủ hết mùa đông cho nên không có ai cùng chú nói chuyện giải sầu.

Cũng may Xích Tiêu tuy suốt ngày ở trong nhà, nói cũng không bao nhiêu, nhưng được cái chú Sáu nói gì nghe nấy.

Một người đàn ông đẹp trai diên đảo im lặng pha trà, rồi đưa trên trước mặt Khiết Vũ: “Uống trà.” Giọng nói khàn khàn nghe thật ngọt ngào vụng về.

Sau đó Xích Tiêu không quan tâm tới Khiết Vũ nữa, chân trần đi vào bếp, giống một đứa nhỏ lười biếng ôm chú Sáu, lẳng lặng nhìn chú hầm canh.

Khiết Vũ đứng bên ngoài phòng bếp, im lặng nhìn hai người bên trong, không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy thật cô đơn. Nếu có một người toàn tâm toàn ý yêu thương mình và chỉ yêu duy nhất một mình mình, cho dù hai bàn tay trắng nhưng có nhau bên cạnh đã thỏa mãn lắm rồi.

Chú Sáu mỉm cười đẩy Xích Tiêu ra: “Tiêu, khách đến đáng lẽ anh phải ngồi uống trà với người ta chứ, hoặc là mở ti vi cho người ta xem, nếu không thì cũng lấy một quyển sách cho người ta đọc, đừng để người ta buồn chán như vậy chứ.”

Xích Tiêu nghe vậy thì buông chú Sáu ra, quay đầu đi ra phòng khách, không biết lục lọi từ đâu ra một cuốn sách ném cho Khiết Vũ: “Cậu tự xem,” Anh ta nói xong rồi lại đi vô bếp quần lấy chú Sáu không tha.

Khiết Vũ cảm thấy không biết nói sao nữa, cái người đàn ông trưởng thành này quá mức dính người, nhưng có lẽ như vậy với chú Sáu đó mới chính là hạnh phúc.

Khiết Vũ cầm cuốn sách, tựa đề được ghi bằng tiếng Nhật, hình bìa là hai mỹ nam anime đang ôm nhau, mắt Khiết Vũ mở to vì sửng sốt, mặt nhanh chóng ửng hồng, dĩ nhiên đây chính là một quyển yaoi, nhưng điều làm cho anh ngạc nhiên hơn hẳn chính là vẽ một người đàn ông thuộc xà tộc và một người con trai song tính. Người đàn ông xà tộc kia trong tên cũng có một chữ Tiêu, cậu trai nhân loại kia cũng có một chữ Vân trong tên của mình. Khiết Vũ nhất thời không nói nên lời, quyển manga này cũng quá hình tượng đi.

Khiết Vũ thực sự nghi ngờ, phải chăng là chú Sáu và Xích Tiêu đã cung cấp tư liệu sống cho tác giả?

Khiết Vũ không dám xem nhiều, nếu xem nhiều anh sẽ có phản ứng cho xem, vì vậy vội vàng mở ti vi nghiêm chỉnh xem tin tức.

Đã đến giờ dùng cơm tối, lúc này Khiết Vân cũng hầm xong canh, cả ba người cùng nhau thưởng thức bữa ăn ngon miệng. Xích Tiêu thật dễ nuôi, anh ta chỉ ăn thịt, còn lại đều không ăn, thú vui lớn nhất của Khiết Vân chính là chế biến thịt thành các món khác nhau cho Xích Tiêu.

Khiết Vũ có phần chịu không nổi cái không khí tim hồng pháp phối này. Ngay trong một bữa cơm, chú Sáu vẫn không ngừng chịu đựng gấp hết miếng thịt này đến miếng thịt khác cho Xích Tiêu, còn không ngừng nhắc nhở anh ta phải ăn chậm lại, giống y như đang trông nom một đứa trẻ vậy. Mà Xích Tiêu cũng rất có khí phách, gió cuốn mây tan, một miếng thịt to ngay cả một mẩu vụn cũng không chừa.

“Tiểu Vũ, đêm nay con ở lại nhà chúng ta đi, đường xa quá không an toàn, để chú gọi điện báo cho ba nhỏ con một tiếng.”

“... Cũng được ạ.” Dù sao trở về rồi cũng chỉ có một mình.

“Khụ khụ, chú Sáu, cuốn manga kia... là do hai người cung cấp tư liệu cho tác giả?”

Chú Sáu đỏ mặt nói: “Tác giả cuốn manga kia thực ra là Tiêu... Trước khi gặp chú thì anh ấy có qua Nhật học một thời gian, rất thích manga, vẽ cũng rất đẹp, hiện tại cũng đang vẽ, nhưng hầu hết đều xuất bản bên Nhật. Tuy rằng là hentai nhưng nhuận bút cũng rất khá.”

Suýt chút nữa là Khiết Vũ đã phun hết đồ ăn ra ngoài, ngạc nhiên nhìn Xích Tiêu: “Hóa ra là anh ấy... vẽ... vẽ rất đẹp...” Tuy là vẽ hentai nhưng lại thể hiện được bản lĩnh của người họa sĩ, nếu không khéo léo có thể sẽ trở nên trần trụi thô tục, nhìn những tác phẩm của Xích Tiêu có thể thấy được kỹ thuật hình họa của anh ta rất vững vàng.

“Nếu cậu thích, có thể tặng cậu nguyên bộ.” Xích Tiêu lên tiếng, hiếm khi có thể nói được một câu dài như thế.

“Vây... cảm ơn...”

Khiết Vân đỏ mặt lườm Xích Tiêu: “Anh không sợ Tiểu Vũ cười cho sao?”

Xích Tiêu cười nói: “Đều là sinh hoạt hằng ngày của anh và Vân, không có gì đáng cười cả.”

Khiết Vũ thầm oán trong bụng, thực ra là anh đang khoe khoang yêu đương hạnh phúc đi. Đồ rắn chết bầm!

Đêm nay Khiết Vũ ở lại nhà chú Sáu, tuy rằng ngược ngùng nhưng chú Sáu vẫn bê đến một thùng manga cho Khiết Vũ, là những tác phẩm của Xích Tiêu và một số tác phẩm mà anh ta thích.

Khiết Vũ nằm trong phòng dành cho khách, một mình trên giường đỏ mắt xem manga, mặc dù là thể loại hentai nhưng tất cả đều là những sinh hoạt thường ngày, nhưng có một chi tiết khiến Khiết Vũ cảm động không thôi.

Tiêu: Mỗi lần mùa đông dài đằng đặc đi qua, khi tôi mở mắt ra, tôi lại có thể nhìn thấy Vân của tôi ở ngay bên cạnh.

Em là mùa xuân đẹp nhất, non mềm nhất.

Một năm của tôi sẽ được bắt đầu khi mở mắt thấy Vân.

Đây là manga của Xích Tiêu nên đều được vẽ dưới góc nhìn của anh ta, nội tâm tâm lý nhân vật đều là của chính bản thân anh ta, trong khi đó của Vân lại ít hơn rất nhiều. Nhưng chính bởi vì như thế mà đọc giả lại dễ dàng nhìn ra được tình yêu sâu sắc mà Tiêu dành cho Vân.

Đây không đơn giản là manga, đây là cách biểu đạt tình yêu của Xích Tiêu đối với Khiết Vân. Người đàn ông khó khăn trong cách biểu đạt bằng ngôn ngữ kia lại dùng cách khiến Khiết Vân không thể cự tuyệt để bày tỏ tình yêu của mình.

Cho nên Khiết Vân vô cùng trân trọng Xích Tiêu, đây như cuốn nhật ký tình yêu của hai người.

Khiết Vũ thừa nhận, sau khi xem xong những cuốn sách này đã khiến anh thay đổi cách nhìn về Xích Tiêu, nhưng sâu trong tim anh lại cảm thấy trống rỗng, vô cùng trống rỗng.

Người anh yêu sâu đậm đã bỏ anh, mà trên cõi đời này, ngay cả cha mẹ cũng chưa từng thật sự yêu thương anh.

14. Chương 14: Làm Việc

Trong manga của Xích Tiêu, có thể thấy được hằng ngày anh ta và chú Sáu vô cùng nồng ấm, chẳng hạn như mỗi sáng trước khi rời giường sẽ ân ái một lần.

Bởi vậy, sáng hôm sau, Khiết Vũ thức dậy đi đến phòng của Khiết Vân, vì là căn hộ rẻ tiền nên cách âm không được tốt, tiếng hai thân thể dây dưa cứ thế vọng ra.

“Aaaa Tiêu... anh chậm một chút... quá nhanh... aa.”

Khiết Vũ đỏ bừng cả mặt, viết lại tin nhắn để ngay cửa rồi rồi ôm thùng sách Xích Tiêu cho lặng lẽ rời đi.

Khiết Vũ lái xe ra ngoài ăn sáng, sau khi mua một ít trái cây tươi mới trở lại nhà Hiên Viên.

Vừa ôm thùng sách bước vào phòng khách đã thấy Hiên Viên Long bao lâu chưa về nhà.

Hiên Viên Long mặt thối chặn Khiết Vũ lại: “Cả đêm qua anh đi đâu? Tôi đợi anh cả đêm cũng không thấy anh về, gọi điện thì không bắt máy, con mẹ nó anh đi đâu giờ mới vác mặt về!”

Khiết Vũ nghe vậy cảm thấy rất buồn cười, anh thả mạnh thùng sách xuống đất, ngồi xuống bắt chéo chân, hóp một ngụm trà rồi mới khinh thường nói: “Thật đúng là không khéo, cậu ba nhà chúng ta một năm không về hiem khi về nhà lại gặp phải ngày tôi không có nhà, thật là trùng hợp. Hai vợ chồng chúng ta thật là chẳng có ăn ý gì hết.”

Nghe thấy lời châm chọc của Khiết Vũ, Hiên Viên Long mặt đầy tức tối chỉ thẳng vào anh: “Anh đừng có nói dối, anh đừng quên anh là vợ, còn tôi mới là chồng, chồng ở bên ngoài chơi bởi là điều hiển nhiên, làm vợ là phải ngoan ngoãn ở trong nhà chờ chồng về có hiểu không hả?”

“Đúng vậy, mỗi ngày ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ dạng chân ra chờ cậu lâm hạnh có đúng không cậu ba?” Khiết Vũ nói thẳng ra, Hiên Viên Long ngược lại lại cảm thấy ngại ngùng, mở to mắt trừng anh: “Đồ không biết xấu hổ, nói năng cũng phải biết ý tứ chứ.”

“Hóa ra cậu còn biết hai chữ ý tứ, tôi còn tưởng đầu cậu đã bị ngực phụ nữ phá hủy hết rồi chứ.”

“Khiết Vũ!”

“Hết gì mà hết, tưởng có mỗi mình mình là biết hết thôi hả?”

Hai người khí thế ngút trời khiến ba nhỏ phải nhíu mày bước ra dẹp loạn: “Hai đứa chúng mày có chịu im đi không, gặp nhau là ầm ĩ, ầm ĩ xong lại bỏ nhà đi, rốt cuộc là muốn làm cái gì?”

“...” Hai người đều ngoảnh mặt đi không nói.

Ba nhỏ hít một hơi rồi bước tới véo tai Hiên Viên Long: “Cái thằng nhãi này, ba mày nói chuyện với mày là nói đùa hay sao mà mày không bao giờ chịu nghe lời hả? Không muốn về đúng không? Vậy mày đi luôn đi đừng về nữa!”

“Ba nhẹ... nhẹ tay chút...”

“Cái đồ chết bầm nhà mày, suốt ngày chỉ biết la hét Tiểu Vũ, suốt ngày ra ngoài chơi gái bỏ Tiểu Vũ ở nhà một mình thì hơn ai mà to mồm? Nó ra ngoài thăm người thân mà mày cũng nổi cơn ghen là sao? Mày nói xem có đáng bị xem thường không?”

“Ai mà ghen! Ai mà bị xem thường chứ?” Hiên Viên Long hét lớn.

“Mày không bị xem thường! Là ba bị xem thường được chưa?”

“Ba... Con không có nói ba.” Hiên Viên Long không biết phải làm sao nên chống chế đại.

“Tức chết tôi! Từ hôm nay trở đi, không cho phép mày ra khỏi cửa nửa bước. Tất cả người làm trong nhà đều phải canh giữ chặt chẽ cho ta, ai để nhị thiếu gia ra ngoài thì gia pháp thi hành.”

“Vâng!”

“Sao ba lại có thể làm như vậy được?” Hiên Viên Long cực kỳ lo lắng phản đối: “Ba, ba không được hạn chế tự do của con!”

“Hừ!” Khiết Vũ hừ lạnh một tiếng rồi ôm thùng sách đi về phòng, đối với con người mà tâm hoàn toàn không ở nhà này thì anh chẳng thể nào đồng tình cho nổi. Từ sau khi ở nhà chú Sáu về, tâm tình của anh sao không thể thả lỏng như trước đây được, cứ hừ hừ không không, dường như thiếu mất một thứ gì đó. Anh dựa vào ghế, tùy tay cầm một quyển manga lật xem, kỳ lạ là trong truyện tuy miêu tả toàn là cảnh xác thịt nhưng anh lại không chú ý tới, chỉ động lại từng câu từng chữ như nói hộ lòng anh, bình thường như thế, giản đơn như vậy, đây không phải là cuộc sống anh đã từng khát vọng hay sao?

Anh hy vọng người anh yêu cũng yêu anh, tương trợ cho nhau, cảm thông cho nhau, trân trọng lẫn nhau, cùng nhau thức dậy, cùng nhau đi làm, cùng nhau chia sẻ công việc, rồi cùng nhau ăn trưa, cùng hẹn nhau tan tầm. Những ngày thật bình thường như thế, cho dù có trải qua ngàn năm anh cũng không cảm thấy buồn...

Đáng tiếc lại không như mong muốn... Người anh yêu không thuộc về anh, người yêu anh vẫn còn chưa xuất hiện, thứ duy nhất anh có thể ký thác vào là công việc cũng bị bắt từ bỏ, thanh xuân tươi đẹp vậy mà phải cô độc chờ đợi một người đàn ông không có tình cảm với mình, một chiếc giường đối quạnh quẽ.

Anh cũng đã từng nghĩ tới, hay là mình cố gắng yêu thử Hiên Viên Long nhỉ? Có vẻ đây chính là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng thần Cupid không giương cung nên muốn yêu nhau cũng thật gian nan.

“Một mình lén lút xem hentai hả?” Hiên Viên Long giật cuốn sách trên tay Khiết Vũ, một bên giữu cột, một bên hứng thú lật xem quyển sách, ngạc nhiên nói: “Đây là ai vẽ? Sao lại giống trong tộc chúng ta thế?”

“Chồng của chú Sáu tôi.”

“Chú Sáu của anh là ai? Chồng của chú Sáu anh là ai?”

“Cậu không biết đâu.” Khiết Vũ nhàn nhạt trả lời, sau lại cầm một quyển sách khác lên tiếp tục xem.

Hiên Viên Long khinh thường ném sách qua một bên, cũng ném luôn quyển sách trên tay Khiết Vũ. Nhìn tư thế nằm biếng nhác kèm khuôn mặt lạnh lùng của Khiết Vũ, Hiên Viên Long bỗng dưng cảm thấy trong bụng ngứa ngáy, lập tức sắp lại gần cười đều: “Vợ xem mấy cái loại sách nhảm nhí này làm gì, chỉ cần vợ muốn thì chồng đây lúc nào cũng sẵn sàng thỏa mãn vợ mà, mà lâu rồi không gặp vợ, thật là có hơi nhớ lỗ nhỏ vừa chặt vừa nóng của vợ, mấy đứa con gái bên ngoài sao có thể chặt như của vợ được.”

“Thật không? Cảm ơn cậu ba khích lệ.” Khiết Vũ cười khê.

“A, anh cũng đừng có đắc ý, người ta có ngực, cả đời anh đều thua người ta.”

“Vậy sao? Tôi đây chỉ là một kẻ bất nam bất nữ, nào dám so với phụ nữ ngoài kia.”

Hiên Viên Long không hài lòng: “Sao anh lại nói anh như vậy? Tính tình kỳ quặc, tôi không tính toán với anh đã là tốt lắm rồi, còn ở đó mà so đo. Anh nói nghe xem, cả đêm không về rồi còn muốn gì nữa?”

“Cả đêm không về là không đúng, cả tháng không về mới đúng, cậu đúng, đương nhiên là cậu đúng, tôi sai. Vậy cậu ba muốn phạt thế nào?”

“Khiết Vũ! Anh không thể nói chuyện ngang hoàng với tôi được à?”

“Không rảnh!” Khiết Vũ đứng dậy, quay đầu rời đi.

Hiên Viên Long nghiêng răng nghiêng lợi đuổi theo, nhìn thấy Khiết Vũ lấy vài cuốn sách rồi ra khỏi phòng nên cũng muốn biết anh định làm gì, kết quả cái gì anh cũng không làm, cứ thế, hết đi tới đi lui trong nhà thì lại vô vị ngắm hoa, hóng gió, sau nữa thì đến chời nghỉ mát ăn ít bánh ngọt, dùng ít trái cây.

Hiên Viên Long không biết tại sao lại theo tới, đoạt lấy miếng bánh trên tay Khiết Vũ bỏ vào miệng rồi nói: “Anh thật đúng là nhàm chán, sao không ra ngoài làm việc đi? Ít ra còn vui hơn ở nhà thế này.”

“Đúng vậy, tại sao tôi lại không ra ngoài tìm một công việc nhỉ... Ha ha, cậu ba, cậu cứ nói đi.”

“Liên quan gì tới.”

“Ừm, chuyện không liên quan đến cậu.” Khiết Vũ nở một nụ cười ảm đạm, cắn một miếng táo đỏ, cả khoang miệng đột ngột tràn ngập vị chua loét, anh ọe một tiếng phun hết ra ngoài, lúc này mới phát hiện quả táo bị dập, hên chi khó ăn như vậy. Anh vội vàng đi súc miệng, tuy miệng đã sạch nhưng vị chua đó vẫn còn đọng lại trong miệng đến khó chịu.

Không thể ra khỏi cửa nên Hiên Viên Long nhàm chán đến sắp điên lên rồi, ba nhỏ làm như vậy dĩ nhiên là có hiệu quả, ít ra sau một ngày nhàm chán, sau khi ăn bữa tối thì việc khiến cậu vui vẻ nhất đó chính là ở trên giường ôm Khiết Vũ đẩy đẩy đẩy, siêng năng cày cấy vì con trai. Hai vợ chồng hàng đêm vui sướng, nhất thời tưởng chừng thật khắng khít, nhưng cả hai đều biết rõ, khi trời sáng thì không ai vừa mất ai.

Hiên Viên Long bị nhốt trong nhà đã nửa tháng, nhàn rồi đến điên người, chỉ có thể đêm đêm tra tấn Khiết Vũ bày tỏ bất mãn.

Một ngày nọ của nửa tháng sau, cuối cùng Hiên Viên Long cũng tìm được cơ hội. Bởi vì anh hai Hiên Viên Hoàng trở lại, ngay cả anh dâu cũng về theo, cho nên sự chú ý của hai vị song thân cũng chuyển dời lên hai người đó mà lơ là quản chế Hiên Viên Long, đến khi hai vị nhớ tới cậu ta thì cậu ta đã chuẩn mất.

“Aizz! Vậy mà cũng không giữ được nó. Ba thật hết cách rồi! Mặc kệ nó luôn.” Ba nhỏ đau lòng nhìn Khiết Vũ rồi không nói nữa.

“Có chuyện gì à?” Hiên Viên Hoàng thắc mắc hỏi.

“Còn không phải là thằng em của con suốt ngày không chịu về nhà, ba nhốt nó nửa tháng rồi, lợi dụng hôm nay lại chạy mất, thằng nhóc này quá mức tùy tiện, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của Tiểu Vũ chút nào.”

“... A, có cơ hội con sẽ nói chuyện với nó thử xem.”

“... Cũng được, con là anh trai, biết đâu được nó sẽ nghe con nói.”

Hiên Viên Hoàng là một người đàn ông có chủ kiến, lại càng là người hiểu tâm lý vợ nhất, Cố Mạt không thích ở lại trong nhà Hiên Viên nên sau khi trở về được hai ngày thì lại mang người rời đi.

Một căn nhà to như vậy thật lạnh lẽo.

Có một ngày, trên bàn cơm, Khiết Vũ nhịn không được mà nói với hai người cha: “Con muốn ra ngoài tìm việc làm giết thời gian.”

Ba nhỏ nghe vậy thì nhíu mày: “Muốn tìm loại công việc thế nào? Nếu con quay lại công ty của Khiết gia thì không thích hợp, dù sao bây giờ con cũng đã là người nhà Hiên Viên. Còn đến những công ty khác, lãnh đạo người ta trước đây đã biết con cũng khó mà nhận con vào được.”

“Ba nó đúng ạ.” Khiết Vũ cười khổ, ai dám nhận chứ, có khi còn nghi ngờ anh là gián điệp cũng nên.

“Tiểu Vũ...” Ba nhỏ thở dài: “Ba biết con là một người rất có năng lực, ba không muốn ép buộc con, nhưng ba thật sự rất sốt ruột, con có hiểu cho ba không? Tình cảm giữa con và thằng ba vốn không tốt, lâu lâu nó nhớ đến con mới về nhà một lần, nếu con không có ở nhà thì phải mất bao lâu nữa hai đứa mới gặp nhau? Đã không chung phòng thì đến bao giờ mới sinh được đứa con? Aizzz! Chỉ cần sinh được một đứa, ba sẽ không ngăn cấm con làm gì hết, ba thực sự lo lắng về vấn đề con nối dõi đây này. Con không biết đâu, áp lực từ gia tộc rất là lớn, mỗi lần gặp là mấy bề trên lại hỏi hối hối hối hối.”

“Dạ... Con hiểu ạ.”

Khiết Vũ thở dài, đành phải gác lại suy nghĩ này sang một bên.

Vẫn như vậy, mỗi ngày của anh lại trôi qua trong sự chán chường, hết uống trà rồi lại ngắm hoa, có đôi khi sẽ chạy bộ hay bơi lội rèn luyện một chút, nhưng thực sự vẫn rất bức bối.

“Nếu cảm thấy chán như vậy sao không lên mạng tìm việc bán thời gian ấy?”

Một câu của chú Sáu đã khiến Khiết Vũ như thấy ánh sáng cuối đường hầm, rất nhanh chóng nhờ chú Sáu giới thiệu đã bắt đầu nhận việc qua mạng, có lúc làm phiên dịch, có khi làm bảng kế hoạch,... Làm việc trên mạng cũng có cái hay, ít ra không có ai biết anh là ai, ngay cả tên và thẻ ngân hàng cũng là mượn của chú Sáu. Nói thật thì làm việc bán thời gian trên mạng tiền công ít đến đáng thương, làm cả tháng còn không đủ tiền mua một bộ quần áo nữa là, nhưng Khiết Vũ cảm thấy rất thích thú, hăng say vui vẻ làm việc, tích cực nhận việc, tích cực hoàn thành, công việc sau khi bàn giao rất ít người không hài lòng, thậm chí có khách hàng còn khen anh không ngớt, lần sau lại tiếp tục mời anh làm. Nhịp điệu công việc dần dần xoay nhanh hơn, bây giờ Khiết Vũ rất bận rộn, ngoại trừ thời gian ăn cơm ra thì tất cả thời gian còn lại đều ngồi trước máy tính.

“Con dạo này hay chơi máy tính, là chơi game à?” Ba nhỏ kín đáo phê bình Khiết Vũ, ông cho rằng thường xuyên ngồi trước máy tính lâu sẽ ảnh hưởng đến việc mang thai sinh sản.

Khiết Vũ thành thật nói: “Không ạ, là làm việc bán thời gian trên mạng, làm cho đỡ buồn...”

“...” Ba nhỏ nghe vậy thì không nói nữa, ông không cấm Khiết Vũ làm việc bán thời gian trên mạng, nhưng anh biết thực ra ông không đồng ý chuyện này.

Điều khiến Khiết Vũ trăm triệu lần không ngờ tới chính là, một buổi sáng trên bàn cơm, ba nhỏ thể nhưng lại nói: “Tiểu Vũ, con đến công ty của anh hai làm đi, con có tài như thế, chắc chắn sẽ làm vẻ vang sự nghiệp của nhà Hiên Viên chúng ta.”

Toàn thân Khiết Vũ khẽ run lên, dường như không thể tin mà nhìn ba nhỏ: “Thật sự có thể?”

Ba nhỏ bắt đầu nói: “Dẫu sao vẫn tốt hơn là để con ở nhà lên mạng làm bán thời gian, mai một nhân tài... Hừ, nhưng con phải nhớ kỹ, con bây giờ đã là người nhà Hiên Viên, tuyệt đối không được làm chuyện gì có lỗi với nhà Hiên Viên, cho dù là công tác cũng phải luôn luôn suy nghĩ cho lợi ích của Hiên Viên gia, nếu chuyện có liên quan đến Khiết gia thì cũng phải đặt Hiên Viên gia lên đầu.”

“Con hiểu rồi, ba cứ yên tâm đi, con sẽ cố gắng làm tốt.”

15. Chương 15: Mụ Vợ Già

Tuy ba nhỏ đã đáp ứng cho Khiết Vũ đi làm nhưng đến cuối cũng vẫn phải đợi Hiên Viên Hoàng gật đầu đồng ý mới đi được, bởi vậy Khiết Vũ có sốt ruột cũng bằng thừa, đành phải ngoan ngoãn ngồi nhà chờ Hiên Viên Hoàng trở về.

Bóng dáng đại thiếu gia chờ hoài vẫn chưa thấy đâu nhưng ngược lại lại có một thứ kỳ quái đến.

Khiết Vũ nhíu mày nhìn di động, tên hiển thị tin nhắn là từ Hiên Viên Long, nội dung là: [Gửi Mụ vợ già, Long thiếu là của tôi! Có can đảm thì bà tới đường XXX nhìn xem chồng bà yêu tôi bao nhiêu. By: Nữ thần Long thiếu yêu nhất.]

Ba nhỏ nghiêng đầu qua cũng đọc được tin nhắn, đọc xong tức khắc nổi giận dùm dùm, so với Khiết Vũ còn tức giận hơn, di động trong tay suýt chút là bị ném vỡ tan tành. Ông chửi ầm lên: “Con đề tiện! Con gái bây giờ toàn một đám vô liêm sỉ đi dụ dỗ chồng người khác! Mấy con này mà ở hồi xưa là bị bỏ rọ trôi sông rồi chứ ở đó không biết liêm sỉ mà đi khiêu khích, còn dám gọi là mụ vợ già! Dám khiêu khích thì sẽ có hậu quả, đi, ba với con đi.”

Thực ra Khiết Vũ không muốn đi, nhưng nhìn tin nhắn một hồi nghĩ đi cũng không tệ, biết đâu sẽ khiến tâm trạng của mình tốt hơn thì sao?

Thế là Khiết Vũ lái xe cùng ba nhỏ đến địa chỉ nữ thần đã cho, đó là một khu biệt thự, hẳn là Long thiếu và nữ thần đang ở trong biệt thự vui vẻ.

Khiết Vũ nhanh chóng tìm được số căn biệt thự, cũng không ngoài ý muốn phát hiện cửa ra vào chỉ đang khép hờ, người bên ngoài đều có thể dễ dàng đẩy vào.

Khiết Vũ cũng không buồn bận tâm, cứ thế đẩy cửa ra. Bên trong thật trống trải, nhưng ngay giữa phòng khách được trải thảm có hai người đang quần lấy nhau làm tình, tiếng rên rỉ phát ra thật lớn, vì trống trải nên khắp nơi đều tràn ngập tiếng của rên khiến hai người họ vẫn chưa phát hiện ra có người vào. Đập ngay vào mắt là cơ thể phụ nữ trắng bóng không ngừng ngã nghiêng lay động, cặp vú to như trái bóng chuyền của cô ả lắc qua lắc lại, một bàn tay con trai say mê nhào nặn làm nó biến hình.

Ở giữa hai chân dạng lớn của cô ả là người con trai đang vun vút đưa đẩy hai cây hàng của mình, gần như muốn kéo luôn cả hoa huyết của cô ả ra ngoài, hình ảnh dâm mỹ khiến hai người vừa bước vào không thể nào không động lòng.

Khiết Vũ khoanh tay, tự động bước đến ghế sofa ngồi xuống. Cô ả cuối cùng cũng phát hiện có người vào, nhìn thấy người đến ả mới hết hồn, ả vốn không biết mụ vợ già là ai bởi vì đi vào đều là hai người đàn ông, ả nghĩ đến rất có thể là anh em của mụ vợ đó, anh em người ta đến đây dĩ nhiên là để đánh ả rồi, nhất thời hoảng hốt hô to: “Long thiếu... ngừng ngừng lại đi Long thiếu, có người đến gây sự kìa... Á!”

Lời còn chưa nói xong đã bị người tát cho một bạt tai khiến ả sững sốt, nhưng lập tức hoàn hồn chửi ầm lên: “Mày dám đánh bà! Đồ mặt trắng, để bà ra ngoài tìm người đánh gãy chân mày cho coi!”

Ba nhỏ nhoen miệng cười, lại thêm một bạt tai giáng xuống: “Cô có bản lĩnh thì ra khỏi cánh cửa này trước đi đã!”

Hiên Viên Long hoảng sợ nhìn người mới đến: “Ba... Sao ba lại đến đây?”

Sắc mặt cô ả bỗng trở nên cực kỳ khó coi, nhìn người đàn ông trẻ tuổi này mà không thể tin được, chết cũng không thể tin được đây lại là cha của Long thiếu...

Ba nhỏ tức giận nhéo tai Hiên Viên Long: “Mày không chịu nghe lời! Ba cho mày không chịu nghe lời! Xem con ả đê tiện mày nuôi dám đòi đánh gãy hai chân ba mày, mày giỏi quá nhỉ! Còn dám mắng người nhà Hiên Viên là mẹ vợ già, ả là nữ thần mày nuôi hả? Mày đem ả cung kính thành nữ thần vậy mày có cần ba mày quỳ xuống lạy nữ thần không? Có cần cả vợ mày quỳ xuống lạy luôn không? Mày có nữ thần rồi thì cần gì cái nhà này nữa. Có bản lĩnh thì mày đổi thành họ Long luôn đi! Không phải Long thiếu nghe rất hay sao?”

Hiên Viên Long bị nhéo la oai oái, làm gì còn nổi hứng thú, một phen đẩy nữ thần ra, vội vàng đính chính: “Ba đừng nóng giận, cái gì nữ thần con đều không có kêu mà, là do ả lăng lơ này tự phong thì có, con chỉ chơi đùa với ả thôi, không có gì a a a ba đừng nhéo, chừa cho con chút mặt mũi với...”

“Mặt mũi? Chừa cho mày mặt mũi để ai xem?”

“Long thiếu... sao anh lại nói như vậy... Em em thật sự yêu anh mà...” Hai mắt nữ thần đầm lệ nhìn Hiên Viên Long vô tình, bộ ngực to tròn rung lên bần bật.

“Câm miệng! Ai yêu cái loại lăng lơ như cô, ông chỉ nhất thời hứng thú, mọe, mới chơi mấy lần liền yêu, cô yêu tôi cái gì? Không phải là yêu tiền sao? Trước khi mang cô đến căn biệt thự này sao không thấy cô nói yêu tôi?”

Cô ả vừa khóc lóc vừa lắc đầu nguầy nguậy: “Em yêu anh, em yêu tất cả mọi thứ thuộc về anh, em không có yêu tiền của anh, Long thiếu, anh phải tin em...”

Hiên Viên Long trợn mắt nhìn ả đầy chán ghét.

Bất chợt có tiếng cười vang lên, là Khiết Vũ đang ngồi trên sô pha uống trà.

Khiết Vũ đứng dậy đi đến trước mặt cô ả, ngồi xuống, hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào bộ ngực đầy đặn của cô, tuy cô không biết người này là ai nhưng bị một người con trai anh tuấn nhìn chằm chằm cũng khiến cô không khỏi xấu hổ đỏ mặt.

Khiết Vũ đưa ngón tay thon dài ra, tò mò chọc chọc lên bộ ngực to như bong bóng của cô ả, còn chọc ra một dấu đỏ, ả ngậm nga rên rỉ, bên dưới thể nhưng còn chảy nước. Khiết Vũ rút tay về, cười khê: “Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ngực phụ nữ đấy, thật sự vừa to lại vừa mềm, sờ thật dễ chịu, khó trách Long thiếu thích mãi không rời.”

Gương mặt cô ả càng lúc càng đỏ, thậm chí còn cảm thấy người đàn ông vừa dịu dàng lại hay cười này so với Long thiếu đã bỏ mặc cô còn thân thiện, ân cần hơn nhiều.

Ba nhỏ nhìn Khiết Vũ không biết phải nghĩ thế nào, cũng không biết phải nói làm sao. Còn Hiên Viên Long hai mắt như phun lửa: “Khiết Vũ! Con mẹ nó, anh thiếu chịch có phải không?”

Khiết Vũ không để ý tới cậu ta, đưa ngón tay nhẹ nhàng chơi đùa đầu vú của cô gái, mỉm cười nói: “Cô thực sự yêu Long thiếu?”

Cô ả mơ mơ màng màng trả lời: “Tôi... Tôi yêu...”

“Yêu cậu ta hết thấy?”

“Ừm...”

“Vậy cô có yêu tôi không?”

“Tôi...”

Khiết Vũ vỗ nhẹ lên má cô gái: “Cô hẳn là yêu tôi, bởi vì tôi cũng là một phần của Long thiếu, là vợ của Long thiếu, chính là người mà cô gọi là mẹ vợ già ấy.”

Cả người nữ thần run lên, kinh sợ nhìn người con trai đang mỉm cười kia.

Người con trai đứng lên, từ trên cao nhìn xuống cô: “Có yêu tôi không?”

“...”

“A, đúng rồi.” Chàng trai nói tiếp: “Vị này chính là cha của Long thiếu, cô hẳn là cũng yêu cả ông ấy, ở trong nhà Long thiếu còn rất nhiều người nữa, ngoài ra còn có hoa hoa cỏ cỏ đầy sân, con mèo con chó, cô nói xem, rốt cuộc là cô muốn yêu cái nào trước?”

Cơ thể cô ả run lên bần bật, người đàn ông này tuy vẫn luôn mỉm cười nhưng sao cô lại cảm thấy kinh khủng và lạnh lẽo quá.

Khiết Vũ nói xong thì liếc mắt nhìn qua Hiên Viên Long, khẽ hừ một cái: “Ánh mắt Long thiếu không tồi, hãy quý trọng nữ thần của cậu.”

Nói với Hiên Viên Long xong thì quay sang ba nhỏ nhẹ nhàng nói: “Ba đừng giận Long thiếu, cậu ấy là người lớn, biết mình nên làm gì, hướng chỉ biết đâu cô gái này có thể sinh cho cậu ấy một đứa con, đó cũng là chuyện tốt mà. Chúng ta trở về thôi.”

Ba nhỏ nhìn hai người đang trần truồng kia một hồi, cũng không thể nói gì nữa, tức giận bỏ đi cùng Khiết Vũ.

Hiên Viên Long vội vàng nhảy dựng lên kéo Khiết Vũ lại: “Có gan anh ở lại cho tôi.”

Khiết Vũ né qua một bên tránh cậu ta: “Ở lại với cậu chơi song phi (3P) sao? Tôi không có loại ham mê đó, cô gái này tuy đẹp nhưng đã bị cậu chơi qua tôi cũng ngại bẩn, tôi thích xử nữ hơn.”

“KHIẾT VŨ!”

Mặc kệ Hiên Viên Long gào thét, Khiết Vũ bỏ đi không hề quay đầu lại.

Đến khi Hiên Viên Long vội vàng mặc quần áo xong đuổi theo thì xe Khiết Vũ đã không còn thấy tung tích.

Hiên Viên Long trở lại vào nhà, nổi cáu xua đuổi cô nàng: “Cô còn ngồi đực ra đó làm gì, mau mặc quần áo rồi rút đi cho tôi.”

“Long thiếu, anh... anh đừng nóng giận... Em không có cố ý...”

“Cô còn ngụy biện! Rốt cuộc cô đã làm gì để hai người đó tới được đây?”

Cô ả thút tha thút thít chỉ vào di động của Hiên Viên Long, cậu cầm lấy điện thoại kiểm tra, nhanh chóng phát hiện ra cái tin nhắn kia, lập tức nổi giận đến độ không thể không đánh người: “Đồ chết tiệt, cô dám gửi tin nhắn khiêu khích cho vợ ông, cô còn dám mắng anh ta là mẹ vợ già!”

“Oa oa Long thiếu bớt giận... Em yêu anh mà... Em chỉ muốn độc chiếm anh thôi... Tại em thấy anh không hề yêu vợ mình... Anh không hề về nhà, ngày nào anh cũng ở với em... Em nghĩ anh yêu em... Em tưởng nếu để vợ anh biết thì vợ anh sẽ tức giận, như vậy hai người có thể ly hôn... Em sẽ được ở bên anh mãi mãi...”

“Câm miệng.”

Cô ả vừa khóc vừa dè dặt hỏi: “Long thiếu... anh thật sự yêu anh ta sao?... Anh ta, anh ta là đàn ông đó... cứng đơ vậy sao có thể bằng em được...”

Vẻ mặt Hiên Viên Long càng thêm hung tợn: “Đồ đàn bà thói tha câm miệng! Cô thì biết cái đích gì, đương nhiên là tôi không yêu anh ta, nhưng tôi lại càng không yêu cô, cô chẳng qua là do Trần thiếu tặng tôi chơi đỡ buồn. Còn không mau mặc quần áo rồi rút đi cho khuất mắt.”

16. Chương 16: Bạt Tai

Hiên Viên Long đã lâu không về nhà, hôm nay trở về với tâm trạng đầy phức tạp.

Lúc Hiên Viên Long về đến nhà cũng vừa lúc bắt đầu bữa tối, hôm nay ngay cả anh hai và anh dâu cũng có mặt, cậu mỉm cười bước tới ngồi xuống bàn, đang định mở miệng nói chuyện thì nghe Khiết Vũ nói: “Má Vương, còn không lấy cho Long thiếu đôi đũa.”

Long thiếu? Rõ ràng là đang châm chọc cậu mà.

Hiên Viên Long hung hăng trừng Khiết Vũ một cái, hai vợ chồng ngồi cạnh nhau, anh làm như không thấy ánh mắt của cậu, từ tốn thưởng thức món ngon.

Hiên Viên Long nhìn thấy cái dáng vẻ kia của Khiết Vũ tức xì khói, thầm cười mấy cái, bàn tay ở dưới bàn đã nhanh chóng mò đến hông của anh, cách lớp vải quần đâm mạnh vào hậu huyệt, rõ ràng cảm nhận thấy cơ thể anh căng cứng và lỗ nhỏ thì thít chặt lại, cậu đắc ý cười to trong bụng, càng hăng hái sờ mó thêm nữa.

Mọi người trên bàn vẫn không hề hay biết, trên mặt Khiết Vũ vẫn bảo trì sự bình tĩnh, nhưng nhin một hồi Hiên Viên Long lại càng làm quá, anh thầm hừ lạnh, rồi cũng hạ tay xuống chạm đến hông, đâm đâm chọc chọc vào cửa hậu của cậu ta, đây là nơi bí ẩn chưa từng có người nào chạm qua. Hiên Viên Long vì quá bất ngờ nên nhảy dựng lên, tức giận chỉ tay vào mặt Khiết Vũ hô to: “Anh thật to gan!”

Khiết Vũ ngược mặt lên, vẻ mặt vô tội nói: “Long thiếu bị sao vậy? Tôi đã làm gì cậu à?”

“Anh!” Cậu có thể nói sao? Đương nhiên là không thể! Đáng ghét, cái tên nham hiểm này, xem tôi lát nữa chỉnh anh thế nào.

“Ồ ào cái gì? Ngồi xuống nghiêm chỉnh ăn cơm mau.” Cha không hài lòng nhìn sang phía hai người.

Hiên Viên Long thở phì phì ngồi xuống, không có nhìn thấy nụ cười đắc thắng trên môi Khiết Vũ.

Lúc này ba nhỏ chợt lên tiếng: “Nếu anh hai đã gạt đầu rồi thì Tiểu Vũ không cần trì hoãn nữa, ngày mai con có thể đến công ty đi làm được rồi, để xem anh hai sắp xếp cho con làm vị trí nào.”

Khiết Vũ nghe thấy được đi làm tinh thần lập tức phấn chấn, nói ngay: “Con không để ý chức vụ gì đâu, cho con làm nhân viên bình thường cũng được, bắt đầu lại từ đầu biết đâu có nhiều bất ngờ hơn thì sao.”

Khiết Vũ nói như thế khiến ba nhỏ rất vừa lòng, càng cảm thấy anh rất hiểu chuyện, biết tiến biết lùi.

Hiên Viên Hoàng nói: “Làm nhân viên bình thường thì lãng phí nhân tài quá, vừa hay gần đây nhà chúng ta vừa mới thu mua một công ty giải trí, để em qua quản lý đi. Tuy rằng chúng ta mới tham gia vào ngành giải trí nhưng hy vọng sau này, trong tay em sẽ càng ngày càng phát triển hơn. Hiện nay ngành này rất có triển vọng, Tiểu Vũ, em thấy có được không?”

Đương nhiên Khiết Vũ gạt đầu ngay: “Không thành vấn đề, cảm ơn anh hai. Em sẽ cố gắng dốc toàn lực làm thật tốt.”

“Anh tin tưởng năng lực của em, đã là nhân tài thì cho dù ở bất kỳ đâu cũng sẽ tạo ra kỳ tích.” Hiên Viên Hoàng thực lòng tín nhiệm Khiết Vũ.

Khiết Vũ đã lâu không có vui như thế này, cười đến miệng không thể khép lại được, anh rót một ly rượu vang rồi cung kính nói: “Em mời anh hai một ly, cảm ơn anh đã tin tưởng em.”

Hiên Viên Hoàng nhận lấy ly rượu, hai người cùng chạm ly một cái rồi đưa lên miệng uống sạch.

“Tôi no rồi.” Cổ Mạt bỗng nhiên đứng dậy, đặt đũa xuống mặt bàn.

Hiên Viên Hoàng sững sốt, cũng lập tức đứng lên theo: “Con cũng no rồi, mọi người ăn từ từ nhé.”

“...” Khiết Vũ thu lại nụ cười, cúi đầu im lặng tiếp tục dùng bữa.

Ba nhỏ hung hăng trừng Cổ Mạt, vẫn chưa hết giận nên véo luôn ông chồng bên cạnh: “Tôi cũng no rồi!”

Vị gia chủ bị vợ quản nghiêm này đành nhin đau cười khổ: “Anh đi dạo với em, Tiểu Long à, con với Tiểu Vũ cứ từ từ ăn.”

Chờ những người dư thừa đều tán đi hết. lúc này Hiên Viên Long mới không nhin được nữa, thô lỗ kéo Khiết Vũ về phòng, sau khi đóng cửa cái rầm liên bốp cổ anh tra hỏi: “Anh nói rõ ràng cho tôi, ai cho anh đến công ty anh hai làm?”

Khiết Vũ khó khịu ho khan: “Ba nhỏ...”

“Anh nghĩ tôi là đồ ngốc à? Anh đã bỏ bùa mê thuốc lú gì cho ba nhỏ để ba nhỏ cho anh đi? Hừ, anh đến công ty của anh hai làm, ha ha, rốt cuộc là anh muốn đi làm hay muốn đi dụ dỗ người ta hả? Khiết Vũ, tôi đã từng nói rồi, anh đừng cho tôi là tên ngốc, anh từ trước đã thích anh hai tôi, nhưng anh phải rõ ràng, hiện tại anh là vợ tôi, anh hai tôi cũng có gia đình riêng, anh muốn đi quyến rũ anh ấy, phá hoại gia đình người khác, anh nghĩ anh là ai?”

Khiết Vũ đẩy Hiên Viên Long ra, ôm cổ thở hổn hển: “Câm miệng cho tôi, đồ ngốc, cậu cái gì cũng không hiểu được đâu... Trong mắt cậu, tôi cần gì phải làm cái loại tự hạ thấp mình như vậy? Anh hai cậu... từ lâu đã không còn liên quan đến tôi nữa...”

“Thật sao? Chính là anh ngoài mặt thế này bên trong lại thế khác, tâm cơ khó lường, ai biết anh rốt cuộc muốn làm gì hả? Nhưng tôi cảnh cáo anh, nếu một ngày nào đó tôi phát hiện anh ở chung với anh hai thì tôi sẽ cho anh chết không toàn thây.”

“Hiên Viên Long! Cậu thật vô sỉ! Tôi không có hèn hạ như vậy!”

“Không có hử?” Hiên Viên Long thô bạo kéo Khiết Vũ vào phòng tắm, ngay cả quần áo còn chưa cởi đã ném người vào bồn tắm ngập nước, nắm lấy đầu anh ấn vào trong nước, để một lúc mới kéo lên. Nhìn Khiết Vũ ho sặc sụa, cả người ướt đầm, khuôn mặt vì ho lúc xanh lúc đỏ vậy mà lại cảm thấy điềm đam đáng yêu khiến cho Hiên Viên Long bất chợt xao lòng. Quần áo ướt đầm nửa trong suốt dính sát vào người làm nổi lên hai điểm đỏ trên ngực Khiết Vũ, Hiên Viên Long đưa tay vuốt ve đùa bỡn cách lớp vải ướt, hai viên đậu đỏ kia tức khắc đứng thẳng và sưng to hơn, cậu cắn môi anh cười lạnh: “Còn nói anh không hạ tiện? Anh xem anh đi, anh không yêu tôi nhưng tôi mới sờ anh vài cái mà anh đã nứng đến thế này, mỗi lần làm anh đều dạng lớn chân cầu xin tôi chơi chết anh, anh lẳng lơ như vậy mà nói không hạ tiện?” Nói xong lại phần nộ ấn anh xuống uống mấy ngụm nước.

Khiết Vũ bị tra tấn đến nổi hai hốc mắt đều đỏ kè, thoát nhìn giống như đang khóc. Anh ho kịch liệt, hung tợn nhìn chằm chằm Hiên Viên Long: “Nếu tôi thấp hèn vậy cậu là cái gì, dám còn suốt ngày động dục.”

Hiên Viên Long thô lỗ lột quần Khiết Vũ ra, đem hai chân anh tách ra đặt sang hai bên thành bồn tắm, cách lớp quần lót mỏng như cánh ve mà vuốt ve nơi riêng tư của anh, chiếc quần lót ướt đầm dính chặt vào cơ thể làm nổi lên hình dáng âm thần đầy đặn mê người, ngón tay cậu tinh tế lần theo đường cong của hoa huyệt, đầu ngón tay còn cố ý miết qua nhụy hoa: “Tên dám còn ngày ngày động dục tôi đây mỗi lần sờ tới cái lỗ dám dăng của anh đều khiến anh không ngừng chảy nước, vừa nóng vừa nhớp, vợ hạ tiện à, có phải rất ngứa đúng không? Có phải muốn chồng đâm chết vợ không?” Cậu vừa cười vừa cởi quần mình ra, hai khúc thịt rồng thật lớn nảy bật ra, Khiết Vũ thầm nghĩ, cái dám còn này có phải một ngày hai mươi bốn giờ đều ở trạng thái cương như thế này chẳng? Đúng là không phải người mà.

Hiên Viên Long cầm thịt rồng ma sát hoa huyệt của Khiết Vũ khiến anh khó chịu phải ngứa đầu thổ dốc, hai đùi không ngừng run rẩy, hoa huyệt và hậu huyệt đều ngứa chịu không nổi, cả người bị ngâm trong nước nên cứ vậy tí tách mập máp, âm thanh phát ra làm cho lửa dục càng thêm bùng phát. Điều này làm anh thật ảo não, cho dù không yêu cái tên dám còn này nhưng cơ thể anh lại không cách nào từ chối cậu ta vuốt ve âu yếm. Cả đời này của anh cũng chỉ có duy nhất người này chiếm được anh, có đôi khi anh nghĩ, nếu đổi thành một người đàn ông xa lạ nào đó, phải chăng cơ thể anh cũng vẫn sẽ dám dăng như vậy? Chẳng lẽ đây chính là bí mật thân thể của nhà họ Khiết? Không thể rời khỏi đàn ông.

Quần lót bị Hiên Viên Long đâm vào càng lúc càng căng, càng lúc càng chặt, xiết chặt hai mông Khiết Vũ khiến hình dạng đóa hoa càng thêm rõ ràng, có hơi đau nhức. Khiết Vũ không thể chịu đựng được hơn nữa, tay run rẩy kéo quần lót ra khỏi người, lúc này, đóa hoa bị chà đạp đã sưng lên đỏ bừng, cánh hoa nở rộ, đâm thủy ào ạt tràn ra ngoài. Hiên Viên Long nhắm thẳng mục tiêu, cầm lấy dương vật trực chỉ đâm vào,

làm nhụy hoa căng ra hết cỡ, nghe được tiếng rên rỉ vừa đau vừa sướng của Khiết Vũ, cậu lại thúc mạnh vài cái nữa rồi dừng lại vịn về đầu vú của anh, thì thầm: “Lúc anh hai tôi chơi anh, cái lỗ dâm dăng của anh cũng căng chặt như thế này à?”

Cả người Khiết Vũ run lên, anh ngẩng đầu, ngồi dậy, cười trên người Hiên Viên Long, hơi thở dồn dập, không để ý gì nữa, lập tức gơ tay tát cho cậu ta một bạt tai.

CHÁT một tiếng vang lên, đánh Hiên Viên Long đầu óc đều trống rỗng, máu trong người cậu cũng nghịch lưu.

Hiên Viên Long không thể tin, không thể tưởng tượng rằng Khiết Vũ có can đảm đánh mình. Trong sát na, cậu đã định gơ tay đánh lại, đánh cho đến khi anh ta biết thế nào là sợ, nhưng tay của cậu đã gơ lên một nửa lại nhìn thấy gương mặt chật vật của anh, hai hốc mắt đỏ bừng, thần sắc yếu ớt, cậu không nỡ đành cắn răng nhin xuống: “Tôi không đánh vợ, nhưng Khiết Vũ anh phải nhớ kỹ cho tôi, hôm nay anh tát tôi sẽ phải nhận lấy hậu quả.”

“Hậu quả gì? Giết tôi? Ly hôn? Tôi cũng cảnh cáo cậu, nếu cậu còn sỉ nhục tôi, tôi cũng cho cậu lãnh hậu quả.”

“Tôi sỉ nhục anh? Anh nói nghe hay thật, chẳng lẽ tôi đây xạo sự? Anh vốn yêu anh hai tôi mà! Anh từ nhỏ đã thương anh hai đúng không? Anh đến giờ vẫn còn giữ ảnh chụp chung của hai người. Người chồng trong mộng của anh cũng chính là anh hai. Lúc đầu tôi không để ý, nhưng giờ mới nhớ ra, không phải dâm huyết của anh giống của phụ nữ à? Vậy sao hôm động phòng không có máu trinh? Tôi đâm cái là vào ngay, anh trước khi kết hôn đã bị thằng nào chơi qua rồi? Một đứa hư hỏng còn ném cho tôi làm vợ, ngoại trừ anh hai ra thì còn có ai đã chơi anh nữa? Không phải trước đây anh chỉ ở chung với mỗi anh ấy?”

Khiết Vũ nghe vậy liền nộ khí xung thiên, túm lấy mớ quần áo ướt nhẹp bên cạnh đập vào thẳng vào mặt Hiên Viên Long khiến cậu ta hết né qua trái lại né qua phải. Nhưng Khiết Vũ quên mất anh đang bị Hiên Viên Long cầm bên trong, hơi nhúc nhích một chút là lại đâm vào sâu hơn khiến cơ thể anh như muốn nhũn ra, tứ chi vô lực. Đối với Hiên Viên Long thì những cú quất này chỉ như gãi ngứa, cậu dễ dàng ngăn chặn được, giựt lấy mớ quần áo ném đi rồi ôm Khiết Vũ vào lòng, gằm gừ đi vào phòng ngủ, vừa đi vừa mắng: “Con mẹ nó anh hôm nay đánh ghen rồi đấy phỏng? Nghĩ tôi không dám đánh anh đấy à?”

“Cậu cút đi cho tôi! Đi ra! Tôi muốn ly hôn với cậu!!! Tôi muốn ly hôn!!!” Khiết Vũ bỗng nhiên bùng nổ mà trước đây chưa từng có, liều mạng giãy giụa đẩy Hiên Viên Long ra, nhưng hành động này với cậu ta mà nói thì lại giống như đang ve vãn hơn: “Anh lắc đi, tiếp tục lắc đi!” Hiên Viên Long cười dâm, tiếp tục va chạm, nhìn tiểu huyết của Khiết Vũ bị mình đâm chọc như kéo cả lớp thịt bên trong ra làm cậu nắc càng thêm hăng hái. Cậu ôm anh ngồi trên giường thúc thật nhanh, Khiết Vũ mới vừa rồi còn giương nanh múa vuốt giờ giống như con thuyền nhỏ dập dềnh sóng nước, chỉ có thể há miệng phát ra những tiếng rên rỉ đứt quãng.

Hiên Viên Long một bên liên tục đưa đẩy, một bên ép hỏi: “Tôi làm chết anh, để xem anh còn sức đòi ly hôn? Anh cho thiếu gia tôi là gì? Tưởng muốn ly hôn là ly à? Tôi nhin anh lâu lắm rồi. Hừ... Anh đừng hòng ly hôn... Đâm chết cái đồ đê tiện nhà anh.”

Khiết Vũ muốn phản bác cái gì đó nhưng ngay cả một chút sức lực cũng không có, giống như người bị rơi vào nước, chỉ có thể bám víu lấy tấm gỗ dập dềnh dập dềnh, nếu buông ra sẽ bị chết đuối nên phải cố bám lấy chờ dạt vào bờ.

Bản năng làm cho Khiết Vũ cứ mãi bám chặt vào tấm gỗ, đến khi mặt trời ló dạng thì anh đã ngất đi vì mệt mỏi.

17. Chương 17: Đi Làm

Giấc ngủ này Khiết Vũ ngủ không được ngon, anh bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, cả người mệt mỏi nên không muốn nhận, nhưng tiếng chuông cứ vang mãi không ngừng cho nên anh không thể không mở mắt. Mở mắt ra mới phát hiện cả nửa người tên Hiên Viên Long chết bầm đang đè lên người mình, cái thứ đồ chơi kia vẫn còn cắm bên trong, hèn chi cứ cảm thấy vừa nóng vừa nghẹn.

Khiết Vũ bủn rủn đẩy Hiên Viên Long ra, cái đồ chơi kia cũng oạch một tiếng trượt ra ngoài, anh vội thút chặt bên dưới lại, không biết có giọt tinh dịch nào chảy ra ngoài hay không, anh tái mặt, vội nghiêng người với qua lấy điện thoại xong nằm trở lại, nhắm mắt trả lời: “Alo!”

“Tiểu Vũ, là chú Sáu nè, con vẫn còn đang ngủ à?” Tiếng chú Sáu đầy vui vẻ vang lên từ đầu dây bên kia khiến Khiết Vũ tỉnh táo hơn một chút: “A, chú Sáu gọi con có gì không ạ?”

Chú Sáu cười nói: “Ừm, báo cho con một tin vui.”

“Tin gì?”

“Chú có thai.”

“... A! Thật hả?” Khiết Vũ hoàn toàn tỉnh ngủ, thực sự vui mừng cho chú Sáu, dù sao hai người đó cũng đã kết hôn nhiều năm rồi, vẫn luôn mong muốn có một đứa con.

“Đúng vậy, đã được chuẩn đoán chính xác, ha ha, chú đã tính kỹ ngày rồi, cần thai chính là ngày con đến nhà chú làm khách đó, Tiểu Vũ chính là phúc tinh nha, chính con đã mang đến cho chú và Tiểu Vũ đứa bé này.”

Khiết Vũ nghe thấy vậy rất kích động: “Trùng hợp vậy? Ha ha, chúc mừng chú Sáu, chú nhớ phải ăn nhiều vào, phải mập thêm chút nữa mới được. Có thời gian con sẽ qua thăm chú.”

Lúc này, Hiên Viên Long ở bên cạnh bắt mồm cầu nhàu: “Ai đang nói vậy? Ổn ào quá đi...”

“Được rồi, chú chỉ gọi để báo tin này cho con thôi, ha ha, con tiếp tục ngủ đi ha.”

Chú Sáu đã cúp điện thoại rồi nhưng tâm tình của Khiết Vũ lại không thể bình tĩnh được, anh nằm trên giường chốc chốc lại cười, chốc chốc lại thở dài, nhìn tới Hiên Viên Long nằm ngủ như chết không khỏi lờm một cái thật dài, thậm chí còn đưa chân đá cho cậu ta một cước.

Hiên Viên Long choàng qua ôm lấy eo Khiết Vũ, đầu dụi lên cổ anh, giọng ngái ngủ: “Vợ đừng có phá, ngủ đi.”

Khiết Vũ muốn dậy, nhưng thử mấy lần đều mệt rã rồi nên nằm tạm thêm một lát, và chẳng biết từ lúc nào lại thiếp đi mất.

Hai vợ chồng ngủ tới quên trời quên đất, mà người trong nhà cũng không có ai gọi cả hai dậy, cứ tùy ý bọn họ ngủ đã giấc thì thôi.

Lần thứ hai Khiết Vũ tỉnh lại thì không biết là ban ngày hay ban đêm nữa, anh mơ màng ngồi dậy, Hiên Viên Long nằm bên cạnh cũng tỉnh dậy theo. Trông hai người là biết đã ngủ no rồi, giờ thì chỉ đói bụng.

Hiên Viên Long sinh long hoạt hổ ngồi dậy dựa vào thành giường chuẩn bị nổi thú tính, Khiết Vũ vội vàng đứng lên, eo mỗi, lưng đau, mông tê khiến anh đến nhe răng trợn mắt.

Hiên Viên Long bật cười ha hả kéo Khiết Vũ lại ngồi trong lòng mình: “Có phải chồng rất lợi hại đúng không? Làm vợ đứng không nổi rồi kìa.”

“Ngu ngốc, cút đi!” Khiết Vũ khinh thường mắng.

“Hừ, mở miệng ra cũng không nói gì nghe hay hơn được, à đúng rồi, hình như lúc ngủ có nghe thấy gì mà có thai gì gì ấy, không phải là vợ có thai đấy chứ?” Hiên Viên Long nhìn chăm chăm vào bụng Khiết Vũ.

Khiết Vũ nhắm mắt lại, miễn cưỡng trả lời: “Là chú Sáu.”

“A, là người chú kia của anh đó hả? Xem ra tình cảm giữa hai người có vẻ tốt nhỉ, dịp nào đó giới thiệu cho tôi làm quen đi.”

Khiết Vũ chẳng buồn lên tiếng, hít một hơi rồi đứng dậy xỏ dép, xoa eo đi vào phòng tắm. Hiên Viên Long ở trên giường nhìn theo hai cánh môn căng tròn của anh đang chảy ra tinh dịch, hai chân thì xiêu vẹo không khép lại được, nhắt thời nhịn không được mà huyết sáo khiêu khích.

Khiết Vũ đứng khựng lại, quay người lại cầm dép lê ném về phía giường, Hiên Viên Long vừa né vừa la oai oái, còn Khiết Vũ hăm hực tiếp tục vào nhà tắm.

Khiết Vũ khóa cửa phòng tắm lại, ở bên trong vận công để mọi mệt mỏi đều tiêu tan hết đi, cả người nhanh chóng có lại tinh thần, sau đó anh vội vàng mặc quần áo ra ngoài tìm chút gì đó để ăn, thế mới biết bây giờ đã là buổi tối. Anh kêu đầu bếp dọn cơm ra rồi ăn qua loa cho xong, sau khi về phòng thì ngồi vào máy tính sắp xếp lại tư liệu của công ty giải trí sắp tiếp nhận. Mặc dù anh chưa từng tiếp xúc qua ngành này nhưng vẫn luôn tràn đầy nhiệt tình và ý chí chiến đấu. Xem qua tư liệu thì công ty này nguyên bản thuộc về công ty công ty giải trí Vạn Gia Tinh, bởi vì kinh doanh không tốt cộng với đấu đá trong gia tộc dẫn đến phá sản, những nghệ sĩ tên tuổi hoặc là hơi có tiếng tăm dưới trướng đều bị những công ty khác kéo đi, chỉ còn lại mấy ngôi sao hạng ba không tên tuổi với ít tài sản có giá trị, cuối cùng đều trở thành tiền gán nợ giao hết cho nhà Hiên Viên. Mà vừa hay nhà Hiên Viên cũng có ý định tiến công vào ngành giải trí nên tiếp nhận vào tay, thay tên đổi họ, thay hình đổi dạng thành công ty giải trí số một thuộc tập đoàn Hiên Viên tên là Chế Tác Siêu Sao.

Cho dù việc Khiết Vũ còn chưa đến nhận việc nhưng nhóm trợ lý Hiên Viên Hoàng an bài đã bận đến bù đầu bù cổ, và không biết bằng cách nào họ đã lôi kéo được hai người có tướng ngôi sao về làm trụ cột cho công ty, cũng nhanh chóng ký hợp đồng để giữ chân bọn họ.

Để gạt đi vận đen, Hiên Viên Hoàng đã đem Chế Tác Siêu Sao dọn đến cao ốc của tập đoàn Hiên Viên, việc này đã làm giới truyền thông đưa tin không ngừng nghỉ, nghệ sĩ các nơi cũng bắt đầu rục rịch, có ai mà không biết tập đoàn Hiên Viên là tập đoàn siêu cấp hàng đầu, có công ty giải trí của họ làm chỗ dựa còn sợ không lên như điều gặp gió.

Khiết Vũ ở nhà nghỉ ngơi một đêm, sáng hôm sau liền thay vest, tinh thần phấn chấn đến công ty báo danh. Ngoài ý muốn chính là Hiên Viên Long với vẻ mặt không tình nguyện nhưng vẫn cương nghị đưa ra yêu cầu: “Tôi đưa anh đi. Đừng tưởng tôi săn sóc anh, là tôi đang giám thị anh đó.”

Khu vực Khiết Vũ làm việc là ở tầng mười hai, hoàn toàn tách biệt với nơi làm việc của Hiên Viên Hoàng, thậm chí hai người còn rất hiếm khi thấy được nhau. Hiên Viên Hoàng hoàn toàn không xen vào chuyện của công ty giải trí, giao cho Khiết Vũ toàn quyền xử lý hết.

“Cậu ở lại đây nghỉ ngơi đi, tôi đi họp.” Khiết Vũ vội vàng cầm túi hồ sơ đi khỏi, trong phòng chỉ còn lại Hiên Viên Long bị bỏ lại đang chán đến chết, cậu hừ một tiếng. Cậu thực sự không biết mình tới đây để làm gì, nhưng nếu không theo tới sẽ cảm thấy không yên tâm, còn theo tới lại thấy không cần thiết. Tuy rằng luôn miệng mắng Khiết Vũ là đồ dễ tiện nhưng cậu thực sự không có nghĩ vợ mình như vậy, ít nhất cậu biết anh có khả năng và trách nhiệm. Nếu anh hai thật sự đã cùng Khiết Vũ phát sinh quan hệ thân thể thì năm đó sao anh hai lại có thể yêu Cố Mạt mà bỏ mặc anh được. Điều này nói lên được rằng Khiết Vũ và anh hai chưa từng xảy ra quan hệ thân mật nào cả.

Nhưng Hiên Viên Long lại không thể nào tiêu tán đi hoài nghi được, bởi chính miệng Khiết Vũ đã thừa nhận anh có tình cảm với anh hai.

Rõ ràng là vợ của mình, có gì trong lòng lại có người đàn ông khác, cho dù người đó có là anh trai của mình cũng không được.

Hiên Viên Long rầu rĩ nằm trên ghế sofa trong văn phòng uể oải đến díp cả mắt, đợi mãi ba bốn tiếng sau thì cuộc họp của Khiết Vũ mới kết thúc. Anh thì hai mắt tỏa sáng, tinh thần bừng bừng phấn chấn, còn cậu thì đối sắp xỉu, thấy vợ nhà mình vừa bước vào liền bổ nhào qua ôm lấy người: “Đói muốn chết, vợ à, mau dẫn chồng xuống căn tin công ty ăn cơm đi, đói quá à...”

Khiết Vũ ngạc nhiên nhìn Hiên Viên Long: “Cậu vẫn chưa đi à?”

“Chưa, chồng chờ vợ đi cùng.”

Khiết Vũ nhìn thấy cũng đã quá trưa nên đồng ý ngay: “Đi thôi, lát nữa cậu nhớ mà im lặng cho tôi, đừng có mà nói lung tung.”

“Ấu cờ.”

Đến căn tin, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Khiết Vũ, đối với vị Khiết tổng mới nhậm chức này ai cũng ôm một bụng tính toán tìm cách nịnh bợ.

Khiết Vũ không hề để ý đến ánh mắt mọi người nhìn mình, cứ thế mặt đối mặt với Hiên Viên Long dùng cơm. Cậu ta thì đang nhai ngấu nghiến, rất hài lòng nói với anh: “Đầu bếp ở đây không tồi nha, ngang ngửa với đầu bếp ở nhà mình luôn.”

“Nói thừa, đây không phải là cùng một nơi tìm đến sao, là ba nhỏ sợ cha và anh hai bị đói bụng biết không.”

“VẬY À...” Hiên Viên Long tự dưng hết biết phải nói gì nữa.

Lúc này mọi người trong nhà ăn chợt xôn xao hẳn lên, hai người không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một cô gái xinh đẹp chói cả mắt đang bước đi trên đôi giày cao gót vào nhà ăn, ánh mắt mọi người xung quanh đều tỏa sáng, bắt đầu chụm đầu bàn tán: “Đó không phải là tiểu thiên hậu Lý Phỉ sao? Sao tự dưng đến căn tin công ty vậy...”

“Có gì mà ngạc nhiên, không phải ông chủ lắm tiền trẻ tuổi đẹp trai phóng khoáng của chúng ta cũng đến căn tin công ty ăn sao, hê hê.”

“Tiểu thiên hậu sao lại có chuyện gì được, đây không phải là vội vàng chạy tới trước mặt ông chủ làm dáng sao...”

Lý Phỉ đứng giữa nhà ăn lượn qua lượn lại giống như nữ hoàng đang đi tuần tra, cuối cùng ánh mắt sáng quắc bắn thẳng đến bàn của Khiết Vũ và Hiên Viên Long, cô nàng không chút do dự lướt thẳng về phía hai người.

Khiết Vũ nhận ra người này là nghệ sĩ số một của công ty mình, ngoại hình cũng không tồi, nhưng cũng chỉ có vậy, bộ ngực thì không căng tròn như nữ thần của Hiên Viên Long, tuy rất lớn nhưng không được tự nhiên, có lẽ như người ta đánh giá là ngực khủng không hơn không kém.

Lý Phỉ đi đến, mỉm cười đầy quyến rũ: “Giám đốc, em nghe nói hôm nay ngài đến công ty, cho nên em cố ý từ studio chạy về để được gặp ngài đó.” Giọng nói của cô rất ngọt ngào như muốn tan vào tận xương tủy, nhưng vấn đề chính là vị giám đốc trong miệng cô không phải để gọi Hiên Viên Long thì Khiết Vũ sẽ thấy hài lòng hơn.

Hiên Viên Long cười hi hi, hai mắt cậu là hỏa nhãn kim tinh, liếc một cái là nhìn ra ngực Lý Phỉ là hàng độn nên không còn hứng thú gì cả, lập tức khoát tay: “Người đẹp nhầm rồi, vị này mới chính là ông chủ nè.”

Lý Phỉ xấu hổ đỏ bừng mặt, vội vàng chống chế: “Ôi thật ngạc nhiên, em còn tưởng rằng vị này chính là ngôi sao công ty ta mới ký hợp đồng...” Chính xác là trong đầu cô đã nghĩ như thế thật. Khiết Vũ rất đẹp trai, hơn nữa phong cách lại đúng là kiểu đang được ưa chuộng hiện nay. Trong khi đó, Hiên Viên Long lại có vài phần giống với Hiên Viên Hoàng, người thừa kế của tập đoàn Hiên Viên mà cô đã từng thấy một lần trước đây, nên bất cẩn nhầm lẫn.

“Cô là Lý Phỉ đúng không? Không phải cô đang quay phim sao? Không có gì quan trọng thì không được bỏ việc giữa chừng, nhớ kỹ, công việc là quan trọng nhất.” Khiết Vũ thản nhiên đáp lời Lý Phỉ.

Lý Phỉ còn cho là anh để ý chuyện nhầm lẫn vừa rồi nên không dám huyền thuyên gì nhiều nữa, chào hỏi dăm ba câu liền lưu luyến rời đi.

Ở nơi làm việc, cấp dưới muốn nịnh bợ cấp trên rất nhiều, giới giải trí cũng vậy, mối quan hệ lại càng phức tạp hơn, chẳng có gì kỳ lạ nếu nói nghệ sĩ trong công ty đều thuộc hậu cung của ông chủ, nhưng Khiết Vũ không chơi trò đó được, anh không có hứng thú với phụ nữ, đàn ông lại càng không được, hơn nữa cái anh muốn làm là tạo ra minh tinh chứ không phải làm cái động mại dâm. Nếu đã làm thì phải làm cho ra tên tuổi và danh dự, đã có nhà Hiên Viên tài lực hùng mạnh làm lá chắn thì cũng không cần thiết phải làm mấy trò bậy bạ đó.

Khiết Vũ suy nghĩ đến xuất thần, ăn cơm xong cùng Hiên Viên Long trở lại văn phòng, mặc kệ mọi người vẫn còn đang suy đoán về mối quan hệ của hai người, và anh cũng không hề có ý định giấu giếm, họ muốn nghĩ gì thì nghĩ đi, không sao cả.

18. Chương 18: Văn Phòng Kịch Tính

Trong đầu Khiết Vũ nghĩ đến hàng trăm việc phải làm, vừa ngồi trước máy tính là cạch cạch đánh chữ, chẳng buồn để ý đến Hiên Viên Long nữa.

Hiên Viên Long bị bỏ quên một bên thì không chịu được, ghé qua ngồi lên thành ghế, quấy rầy Khiết Vũ không làm việc được: “Đừng phiền tôi làm việc, ra chỗ khác chơi đi.”

Hiên Viên Long nở một nụ cười xảo trá, bất thành linh trượt cả người xuống bên dưới gầm bàn rộng lớn khiến Khiết Vũ hoảng hốt: “Cậu muốn làm gì?”

Hiên Viên Long tách hai chân Khiết Vũ ra, đưa đầu vào sát bên trong rồi nói: “Anh nói xem? Ăn no rồi phải kiếm chút chuyện làm chứ, hồi trước từng nghĩ sẽ làm anh trong văn phòng, tiện thể hôm nay thử luôn đề.”

“Không được! Tôi còn phải làm việc, sẽ có người đi vào.” Khiết Vũ kích động đẩy cậu ta ra.

Cách một lớp vải, Hiên Viên Long đang vuốt ve mô thịt giữa hai chân Khiết Vũ, ngón tay nghịch ngợm cứ đâm vào hoa tâm, cảm nhận rõ ràng mô thịt non mềm kia đang dần dần sưng cứng, cậu cười nói: “Chồng người thấy mùi của vợ này, có phải vợ đã ướt rồi không?” Cậu nói xong lập tức gỡ dây lưng, tụt quần của Khiết Vũ xuống, bên trong chỉ còn lại chiếc quần lót màu đen bằng tơ tằm mỏng manh, cậu tặc lưỡi mấy cái: “Quá sức khêu gợi, nhưng chưa hấp dẫn lắm, để lần sau chồng mua cho vợ mấy cái đẹp hơn. Nào, đưa mông ra đằng trước, đừng sợ, không có ai thấy đâu.”

“Ừm, cậu... đáng ghét... Sẽ bị nhìn thấy...” Gương mặt Khiết Vũ đỏ bừng, nửa người trên dựa hẳn lên bàn, mắt nhìn ra cửa cảnh giác không thôi, nửa người dưới chỉ còn mỗi cái quần lót, còn bị Hiên Viên Long xoa xoa nắn nắn, cái mông không tự chủ cứ dịch dịch về phía trước làm cậu ta dễ dàng đụng chạm hơn, hai đùi lại không biết xấu hổ mà dãn rộng. Anh nghĩ, làm tình lén lút thế này có vẻ như không giống như mấy lần trước.

Hiên Viên Long rất vừa lòng, đưa lưỡi ra liếm đóa hoa cách lớp quần lót của Khiết Vũ, ở giữa quần lót đã nhớp nháp một mảng lớn, ngay cả đùi trong cũng dính lấy, “Vợ sếp xì hôm nay hưng phấn quá, còn chưa bắt đầu đã ướt thế này rồi.” Cậu nói xong thì kéo quần lót giãn ra xong cho nó bật mạnh lại vào hoa huyết, tiếp thêm vài lần nữa khiến Khiết Vũ phải rên rỉ: “Cậu... cậu mau lên... Ngứa quá... đừng cọ nữa... Mau mau liếm tôi đi... ưm...”

“Con mẹ nó, anh còn dám ra lệnh cho tôi liếm huyết của anh, quá sức dâm dăng mà.”

“Ừm... Liếm đi... Ngứa... Mau liếm... Mạnh vào...” Hai đùi Khiết Vũ quặp vào cổ Hiên Viên Long, thật muốn áp sát hoa huyết vào mặt cậu ta. Bên trong ngứa muốn chết, cứ như có hàng vạn con kiến đang cắn ở trong vậy.

Hiên Viên Long vừa tức vừa buồn cười, ngón tay cứ miết qua miết lại trên quần lót ở hoa huyết, miết đến đâm thủy chảy ra dàn dụa, hai đùi kia kẹp càng lúc càng chặt. Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên.

Khiết Vũ cứng cả người, ngay cả hít thở cũng không dám.

Hiên Viên Long vừa cười vừa trấn an: “Đừng sợ, người ở ngoài không thấy đâu, cái bàn này là loại đóng kín, che hết cả rồi, yên tâm đi.”

Khiết Vũ rất sợ, anh đang cố gắng tỏ ra bình thường, nhưng giọng nói vẫn có chút run run: “Vào đi.”

Nữ thư ký ôm một chồng hồ sơ đi vào, trên đầu mồ hôi lấm tấm, từng cử chỉ đều rất đúng mực, đưa từng văn bản đến trước mặt Khiết Vũ rồi cẩn thận chú thích từng bản một.

Khiết Vũ tập trung nghe báo cáo, anh sợ bỏ mất tin tức quan trọng nào đó.

Chính là tên Hiên Viên Long chết bầm lại thừa dịp này giở trò xấu xa, cậu ta kéo quần lót sang một bên, một tay đâm vào khe hở, áp miệng liếm lộng nhụy hoa và hoa hạch, cậu ta còn cố ý mút đậm thủy đang chảy ra, tay còn lại thì vòng ra đằng sau nắn bóp cánh mộng rồi đến vuốt ve hậu huyệt.

Suýt chút nữa là Khiết Vũ đã bật ra tiếng rên, đỏ bừng mặt, lập tức ngồi im không dám nhúc nhích, rất may là thư ký không hề phát hiện ra, vẫn tiếp tục báo cáo công việc.

Đầu lưỡi Hiên Viên Long tiến vào nhụy hoa khuấy đảo, ngón tay mở rộng cánh hoa, hở ra một cái lỗ nhỏ ngay chính giữa nhụy hoa; thấy đậm thủy ở bên trong không ngừng chảy ra, Hiên Viên Long cảm thấy vợ mình thật thần kỳ, cứ như là hoa tinh đầu thai nên mới nhiều đậm thủy thế này, phụ nữ so ra còn kém hơn; cậu đâm một ngón tay vào trong, không ngờ đụng phải một cái dương vật giả đã bị cái lỗ đậm đắng này của Khiết Vũ hút sâu vào trong, cậu chậm chậm rút dương vật giả ra, có thể cảm nhận rõ anh đang bắt mặn, hai chân khép chặt, lỗ nhỏ cố gắng mút lại cái thứ đồ kia, giống như đang trách móc cậu không được lấy đồ của nó; Hiên Viên Long cười cười, rút dương vật giả kia ra rồi nhanh chóng cắm vào, rồi lại rút ra cắm vào, đáng tiếc cái thứ này vừa nhỏ vừa trơn, không cách nào thỏa mãn được vợ của cậu cả, cậu thò tay chộp lấy ống đựng bút ở trên bàn, rút ra ba cây chụm chung với dương vật giả rồi cắm vào, lần này thì Khiết Vũ có phản ứng dữ dội hơn, mộng cương cứng, lỗ nhỏ thít vào trong, có trời mới biết anh chịu đựng tra tấn có bao nhiêu khó khăn, bây giờ anh chỉ mong thư ký báo cáo mau mau cho xong rồi đi ra.

“Khiết tổng, ngài bị sao vậy? Ngài đỏ đầy mồ hôi kìa.” Cô thư ký chợt phát hiện ra có gì đó không bình thường.

Khiết Vũ cả người cứng còng: “Không có gì... Chỉ là hơi nóng...” Anh thật muốn ngắt rồi, không biết cái tên Hiên Viên Long lấy cái gì ra ra vào vào nhụy hoa của mình, tuy rằng rất thích nhưng anh sắp hết chịu nổi rồi.

“Khiết tổng, hay là ngài nghỉ ngơi một lát đi, buổi chiều tôi lại báo cáo tiếp.”

“Ừm... Vậy cô đi đi, giữ cửa cho tôi, đừng cho người nào vào, để tôi ngủ một lát.”

“Vâng.” Cuối cùng thư ký cũng ra ngoài, thậm chí còn khóa cửa lại giúp.

Nhìn cánh cửa đã đóng chặt, Khiết Vũ đang sắp hỏng mất lập tức đỏ gục xuống bàn, tiếng rên rỉ vỡ òa khỏi miệng, hai cái chân như hai con rắn quấn rịt lấy Hiên Viên Long, nâng mộng đón nhận từng công kích của cậu ta.

Hiên Viên Long cười xấu xa: “Vợ đậm đắng à, chồng mới cắm vào có mấy cây bút mà vợ đã muốn ra rồi, đúng là càng ngày càng đậm đắng. Sau này lỡ chồng không có bên cạnh thì vợ nứng chết thì sao?”

Khiết Vũ không thèm nói nhảm với cậu ta, bút chung quy cũng chỉ là bút, không thể nào có độ ẩm như con người, nó như còn thiếu cái gì đó, hơn nữa không đủ dài lại không đủ to, vừa không đủ gân guốc. Anh trượt dài ra ghế, nhịn không nổi đành tự cởi quần lót của mình ra, gác hai chân sang hai bên thành ghế, hoàn toàn để lộ ra nhụy hoa và hậu huyệt bên dưới, hai mắt hấp háy, khoe môi cong cong, ngón tay ngoắc ngoắc: “... Lại đây ăn tôi này.”

Dục hỏa trong mắt Hiên Viên Long cháy phừng phừng, rướn cổ qua hôn Khiết Vũ, môi lưỡi hai người quấn quýt lẫn nhau, cảm xúc mãnh liệt dâng trào. Anh nâng mộng lên, cậu giơ cao song long tìm đúng cửa động rồi cắm vào thật sâu trong cơ thể anh; anh thỏa mãn ngứa đầu, từng ngón tay bấu chặt vào bờ vai cậu; còn cậu cũng giữ chặt eo anh để thuận tiện cho từng cú va chạm; ghé dựa lưng lay thật không dễ chịu chút nào, vì thế Hiên Viên Long đã dứt khoát ôm luôn Khiết Vũ vào lòng: “Vợ ráng kẹp chặt eo chồng nè, coi chừng ngã đó.”

Lời vừa dứt thì Khiết Vũ cũng hoàn toàn lơ lửng treo trên người Hiên Viên Long, cậu cười đắc ý, dùng hết sức lực nâng mộng anh lên cao để đâm vào, một mặt đột kích sâu vào bên trong anh, một mặt lại nhàn tản rong ruổi, chất lỏng đậm mỹ theo cửa động nhỏ giọt rơi xuống sàn, cả căn phòng như bùng lên sự kiêu diễm. Khiết Vũ quả thực sướng muốn điên rồi, anh đã quên nơi này là văn phòng làm việc, hoàn toàn nhắm mắt

trầm luân trong khoái cảm. Anh ôm siết lấy Hiên Viên Long, quần lấy môi cậu, giây phút này, anh muốn được hòa tan trong lồng ngực nóng bỏng của người con trai này, cho dù chết cũng cam lòng.

Khiết Vũ cất cao một tiếng, trước sau đều bị tập kích, nhẹn không nổi ra trước, chất lỏng màu trắng phun lên bụng Hiên Viên Long, bên trong huyết cũng xuất ra chất lỏng nóng hổi, thấm ướt thịt rỗng của cậu ta khiến cậu ta rùng mình, dương vật bên trong lại to thêm, xúc cảm tăng vọt, cậu thô lỗ ném anh lên ghế sofa, bắt lấy một chân anh kéo lên cao, từ bên hông điên cuồng ra vào mấy trăm lần, nhưng vẫn chưa thỏa mãn, cậu lại ôm anh đặt lên bàn làm việc, ban hai đùi anh ra, vừa mãnh liệt va chạm lại vừa quan sát nơi gắn kết hai người, nhìn đến lỗ nhỏ bị chơi đùa như muốn bị kéo ra ngoài, những nếp gấp đều bị căng ra, nước từ trong đóa hoa bắn ra tung tóe, tuy hỗn loạn nhưng thật đậm mỹ, cơ thể cậu nóng hực, cả người đều căng lên, trong đầu như có gì đó nổ toang, cuối cùng thỏa mãn bắn toàn bộ tinh dịch vào sâu trong cơ thể anh.

Nhìn khuôn mặt Khiết Vũ lúc bình thường luôn lạnh lùng cay nghiệt vậy mà giờ phút này lại thất thần đổ vào trong ngực mình, sâu trong đáy lòng của Hiên Viên Long như có gì đó mềm ra lẫn lẫn cơn sóng, cậu thật muốn vợ mình một ngày hai mươi bốn giờ đều là bộ dáng mềm mại ngoan ngoãn như thế này. Nhưng nghĩ lại điều đó không có khả năng, thế là lại không vui, không buồn rút dương vật ra khỏi người Khiết Vũ, cứ vậy bỗng anh trở lại ghế sofa ngồi xuống.

Khiết Vũ từ từ tỉnh lại: “Tôi còn phải làm việc... đồ chết bầm cậu về trước đi... Buổi tối tùy cậu muốn làm gì thì làm...”

Hiên Viên Long hừ hừ: “Chỉ biết có việc.”

“Đồ chết bầm cậu hại tôi không có quần thay...”

“Ha ha, mặc quần làm gì, dù sao về nhà cũng bị cởi.”

“Vậy tôi cởi trường trên đường luôn ha?”

“Anh dám?” Hiên Viên Long ôm Khiết Vũ, tìm được quần lót màu đen của anh, cố ý đưa lên cho anh ngửi: “Anh ngửi xem, có thơm không?”

Khiết Vũ đỏ mặt tránh né, Hiên Viên Long cười cười vo quần lót thành một cục, rút dương vật ra khỏi hậu huyệt xong liền nhét ngay cục quần lót vào.

Hiên Viên Long lại tìm thấy quần lót của mình, quần của cậu to hơn một chút, chất vải cotton nên vo thành cục khá lớn, dưới biểu tình thẹn quá hóa giận của Khiết Vũ, cậu ra khỏi hoa huyệt, khi tinh dịch sắp sửa tràn ra ngoài lập tức nhét quần lót vào chặn lại.

“... Bẩn quá, ngu ngốc... Cậu mau lấy cái quần gớm ghiếc đó ra cho tôi.”

“Gớm gì mà gớm, đây không phải là của con trym vợ thích nhất sao? Chồng là vì muốn tốt cho vợ thôi, nếu không có gì ngăn chặn thì buổi chiều vợ về bằng cách nào, ngoan, mặc quần dài vào là không có gì hết.”

“Chết tiệt, cậu mau cút đi, đừng có mà lượn lờ trước mặt tôi nữa.”

“Ha ha, được rồi, chồng lập tức đi liền, vợ làm việc vui vẻ hén, báai bai.” Hiên Viên Long chơi đủ rồi, cảm thấy thật mỹ mãn liền vẫy tay tạm biệt.

Khiết Vũ thấy cậu ta đi rồi, hậm hực nghĩ muốn lấy quần lót ở trong người ra, nhưng nghĩ một hồi vẫn không làm, đỏ mặt nhẹn xuống khó chịu, mở máy tính tiếp tục làm việc.

Khiết Vũ không biết Hiên Viên Long bị chạm dây thần kinh nào, tự dưng ngoan ngoãn hẳn ra, mỗi ngày đều ở nhà không nói, thỉnh thoảng sẽ dậy sớm đưa anh đi làm, nhưng tối đến nhất định sẽ đón anh tan tầm, thậm chí khi tăng ca, cậu ta sẽ ở trong phòng đợi cho tới khi nào xong việc.

Chuyện này Khiết Vũ còn chưa cảm nhận được hết cái tốt của nó thì nhiều người trong công ty đã biết tân giám đốc của mình là gay, còn có một bạn trai vừa trẻ vừa đẹp lại biết săn sóc. Tuy nhiên trong cái giới giải trí thì chuyện này cũng chẳng có gì là lạ, huống chi ai dám có bản lĩnh kỳ thị tính hướng của ông chủ cơ chứ? Nếu không thích thì có thể từ chức cuốn xéo.

Khiết Vũ mới nhậm chức nên rất bận, vội vàng vì công ty chiêu binh mãi mã, vội vàng làm bản kế hoạch phát triển cho đám nghệ sĩ mới, vội vàng mở rộng các mối quan hệ, vội vàng tìm hiểu ngành nghề này. Có tài lực dồi dào, có trợ thủ đắc lực, là một ông chủ quyết đoán và nhiệt tình cho nên hiệu quả của nghệ sỹ dưới trướng cực kỳ tốt đẹp. Không giống như trước, nhân viên thì yếu kém, hoạt động thì tiêu cực, nghệ sỹ lúc nào cũng dùng quy tắc ngầm mà không có thực lực của bản thân, như vậy thì sao có thể tiến xa được?

Khiết Vũ vung tay một phát, những người đại diện có thâm niên lập tức thu nạp về không ít hạt giống tốt, từng bước đào tạo ra những diễn viên, ca sỹ,... không lo họ không xuất hiện được lên ti vi.

Khiết Vũ lật chồng hồ sơ thật dày trong tay, bất chợt nhìn thấy một tập hồ sơ khiến anh phải nhíu mày, đây là tư liệu về một người đàn ông tên là Nhiếp Tuyên, tuổi thực đã là hai mươi chín, còn lớn hơn so với anh, nhưng nhìn qua chỉ giống hai mươi bốn hai mươi lăm, nhìn thì cũng có nét, nhưng đặt giữa giới này thì đây cũng chỉ là một gương mặt bình thường, không có ấn tượng, thà rằng xấu một chút vẫn không đáng sợ bằng không gây được ấn tượng. Nhiếp Tuyên năm mươi tám tuổi đã gia nhập vào giới giải trí, đến nay đã hơn mười năm nhưng anh ta vẫn là một ngôi sao hạng ba, gần đây đặc biệt với ông lớn nào đấy nên bị ngôi nhà hơn hai tháng mà vẫn không có bất kỳ cuộc gọi nào.

“Nhiếp Tuyên là diễn viên thuộc Phượng Hoàng Tinh Vũ, vận khí không tốt, không có kỳ ngộ, ngay thẳng, cứng đầu, nóng tính. Tuy nhiên tôi bỏ chung hồ sơ của anh ta vào đây là vì anh ta thuộc phái thực lực, diễn xuất tuyệt đối là thuộc hàng nhất nhì, giọng hát không tệ, ngoại hình cũng không kém, tuổi cũng không tính là quá lớn, chịu khó trang điểm kỹ một chút, cho đóng phim truyền hình sẽ rất được yêu thích, có thể diễn các loại vai nam chững chạc trong phim lịch sử, gia đình, trinh sát đều rất được, làm diễn viên thần tượng cũng có thể giáo mạo tuổi mà, ha ha.” Người đại diện thấy Khiết Vũ nhìn tư liệu của Nhiếp Tuyên cả buổi, nhin không được giải thích một phen, cá nhân anh ta thật sự rất muốn đề bạt người không có kỳ ngộ này, tuy nhiên đến cuối cùng vẫn phải xem boss có đồng ý hay không, chỉ cần boss gật đầu một cái, anh ta sẽ lập tức túm người đem về ngay.

Thấy Khiết Vũ không nói lời nào, người đại diện nhin không được lại bổ sung thêm: “Nhiếp Tuyên là người cho tới giờ vẫn giữ mình trong sạch, nếu nói ai trong sạch nhất thì người đó chắc chắn phải là anh ta. Bằng không anh ta đã lên từ lâu.” Làm việc bao lâu nay anh ta cũng hiểu được phần nào sở thích của ông chủ nhà mình, thiên về người có tự trọng, còn nếu lạm giao thì cho dù nổi cỡ nào cũng không muốn phí tiền đem về. Lúc boss mới nhậm chức, ngay trong cuộc họp công ty đã nói thẳng, nếu ai đem công ty thành cái động mại dâm thì cút ngay lập tức.

Chỉ với tuyên bố này, đã có rất nhiều người tới muốn được làm nghệ sỹ, nhưng có nhiều thì cũng vẫn phải xem thế nào.

Người đại diện có ấn tượng tốt đối với Nhiếp Tuyên, bởi vì Nhiếp Tuyên là đứng thẳng nói chuyện chứ không phải nằm sấp nói chuyện. Mặc kệ có bao nhiêu người chế giễu Nhiếp Tuyên tự cho mình thanh cao, cứng đầu là tự chuốc lấy khổ, nhưng người ta đã làm được điều đó, bao năm qua cũng không vì danh lợi bán mình.

Khiết Vũ trầm thờ dài, lấy tư liệu của Nhiếp Tuyên và mười tư liệu khác nữa đưa cho người đại diện: “Vậy cứ làm đi, để ý Nhiếp Tuyên... Ký hợp đồng theo mức diễn viên hạng hai, nhớ nói rõ với anh ta là sẽ giúp anh ta nổi tiếng, tuyệt đối không để uống phí tài năng của anh ta.”

“Vâng...” Người đại diện rất ngạc nhiên, nhưng lòng anh ta biết, biết tên Nhiếp Tuyên này sắp đổi vận rồi.

19. Chương 19: Vô Sĩ

Người đại diện vừa đi khỏi, Khiết Vũ liền bấm điện thoại gọi cho chú Sáu: “Chú Sáu, con mới thấy Nhiếp Tuyên.”

“Ai?”

“Nhiếp Tuyên, người hồi bé chúng ta đã từng gặp rồi, là anh họ của con, cũng là cháu của chú.”

“À, là con của anh Tư... Cậu ta sao rồi?”

Khiết Vũ kể lại tình huống lúc này cho chú Sáu nghe, chú Sáu nghe xong thì thở dài: “Có lẽ cậu ta đã quên mất chúng ta và Khiết gia này rồi, con có thể giúp đỡ cậu ta một chút.”

“Con có để ý thấy một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Trong hồ sơ của anh ấy, ở mục cha mẹ ghi là đều đã mất, chỉ có một em gái, như vậy là sao?”

“Không phải chứ? Chẳng lẽ anh Tư đã... Không được, chú phải tìm người hỏi thăm!”

Khiết Vũ thở dài, Nhiếp Tuyên trong trí nhớ của anh chỉ là một đứa trẻ con, hồi đó đã từng cùng nhau chơi trốn tìm, nhưng chỉ được một lần thôi. Đối với người họ Khiết, từ khi sinh ra, hôn nhân đã được sắp đặt sẵn chứ không hề được tự do lựa chọn, nói chung bạn đời đều là phi nhân loại. Khiết gia cho rằng kết hôn với nhân loại chính là tự hạ thấp thân phận mình. Thế nhưng chú Tư lại yêu một người đàn ông nhân loại, người đó cũng yêu chú, hai người đã lén lút phá vỡ cấm kỵ, cho đến khi chú Tư sinh Nhiếp Tuyên mới dám đem người đó trở về, nhưng nghênh đón bọn họ lại là lửa giận không thể dập tắt, thậm chí còn đòi bắt Nhiếp Tuyên vừa mới ra đời ở lại vì anh ta cũng là song tính, còn hai người chú Tư thì bị đuổi đi. Chú Tư cuối cùng ôm theo con trai bỏ trốn, chạy một lần chạy đến vài năm, khi Nhiếp Tuyên được mười tuổi thì chú Tư lại một lần nữa dẫn anh ta trở về, người Khiết gia tuyệt đối không phải là người dễ mềm lòng, đối với chú Tư, họ đã xem chú như thứ bỏ đi, ngay cả con của chú Tư cũng xem như không có. Từ đó chú Tư đã hoàn toàn hết hy vọng, sau này không quay về lại lần nào nữa.

Thế nhưng Khiết Vũ lại nhớ rất rõ Nhiếp Tuyên, ngay phía lòng mày bên phải của anh ta có một nốt ruồi son, hồi đó còn nhỏ không biết gì, anh còn cho rằng là dính bẩn, còn cố gắng cạy cạy ra giúp Nhiếp Tuyên, kết quả là chảy cả máu, còn anh ta thì suýt chút là khóc òa lên.

Nghĩ đến nhiều năm sau gặp lại, không biết Nhiếp Tuyên có còn nhớ chuyện năm đó hay không?

Khiết Vũ nhịn không được phì cười.

Khiết Vũ ra về sau khi kết thúc công việc trong ngày, nhìn thấy xe Hiên Viên Long liền bước lên: “Một quá!”

Hiên Viên Long cười nói: “Về nhà rồi chồng massage cho vợ.”

“Thôi đi, cậu thì biết gì mà massage.”

“Sao tôi lại không biết massage, gây massage siêu cấp của tôi ngày nào chả làm anh sướng đứ đừ ra kia.”

“Đồ lưu manh ngu ngốc, mau về nhà còn ăn cơm.”

Hai người về đến nhà, ngửi được mùi thức ăn bụng không khỏi kêu lên rột rột, mà không ngờ cũng thấy được anh hai Hiên Viên Hoàng cũng ở nhà, Hiên Viên Long thuận miệng hỏi: “Sao không thấy anh đâu đâu vậy?”

Sắc mặt Hiên Viên Hoàng có vẻ không vui: “Đang ngủ trong phòng.”

“Àààà...” Hiên Viên Long neho mắt đầy ẩn ý, nhìn là biết đang liên tưởng đến nội dung không lành mạnh.

Cổ Mạt vẫn không đi ra, bữa cơm này có phần trầm mặc.

Khiết Vũ cũng không suy nghĩ nhiều, ăn cơm tắm rửa xong lại tiếp tục làm việc, luôn luôn là một người bận rộn.

Hiên Viên Long tắm rửa xong đi ra, nửa người trên trần trụi, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần lót rất sexy, chậm rãi bước đến sau lưng Khiết Vũ, chống tay lên vai anh nhìn xem anh đang làm gì. Từ vị trí này, chỉ hơi cúi đầu là có thể nhìn xuyên qua cổ áo rộng thùng thình thấy được làn da trắng nõn và đầu ti đỏ hồng của Khiết Vũ. Hiên Viên Long cười khê, gác đầu lên vai anh, tay cách lớp áo ngủ xoa nắn đầu vú anh, một bên xoa nắn một bên than thở: “Vợ à, da vợ đẹp quá, vừa căng vừa mịn, đầu vú còn màu hồng nữa chứ,

thể mà vợ lại không có ngực bự là sao? Nếu có ngực to sờ sẽ rất thoải mái, phẳng như thể này, bóp thật khó chịu.”

Khiết Vũ cười khinh bỉ, không buồn trả lời cái vấn đề ngu ngốc này.

Tay Hiên Viên Long dần xuống dưới, luồn vào giữa hai chân Khiết Vũ trêu chọc, môi thịt ở nơi riêng tư rất dày, vừa mềm vừa mọng, cậu vuốt ve một hồi cảm thấy tốt hơn nhiều, hơn nữa mỗi lần đụng chạm là ẩm ướt ngay, thật có cảm giác thành tựu.

Thấy Khiết Vũ vẫn bình chân làm vại, Hiên Viên Long đưa tay luồn vào trong quần ngủ của anh, bên trong quần ngủ rộng thùng thình không có mặc thêm gì nữa, cậu tán thưởng một phen, tay thẳng một đường đi xuống đụng đến dương vật, xuống sâu thêm chút nữa là hoa huyệt ngập nước, chụm hai ngón tay ra ra vào vào, ghé miệng mút vành tai và cắn cổ trắng nõn của anh.

Âm thanh gõ bàn phím bị dừng lại, Khiết Vũ bị khiêu khích cũng thành thực mở chân ra. Hai người bắt đầu quần lấy nhau đại chiến ba trăm hiệp.

Sau khi làm xong, Khiết Vũ nằm im không nhúc nhích, ôm bụng nhăn mày: “Đói bụng quá, muốn ăn khuya.”

“Ha ha, thể lực tiêu hao quá nhiều đương nhiên sẽ đói bụng, vợ chờ chút, chồng đi lấy đồ ăn cho vợ.” Hiên Viên Long ngược lại rất nghe lời, lồm cồm bò xuống giường mặc quần áo vào.

Khiết Vũ ôm chăn không muốn động dậy gì hết lại bổ sung: “Đừng lấy món nhiều dầu mỡ, cũng đừng lấy đồ ngọt.”

“Ok.” Đáp xong Hiên Viên Long liền đi khỏi.

Khiết Vũ lại thuần thực đem dương vật giả đưa vào trong cơ thể, im lặng luyện công. Qua một hồi lâu vẫn chưa thấy Hiên Viên Long trở lại, anh đói muốn rút nước miếng luôn rồi, vì vậy cũng xuống giường mặc quần áo rồi đi ra khỏi phòng.

Khiết Vũ băng ngang qua hành lang đi thẳng xuống phòng bếp, từ đằng xa đã có thể thấy ánh đèn sáng trong bếp hắt ra, anh gấp một cái rồi tiếp tục bước đi, gió đêm có phần se se lạnh khiến bước chân anh cũng bước nhanh hơn.

Bất thành linh có tiếng xào xạc phát ra từ một bụi cây ở trong sân khiến Khiết Vũ giật mình, ngay lập tức có một bóng người phi tới như chớp giật ôm chầm lấy anh: “Vợ à, là chồng.”

Khiết Vũ tức giận nhện không được chửi ầm lên: “Cậu đang chơi cái trò gì? Suýt chút nữa hù chết tôi.”

“Suýt! Dẫn vợ đi xem thứ hay ho.”

Hiên Viên Long cười gian tà, nửa ôm nửa kéo Khiết Vũ lại phía bên kia của phòng bếp, ở đó có một chòi nghỉ mát.

Lúc này trăng đã lên cao đầu ngọn cây, ánh trăng bàng bạc rơi xuống căn chòi soi sáng hai cơ thể đang quần quýt bên trong, có thể nhận ra rõ ràng đó chính là Hiên Viên Hoàng và Cố Mạt.

Hiên Viên Long thăm quan sát phản ứng của Khiết Vũ, chính là vẻ mặt anh hoàn toàn bình thường, còn ngoảnh đầu muốn đi khỏi: “Nhìn lên người khác làm tình, cậu thật là vô vị.”

“Hê hê, vợ đừng như vậy chứ, chồng cảm thấy rất kích thích mà, vợ xem, anh hai với anh dậu bình thường lúc nào cũng là một người nghiêm túc cứng nhắc, không ngờ hai người đó cũng chơi dã chiến kích thích như vậy, hay là bữa nào chúng ta thử xem?”

“Cút đi! Cả ngày chỉ biết chơi bời.”

“Chồng không chơi thì làm sao vợ sinh con được, xììì.”

“Thế sao dạo này cậu không ra ngoài tìm mấy em ngực bự của cậu đi?”

“Đương nhiên là muốn ở bên cạnh vợ rồi... Không, là giám thị chứ, chồng cũng không muốn một ngày nào đó tự dưng bị cầm sừng đâu.”

“Vô sỉ!” Khiết Vũ tức giận mắng to, nhất thời quên mất phải chú ý âm lượng, Hiên Viên Long mặt dày không nói làm gì, nhưng hai người này lại quên mất hai người kia đang triền miên trong chòi cũng sưng cả người, rồi sau đó có một người đẩy người kia ra, gượng dậy vợ lấy quần áo chạy mất.

“Tiểu Mạt!” Hiên Viên Hoàng gọi một tiếng rồi cũng vội vàng đuổi theo.

“...”

“Hai người đó bị sao vậy?” Hiên Viên Long vò đầu khó hiểu.

“... Không biết.”

“Có vẻ như lại cãi nhau, thật là, làm tình thì cứ làm đi, cứ hưởng thụ cho sướng, đang làm tình mà còn cãi nhau, thật chả ra đầu vào đầu.”

Hai người quay vào phòng bếp ăn khuya, ăn xong về phòng ngủ một giấc thẳng đến khi trời sáng mới dậy.

Khiết Vũ nhanh chóng thay quần áo rồi xuống nhà ăn trước, ba nhỏ lúc này dùng cơm cũng gần xong, anh vội vàng uống ly sữa rồi túm theo hai cái bánh bao định đi.

Ba nhỏ lên tiếng: “Đừng có gấp, ăn xong rồi đi cũng không muộn mà.”

“Không được ạ, con sắp trễ rồi.” Khiết Vũ tay cầm túi văn kiện, miệng ngậm bánh bao, trả lời có phần sốt ruột.

“Tiểu Long chưa dậy à, để nó đưa con đi là được rồi.”

“Không cần nhờ cậu ấy.” Khiết Vũ cầm túi quay đi: “Con đi đây.”

“Lái xe cẩn thận.”

Chân Khiết Vũ vừa mới bước ra cửa, suýt chút là đâm phải đại thiếu gia Hiên Viên Hoàng đang đi đến nhà ăn, Khiết Vũ vội nói: “Chào anh hai.”

Sắc mặt Hiên Viên Hoàng có vẻ không vui, nhìn Khiết Vũ mà chau mày, khiến Khiết Vũ bất an hỏi: “Sao vậy ạ? Anh hai có chuyện gì muốn nói với em hả? Hay là công ty xảy ra vấn đề gì phải không?”

Hiên Viên Hoàng lắc đầu: “Không phải, Chuyện công ty cậu làm rất tốt. Nhưng mà, có phải tối qua cậu có ra hành lang?”

Khiết Vũ xấu hổ gật gật đầu: “... Ừm, ngại quá, em không có cố ý... Là em đói bụng nên mới đi xuống bếp... cùng với nhị thiếu gia...” Anh thật sự nói không nên lời, tuy anh chỉ là vô tình nhưng Hiên Viên Long lại là cố tình.

“Trốn ở một bên lén lút xem vợ chồng người khác làm tình thì không vô sỉ sao?” Hiên Viên Hoàng bỗng nhiên nói.

Khiết Vũ sững sốt, vẻ mặt trở nên ngưng trọng: “Sao ạ? Ý của anh hai là gì? Chuyện đó là tụi em vô tình nhìn thấy, nhưng không hề...”

“Tôi là đang nói cậu, cậu không có quyền gì mắng chúng tôi vô sỉ.”

“Em? Em chưa từng nói hai người vô sỉ.” Khiết Vũ mờ mịt, bị hiểu lầm khiến anh lo lắng, bị Hiên Viên Hoàng hiểu lầm lại khiến anh càng không thể cảm thụ nổi. Anh đã làm gì mà nói Hiên Viên Hoàng vô sỉ?”

“Tôi không thể nào ngay cả giọng của cậu cũng nhận lầm.”

Khiết Vũ hít một hơi thật sâu mới nói: “Anh hai, có phải anh đã hiểu lầm cái gì rồi hay không? Em chưa từng nói anh như vậy, chắc chắn, đúng là em có thấy vợ chồng anh đang thân thiết, nhưng đây là chuyện của hai người, người ngoài như em sao có thể đánh giá xằng bậy được, đây là nhà của anh, các anh yêu đương thân thiết nơi nào cũng là quyền của các anh. Em thôi, em không hề nói bất cứ gì cả.”

”Chuyện gì thế? Mới sáng sớm mà hai đứa đã ầm ĩ rồi, gì mà vô sỉ với không vô sỉ? Cha và ba nhỏ cũng hiểu kỳ đi qua.

Hiên Viên Hoàng rõ ràng không muốn nói nhiều, còn Khiết Vũ cũng tuyệt đối không muốn bị hiểu lầm.

“Vợ sao thế?” Hiên Viên Long vẫn còn mặc áo ngủ, đầu thì như tổ chim, mơ màng đi tới, thấy Khiết Vũ mặt mày tái mét, đứng sượng trân ở đó, trông có vẻ như bình tĩnh thật đấy nhưng vẫn có gì đó không được tự nhiên. Điều này làm cậu nhin không được đi qua choàng tay ôm anh lại: “Xảy ra chuyện gì? Sao anh hai lại gây sự với vợ em? Thật ngạc nhiên ghê, ha ha, không phải bình thường anh hai chỉ gây sự với anh dậu thôi sao?” Anh kiếm vợ tôi gây sự cái gì chứ, đi mà kiếm vợ anh mà gây sự ấy. Hiên Viên Long cực kỳ khó chịu.

Hiên Viên Hoàng thấy Hiên Viên Long đến cũng thẳng thừng: “Là chú tới qua dẫn Tiểu Vũ đến rình xem vợ chồng anh làm tình?”

“Ha...” Hiên Viên Long xấu hổ cười cười, “Vâng, khụ khụ, anh hai đừng để ý, là em xuống phòng bếp tìm đồ ăn khuya cho vợ em nên vô tình nhìn thấy hai người... Anh hai cũng đừng trách bọn em, là do hai người quá bạo đi, cho dù là buổi tối nhưng làm chuyện đó trong chòi cũng phải cẩn thận chứ.”

“Làm tình ở chỗ nào là tự do của vợ chồng anh, chú chạy tới xem đã là không đúng, lại còn mắng bọn anh vô sỉ, anh thì không sao, nhưng anh dậu chú da mặt mỏng, anh ấy chịu không nổi bị người khác sỉ nhục, bây giờ không muốn gặp ai cả.”

“Anh hai nói gì? Ai mắng ai vô sỉ đâu? Bọn em không có mắng nha.”

“Chú không mắng nhưng Tiểu Vũ mắng, giọng còn rất to.”

Cả người Khiết Vũ căng cứng, cố gắng biện bạch: “Tôi không có mắng vô sỉ, cũng không có sỉ nhục ai hết.”

“Anh hai, chắc chắn anh hiểu lầm rồi, vợ em tuyệt đối không có ý mắng anh dậu, mắng vô sỉ là mắng em cơ, đúng là hôm qua vợ em có mắng những lời này, nhưng đó là mắng em, do em nói em muốn nhìn tiếp nhưng vợ em không chịu nên mới mắng em vô sỉ. Có lẽ là do giọng có hơi lớn nên anh dậu hiểu lầm.”

Hiên Viên Long vừa nói xong thì Khiết Vũ cũng nhớ ra, nhất thời hối hận không thôi, nếu biết tùy tiện mắng một câu sẽ làm người khác hiểu lầm vậy thì anh im miệng luôn cho xong.

“Thật vậy sao?” Hiên Viên Hoàng ngạc nhiên xác nhận.

Hiên Viên Long không hài lòng đáp: “Đương nhiên rồi, nếu không thì còn thể nào nữa, vợ của em cũng không phải dạng ăn no xong chạy đi mắng anh dậu.”

“Sự thật chính là như vậy, anh hai anh dậu có tin hay không thì tùy, tôi đi làm trước.” Khiết Vũ biết mình không có khả năng cùng Cố Mạt tranh đoạt niềm tin với Hiên Viên Hoàng, cho nên cũng không thừa lời, ôm đồ đi ra ngoài.

Hiên Viên Long vội đuổi theo: “Vợ à, để chồng đưa vợ đi.”

“Cút! Cậu còn chưa đánh răng kia.”

Hiên Viên Long bị đá trở về đành phải bắt đắc dĩ đi đánh răng rửa mặt, chỉ một lát sau cả người đều sạch sẽ mát mẻ chạy tới ăn điểm tâm.

Lúc này anh hai đã ra khỏi nhà, chỉ còn lại mỗi ba nhỏ.

Ba nhỏ bắt đầu oán thán: “Anh dậu của con suốt ngày giở cái trò này, thần kinh thì nhạy cảm, quanh năm suốt tháng đều ở bên ngoài, hiếm khi về nhà ở được một hai ngày còn muốn kiếm chuyện, hôm nay quậy cho anh hai và Tiểu Vũ cãi nhau, nó đúng là càng ngày càng giỏi mà.”

Hiên Viên Long nhồm nhoàm nhai cơm, cũng cười góp vui: “Ba ơi, cho dù anh dậu có làm gì đi nữa thì anh hai thích là được.”

“Hừ, thích thì thế nào, nó đã gả tới đây bốn năm rồi, bụng cũng chẳng có động tĩnh gì, sang năm là năm thứ năm, đến lúc đó cho dù anh hai có thâm tình bao nhiêu thì trong tộc cũng buộc hai đứa ly hôn. Khi nào hai đứa ly hôn, ba sẽ tìm cho anh hai một người vợ biết nghe lời.”

XOẢNG

Đồ trên tay Cổ Mạt rơi xuống đất, Hiên Viên Long và ba nhỏ giật mình nhìn lại, hoàn toàn không biết Cổ Mạt đã đến đây từ lúc nào. Nhìn phản ứng của Cổ Mạt thì hai người chỉ biết lời nói vừa rồi đều đã bị nghe thấy.

Hiên Viên Long vội tìm một cái có chuồn mắt.

20. Chương 20: Ấu Đả

“Khiết tổng, Nhiếp Tuyên đã từ chối tôi.” Người đại diện buồn rầu báo cáo với Khiết Vũ.

Khiết Vũ nhướn mày: “Anh ta nói gì?”

“Anh ta nói anh ta cảm ơn ngài cất nhắc, nhưng anh ta không muốn đổi chỗ làm, còn nói anh ta và Khiết gia không có quan hệ...”

Khiết Vũ thở dài, Nhiếp Tuyên nói như vậy cũng không ngoài ý muốn, anh cũng vừa mới biết được chú Tư và người đàn ông kia đã qua đời từ lâu. Nhiếp Tuyên quả thực là đã sống rất vất vả.

“Tôi biết rồi, anh cứ ngầm giúp đỡ anh ta đi, tôi sẽ tăng tiền thưởng cho anh,”

Người đại diện lập tức vui vẻ đồng ý.

Khiết Vũ rầu rĩ, anh phải tìm Nhiếp Tuyên nói chuyện mới được, tốt nhất là nên cởi bỏ khúc mắc, có như vậy tài năng của Nhiếp Tuyên mới có thể phát triển được.

Buổi tối tan tầm, mặc dù đói đến quặn cả bụng nhưng Khiết Vũ lại chưa thể về nhà được. Anh có một cuộc hẹn làm ăn, nơi hẹn là tại một câu lạc bộ cao cấp. Đến nơi, Khiết Vũ không ngại ngừng ăn một ít đồ ăn trước rồi mới bàn bạc công việc: “Hoạt động này rất được, bên Chế Tác Siêu Sao của chúng tôi có ý muốn hợp tác, không biết quý vị có ý kiến gì không?”

Hiên Viên Long dựa theo địa chỉ Khiết Vũ cung cấp tìm đến câu lạc bộ, cậu không thuê phòng riêng, cậu muốn ở trong sảnh chơi bóng bàn với mọi người sẽ vui hơn, hầu hết những thanh niên lui tới nơi này cậu đều có quen biết, nói trắng ra đây chính là câu lạc bộ quý xở tộc dành cho các cậu ấm cô chiêu.

Những người biết rõ thân phận thật của Hiên Viên Long lại không nhiều lắm, đa số mọi người đều gọi cậu ta là Long thiếu Long thiếu, thậm chí còn tưởng cậu ta họ Long.

Có vài người mới vào, đi đầu là một công tử bột nào đó với một đôi mắt đào hoa, nhìn vào là biết sắc quỷ. Hắn ta thấy Hiên Viên Long ánh mắt lập tức sáng rực, hai ba bước đi tới: “Long thiếu, đã lâu không gặp, gần đây chẳng thấy anh ra ngoài chơi gì cả, bạn chuyện gì sao?”

Hiên Viên Long nghĩ mãi không ra công tử bột này họ gì nhưng vẫn cười đối đáp rất tự nhiên: “Bạn cưng vợ, thế nào, chơi một ván hế?” Cậu vừa nói vừa chỉ vào bàn ping pong.

Công tử bột đương nhiên phụng bồi, người khác có lẽ không biết nhưng hắn có lần nghe từ miệng một cô gái nói Long thiếu thực ra là họ Hiên Viên, điều này đã cởi bỏ nghi ngờ của hắn về Long gia giàu có vùng tiền không chớp mắt, hóa ra là nhị thiếu gia nhà Hiên Viên, Hiên Viên Long. Đây chính là một gốc đại thụ đó! Ôm vào có thể kéo công ty nhà mình bay lên đó! Cho dù là tên ngốc cũng biết Hiên Viên gia phú khả địch quốc, không những thế còn thần bí khó lường.

Công tử bột và Hiên Viên Long cùng chơi bóng bàn, lúc này có người đến nói với hắn ta: “Lục thiếu, người đến rồi.”

Lục thiếu mỉm cười: “Đến rồi à, nếu là tới nhận lỗi thì cứ để anh ta chờ đi, không thấy tao còn đang bận chơi với Long thiếu sao?”

“Vâng.”

Hiên Viên Long không hề để tâm, tiếp tục chơi tiếp, đến nửa tiếng sau thì cậu hết kiên nhẫn, vứt vợt xuống rồi lấy di động ra gọi cho Khiết Vũ: “Vợ à, vợ nói chuyện xong chưa? Chồng đói sắp chết rồi nè.”

“Xong ngay đây, nếu cậu đợi không được thì cứ việc biến.”

“Hừ, tôi tới đón anh mà anh còn mắng tôi, tôi đợi anh thêm chút nữa.”

Hiên Viên Long đành cúp điện thoại, làm ra vẻ nghiêm túc nói với Lục thiếu: “Cậu cũng đang có việc đi gấp, vậy lần sau chúng ta lại chơi nữa, tôi đi tìm vợ tôi đây.”

“Được, Lần sau Long thiếu phải chơi một trận đã đời đấy nhá.” Lục thiếu vẻ mặt tươi cười đi khỏi, trong lòng hẳn biết vợ của Hiên Viên Long là một người con trai, nhưng mà đáng đáp thế nào thì lại không biết.

Khiết Vũ bàn bạc ổn thỏa xong xuôi thì đứng dậy tươi cười bắt tay với đối tác.

Đối phương cũng có thành ý mời khách: “Khiết tổng, có thể cho tôi vinh hạnh được mời ngài dùng cơm được không?”

“Đáng tiếc quá, hôm nay không được rồi, có người đang chờ tôi ngoài kia.”

Khiết Vũ chờ mọi người trong phòng đi ra hết mới thở phào một hơi, uống ngụm nước rồi đi đến toilet, trên đường đi có gửi tin nhắn cho Hiên Viên Long vị trí toilet anh đến.

Khiết Vũ ở bên trong giải quyết vấn đề sinh lý, cảm thấy thất lưng không được thoải mái, nhìn kỹ thì thấy quần lót bị chật, eo hằn cả lằn đỏ, vừa đau vừa ngứa khiến anh gãi gãi mấy cái, bụng thăm thắc mặc quần lót mình thường dùng sao lại chật, có lẽ do dạo này bị béo lên.

Khiết Vũ nhăn mặt vuốt vuốt bụng, chỉnh lại quần áo, đang tính đi ra thì nghe bên ngoài RẦM một tiếng, rồi có giọng cười thô bỉ cất lên: “Mày có gan tới tìm tao xin lỗi còn bày đặt ra vẻ thanh cao, mọe, tao coi trọng mày là may cho mày rồi, cái thứ già như mày mà còn bày đặt từ với chả chối, có tin tao cho mày sau này khỏi ngóc đầu dậy luôn không? Thức thời thì để tao chơi mày, chờ tao sướng nói không chừng tao nâng mày lên, muốn loại vai chính nào thì tùy mày chọn, Lục Thiệu Vinh tao đối với người tình rất là hào phóng biết không?”

Tiếng giầy giũa lại tăng thêm, một giọng nam trầm đầy tức giận rít lên: “Lục thiếu, đừng có khinh người quá đáng, tôi đã xin lỗi rồi, tôi không có nghĩa vụ phải ngủ với anh.”

“Mọe, mày còn cứng đầu! Tao muốn ngủ với mày thì ngủ, có tin tao hiếp mày ở đây luôn không?”

Khiết Vũ ở bên trong cách một bức tường cảm thấy thật chán ghét, vội gửi cho Hiên Viên Long một tin nhắn than thở: [Có chớ đại động dục trong toilet, tôi không ra ngoài được.]

Hiên Viên Long nhăn lại: [What! Ông làm thật nó.]

Khiết Vũ nhìn di động mỉm cười.

Lúc này bên ngoài truyền đến tiếng xé quần áo lẫn với tiếng thở dốc ồ ồ, giọng nam trầm kia tức giận hét lớn: “Lục thiếu gia, nếu mày dám đụng vào tao, tao sẽ giết mày.”

“Ha ha, mày thật chẳng biết thời thế con mẹ gì cả, mày nhìn mày coi Nhiếp Tuyên, tới tuổi này rồi mà vẫn còn là diễn viên hạng ba, người mới nào cũng có thể đá mày một phát, có tài diễn cũng chẳng có cửa mà xài, trong cái giới này thích ai thì nâng người đó, Lục thiếu tao đồng ý bao mày mày còn đòi hỏi gì? Nhưng tao thích cái kiểu bất nhất như mày, tuy rằng cũng không hiếm hoi gì nhưng mày còn trình ấy nhỉ? Rất hiếm nhỉ? Chưa ai ăn được mày Lục thiếu tao lại càng muốn khai bao mày. Yên tâm đi, tao sẽ rất dịu dàng.”

Khiết Vũ phanh cửa đi ra, nhìn thấy Nhiếp Tuyên quần áo bị xé tả tơi đang bị một gã đè lên, lập tức nổi giận tung một cước giữa cảm Lục thiếu. Lục thiếu bị một đá này cảm dường như muốn nát cả ra.

Lục thiếu hét lên một tiếng thảm thiết. Khiết Vũ vội vàng đỡ Nhiếp Tuyên dậy: “Mặc quần áo đàng hoàng lại.”

Nhiếp Tuyên ngạc nhiên nhìn Khiết Vũ: “Cảm ơn.”

Khiết Vũ nói: “Không cần đâu, anh có lẽ còn không biết tôi.”

Nhiếp Tuyên tràn đầy nghi hoặc, trong đầu xuất hiện biết bao nhiêu câu nghi vấn.

“Thằng đi! Dám đánh tao!” Lục thiếu gầm lên, hung hăng đá về phía Khiết Vũ. Anh vội vã né tránh: “Tôi khuyên cậu tốt nhất là đừng đụng tới Nhiếp Tuyên, nếu không tôi sẽ cho cậu biết thế nào là hối hận.” Không nói tới Hiên Viên gia, chỉ nói tới Khiết gia cũng đủ để trút giận.

“Ha ha ha, ông đếch biết hối hận là gì! Móa, nhìn mày là biết mày cũng thuộc dạng dĩ điểm để đàn ông chơi. Để tao chơi mày trước rồi tính.” Lục thiếu điên cuồng đánh về phía Khiết Vũ, Nhiếp Tuyên vội vàng kéo hắn ta lại: “Này, cậu chạy đi.”

Lục thiếu thúc một cú vào ngực Nhiếp Tuyên làm anh ta phải buông tay, ôm ngực ho sù sụ. Mất thấy Khiết Vũ hoang mang rối loạn, hắn lập tức mỉm cười vung tay đánh vào mặt anh, khiến mặt anh sưng tím, anh còn chưa kịp kêu đau thì hắn lại thôi một đấm vào bụng anh. Này trong nháy mắt Khiết Vũ cho là mình đã chết rồi, cơn đau thấu xương tràn lan khắp thân thể làm anh ngã xuống sàn, vừa đau vừa sợ. Vì sao lại đau như vậy, Khiết Vũ ôm bụng, đau đến nỗi thở không ra hơi.

Nhiếp Tuyên thấy tình huống như thế lập tức lo sợ không thôi, anh dồn hết sức lực đẩy Lục thiếu ra xa. Lục thiếu nổi điên lên, hôm nay đừng nói hiếp người, ngay cả giết người hắn cũng làm.

Nhiếp Tuyên khẩn trương chạy đến đỡ Khiết Vũ đứng lên: “Cậu không sao chứ?”

Khiết Vũ đau đớn vã đầy mồ hôi, nói không ra lời.

Nhiếp Tuyên trong lòng như lửa đốt, ngàn vạn lần đừng như anh nghĩ.

Đúng lúc này ngoài cửa vang lên tiếng của Hiên Viên Long: “Vợ ơi.” Tiếp đó là một người con trai cao lớn bước vào.

Chờ cậu ta nhìn rõ được hết tình hình bên trong sắc mặt lập tức thay đổi, như cơn lốc vọt tới chỗ Khiết Vũ: “Vợ làm sao thế?”

Khiết Vũ kéo tay Hiên Viên Long, không biết vì sao, tự dưng nước mắt anh cứ thế tràn ra.

“Mẹ nó! Đứa nào dám đánh vợ ông ra thế này?” Hiên Viên Long rống to.

Lục thiếu lúc này cuồng cuồng, lấp bắp nói: “Tôi... tôi không biết anh ta là vợ của cậu... Long thiếu... tôi...”

“Hóa ra là mày! Mẹ!” Hiên Viên Long tức giận tung một cước, rồi lại tiếp tục quyền đấm cước đá đánh tên Lục thiếu đến biến dạng nhận không ra.

Nhiếp Tuyên sốt ruột ngăn Hiên Viên Long lại: “Đừng đánh nữa! Mau đến xem vợ cậu thế nào rồi, tôi nghi ngờ cậu ấy có thai... Cậu ấy đã bị đấm vào bụng...”

Trong đầu Hiên Viên Long vang lên tiếng “đùng”, suýt chút nữa là đổ rầm xuống đất. Cậu ngỡ ngác buông Lục thiếu ra, rồi chạy nhanh đến ôm Khiết Vũ: “Vợ ơi! Chồng đưa vợ đến bệnh viện! Vợ hãy cố chịu đựng!”

21. Chương 21: Tin Dữ

Cuộc đời Hiên Viên Long cho tới bây giờ đều thuận buồm xuôi gió, chưa từng trải qua chuyện gì ngoài ý muốn, ngay cả chuyện phải cưới người vợ hung dữ có hơi không thích nhưng cũng không thể coi là không như ý.

Nhưng lúc này đây, đầu cậu cứ ong ong không ngừng như bị người ta đánh, tim thì đập thình thịch như sắp tắt thở. Sợ hãi, lần đầu tiên cậu cảm nhận được sợ hãi là như thế nào, lần đầu tiên cậu biết thế nào là đau nhói tim gan.

“Sao lại thành thế này? Khó khăn lắm mới có thai, mình làm cha cũng không biết, còn để Tiểu Vũ bị người ta đánh vào bụng? Lỡ như đứa bé không giữ được thì sao? Muốn một xác hai mạng à?” Ba nhỏ giận dữ đi

tới đi lui, nước mắt cũng chực trào ra, Hiên Viên gia khó khăn lắm mới có chút tiến triển, kết quả lại thành ra không xong thế này.

Thần sắc của cha cũng trở nên trầm trọng, ông biết rõ con nối dõi của nhà Hiên Viên trước nay vốn đã ít, hầu hết đều là con độc đinh, nếu đứa con này của Hiên Viên Long xảy mất thì sau này có thể có được đứa nữa hay không cũng không thể nói được, cũng rất có thể là cậu sẽ không bao giờ có thêm bất kỳ đứa con nào nữa. Nghĩ đến nếu tuyệt hậu, về mặt mọi người trong nhà đều trở nên nặng nề.

Nhiếp Tuyên áy náy lên tiếng: “Thật xin lỗi, tại tôi mà cậu ấy mới ra thế này.”

Ba nhỏ đau lòng không thôi, nhưng việc này thật sự không thể trách Nhiếp Tuyên, ông hung hăng véo chồng mình một cái: “Lão già, Anh mau đem cái tên Lục thiếu gì đó dạy bảo một trận cho tôi, cháu tôi mà không còn tôi cũng muốn nó chết theo! Khốn nạn!”

“Em yên tâm đi, Anh chắc chắn sẽ không cho nó được sống yên ổn.”

Cuối cùng cửa phòng cấp cứu cũng được mở ra, thấy các bác sĩ đi ra, Hiên Viên Long lập tức chạy lại hỏi thăm.

Bệnh viện này là thuộc sản nghiệp của nhà Hiên Viên, mọi bác sĩ đều là giỏi nhất, mà cha cũng đã cho Khiết Vũ uống bảo mệnh hoàn rồi mới đưa vào phòng cấp cứu.

“Thế nào rồi? Vợ tôi và đứa bé có chuyện gì không?”

Vị bác sĩ phụ trách nói: “Hiên Viên thiếu gia yên tâm, phu nhân và đứa nhỏ đã ổn định, tuy nhiên cậu ấy chỉ mới mang thai một tháng, hôm nay lại bị tác động và kích thích nên bị động thai, cần phải nằm viện điều dưỡng.”

Hiên Viên Long lập tức vọt vào phòng bệnh, gương mặt Khiết Vũ vẫn còn sưng phù, đôi mắt đỏ hoe, thoát trông thật tiêu tụy và chật vật, thật ra là do sợ hãi quá độ, anh thật sự sợ đứa nhỏ sẽ không còn nữa, cho nên cũng không buồn chú ý đến vết thương trên người.

“Vợ à, xin lỗi vợ, là chồng không bảo vệ được cho vợ.” Hiên Viên Long buồn rầu giải thích: “Tôi đi nhầm tầng nên tìm hoài không thấy, nếu không đã đến đó từ lâu, anh sẽ không bị đánh.”

Nghe những lời này Khiết Vũ cảm thấy có hơi muốn cười, nhưng trong lòng lại như có gì đó chua xót: “Sao có thể trách cậu... Là tôi lỗ mãng... Tôi không phát hiện ra mình có thai. Tôi còn phải cảm ơn cậu, may là cậu đã đến kịp...”

“Là lỗi của chồng, vợ không có lỗi, đều tại chồng.” Hiên Viên Long ôm chặt Khiết Vũ, giờ anh mới nhận ra cậu đang khóc, nước mắt rơi lên cổ anh làm anh bất chợt như muốn ngừng hô hấp.

Cái tên gốc này... Sao tự nhiên lại khóc...

“Chồng suýt chút nữa là đã hại chết vợ và con rồi... Lúc này ở ngoài đời, chồng thực sự rất sợ, lần đầu tiên chồng sợ như thế, tay chân còn run lẩy bẩy, nếu hai người mà xảy ra chuyện gì chắc chồng sẽ ân hận cả đời...”

Lúc này Khiết Vũ mới hiểu được, ai cũng có một mặt yếu đuối. Cái tên gốc này, trước giờ đều tùy ý ngông cuồng, cậu ta giống như một đứa trẻ vậy, không biết suy nghĩ vì người khác, không biết trách nhiệm là cái gì. Nhưng ai rồi cũng sẽ trưởng thành, có lẽ chuyện hôm nay khiến cậu nhận ra rằng mình chính là một người đàn ông, nhưng chưa đủ mạnh mẽ, chưa thể gánh vác mọi thứ, chưa có khả năng làm chủ hết thấy.

Khiết Vũ đẩy Hiên Viên Long ra, làm bộ giận dỗi: “Đương nhiên đều lỗi tại cậu, cậu làm chồng mà không thể bảo vệ được cho vợ, hơn nữa cái tên họ Lục kia cũng là người quen của cậu, cậu sao lại kết bạn với cái loại này, hần ta chẳng những đánh tôi mà còn muốn cưỡng bức tôi. Bạn bè của cậu đều là cái loại như vậy hết sao?”

“Vợ à, chồng sai rồi, chồng xin lỗi, sau này chồng sẽ không bao giờ chơi với loại bạn bè như vậy nữa đâu, chồng ghét nhất là loại cường hiếp người khác, chồng nhất định sẽ dạy dỗ hần một trận rồi bắt hần quỳ trước mặt vợ xin lỗi.”

“Hừ, ai cần. Nếu hần không ức hiếp Nhiếp Tuyên thì tôi cũng sẽ không ra mặt.”

“Người tên Nhiếp Tuyên là ai? Vợ thế nhưng lại vì người đó mà làm liều.”

“Là... anh họ tôi, cũng là người họ Khiết. Cậu đừng có tìm anh ấy kiếm chuyện.”

“Được rồi... Vậy vợ nghỉ ngơi đi, chồng sẽ ở đây với vợ.”

Nhiếp Tuyên biết được hai cha con không có chuyện gì, lúc này mới thở phào rồi đi khỏi.

Không bao lâu sau, Hiên Viên Hoàng và Cổ Mạt cùng nhau đến thăm.

Hiên Viên Hoàng là anh trai, dĩ nhiên là túm em trai đến dạy dỗ một hồi: “Chú là một người đàn ông vậy mà lại để vợ con mình bị ức hiếp, bình thường chỉ biết chơi bời, vậy giờ đã biết hối hận chưa? May mắn là không có chuyện gì xảy ra, chứ không có hối cũng không kịp. Khó khăn lắm mới có thai, chú phải chăm sóc hai người cho kỹ vào.”

“Em biết rồi, anh hai đừng nói nữa, em bị mắng đến sắp ngất rồi đây này.”

“Mắng là vì muốn tốt cho chú thôi.”

“Vâng vâng vâng.”

Sau khi tai qua nạn khỏi, cả nhà đều vui mừng vì Khiết Vũ có thai. Khiết Vũ phải ở lại bệnh viện theo dõi một thời gian, còn Hiên Viên Long mỗi ngày đều đến bệnh viện chăm sóc cho anh, ba nhỏ mỗi ngày lại kêu đầu bếp nấu một món canh thật ngon cho anh tắm bổ, để anh một người ăn hai người bổ.

“Tôi ăn được, uống được, ngủ được, hoàn toàn không cần cậu phải chăm sóc tôi, tôi đã khỏe rồi, không cần nằm viện nữa đâu, đồ ngốc nhà cậu còn cứ ép tôi phải nằm miết, sắp mốc luôn rồi này.”

“Vợ à, vợ phải suy nghĩ cho con chứ, nào, ăn canh nào.”

“Tôi muốn nôn!”

“Vợ ơi, chú Sáu tới thăm vợ nè.”

Nghe thấy chú Sáu tới thăm, Khiết Vũ vui vẻ hẳn lên, quả nhiên thấy chú Sáu với cái bụng hơi nhô lên đến cùng với Tiêu, chú Sáu mỉm cười bước lại gần: “Chúc mừng Tiểu Vũ, chúc mừng nhị thiếu.”

Hiên Viên Long đắc ý đáp: “Cảm ơn!”

“Chú Sáu, người chú bây giờ không có thuận tiện còn đến thăm con làm gì? Đáng lẽ phải là con đến thăm chú mới phải.”

“Vấn đề là chú khỏe hơn con rất nhiều, vả lại đứa nhỏ này cũng đã ổn định rồi.”

“Thật ra con cũng ổn định rồi, nằm đây đã hơn một tháng rồi, nhưng mà người ta cứ lừng khừng mãi không chịu cho ra.”

“Con cứ nghe lời đi, khi nào sinh xong rồi thì không phải lo gì nữa.”

“Dạ.”

“Tiểu Vũ, có thời gian chú sẽ đi gặp Nhiếp Tuyên.”

“Vây cũng được.”

Tối đến, Hiên Viên Long ở lại bệnh viện với Khiết Vũ, lúc đầu là mỗi người một cái giường, sau đến hai người một cái giường. Hiên Viên Long đau khổ muốn chết, Khiết Vũ mang thai không thể làm, hiện tại lại càng không dám ra ngoài xông tắm, sợ anh bị kích động, mỗi ngày đều ngoan ngoãn ở bệnh viện bưng trà rót nước cho vợ, cậu còn chưa từng chăm sóc ai giống thế này.

Nhưng mà Hiên Viên Long không quan tâm đến việc mãi chăm sóc cho vợ thế này, cái mà cậu quan tâm đó chính là cứ nghĩ tới sẽ phải ghen bầy tám tháng, hai mắt đều trở nên u ám.

“Sao bây giờ? Vợ ơi, chồng sắp ghen chết rồi.”

“Đâu có ai cản không cho cậu ra ngoài tìm gái.”

“Vợ à, chồng không tìm gái, chỉ tìm vợ thôi.”

“Hừ, tôi bây giờ cũng không thể hầu hạ cậu được.”

“Vợ ơi, vậy cho chồng sờ sờ một tí.” Hiên Viên Long vốn tính dục cường thịnh, hai người ngủ chung thể nào cũng chào cờ, cậu cứ cọ cọ cái thứ cứng ngắc của mình vào hông Khiết Vũ.

Khiết Vũ chịu không nổi, quay người đối mặt với Hiên Viên Long, thò tay nắm lấy cái thứ cứng ngắc lên xuống, làm cho nó không phải kìm nén nữa. Hiên Viên Long thoải mái rên rỉ: “Mạnh hơn chút, sờ sờ quy đầu nữa.”

Khiết Vũ đỏ mặt tăng thêm lực tay, vận tốc chuyển động lớn dần; cảm giác được thứ kia càng lúc càng to, càng lúc càng nóng; đến lúc tay mỏi như muốn đứt đến nơi thì Hiên Viên Long mới chịu bắn ra lần thứ nhất.

Hiên Viên Long thì sướng khoái nhưng Khiết Vũ lại khó chịu, anh nhích người lại gần lồng ngực ấm áp của cậu, thò một chân vào giữa hai chân cậu ma xát. Cậu choàng tay ôm anh sát vào người, cười nói: “Vợ cũng muốn mà còn nói chồng, nhưng đáng tiếc là hôm nay chồng không thể lấy xúc xích của chồng cắm vào vợ được.” Hiên Viên Long nói xong thì lấy tay xoa nắn đầu vú của Khiết Vũ, sau đó luồn vào trong quần vuốt ve, ngón tay ở trong hoa huyệt ra ra vào vào khiến anh rên rỉ, cậu vội an ủi anh: “Vợ chịu khó nhịn đi, hôm nay chỉ có thể dùng tạm ngón tay thôi, yên tâm, chồng sẽ cho vợ sướng đến bắn ra mới thôi.”

Ngón tay Hiên Viên Long nhuần nhuyễn quấy đảo bên trong Khiết Vũ, đến khi tay cũng rã rời mới xem như tạm thời thỏa mãn anh.

Hiên Viên Long mút đôi môi Khiết Vũ mà nói: “Vợ khao khát quá.”

“Đồ ngốc.”

“Vợ thật ấm.”

“Đồ ngốc.”

“Chồng thích vợ dâm dâm, rất thích.”

“... Bớt nói nhảm, đi ngủ.”

“Yes, đi ngủ, con ngoan cũng mau ngủ nha!” Hiên Viên Long vừa vuốt ve vừa nói với bụng Khiết Vũ, làm anh phải cười kinh bĩ.

Trong bệnh viện, mỗi ngày hết ăn rồi ngủ, hết ngủ rồi ăn nên Khiết Vũ rất nhanh béo ra.

Vào một ngày mưa tầm tã, Khiết Vũ đang đứng bên cửa sổ cảm thán cơ thể ngày một béo ra của mình so với Hiên Viên Long, thì thấy cậu ta chạy vào bệnh viện mà không che ô.

Khiết Vũ nhui mày. Không lâu sau thì thấy Hiên Viên Long ướt nhẹp đi vào, Khiết Vũ đưa cho cậu một ly trà nóng rồi hỏi: “Sao không mở dù ra?”

Chờ Hiên Viên Long nhận ly trà rồi uống một hơi xong rồi Khiết Vũ mới giục: “Mau tắm rửa thay quần áo đi.”

Hiên Viên Long lắc đầu, thần thờ đáp: “Tôi mới từ nhà qua đây.”

“Hả, thì sao?” Khiết Vũ cảm thấy kỳ lạ.

“Anh dẫu hình như chết...”

22. Chương 22: Tự Sát

Khiết Vũ xuất viện để tham dự tang lễ của Cố Mạt.

Anh không nghĩ đến cái người không nói lý lẽ Cố Mạt kia đã chết thật rồi, chết vì tự sát, dĩ nhiên là dùng cách đó rồi.

Khi Khiết Vũ về đến nhà, cả ngôi nhà như bị khối không khí nặng nề bao phủ, khắp nơi đều tràn ngập một loại hương vị khiến người tuyệt vọng.

Hiên Viên Hoàng ôm Cố Mạt ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo. Nhìn thoáng qua, Cố Mạt như đang nằm ngủ trong lòng anh ta. Nhưng Khiết Vũ biết cơ thể Cố Mạt đã đông cứng, màu da không bình thường kia nói cho anh biết người này đã chết.

Một câu Khiết Vũ cũng không dám lên tiếng, trong ngực như có gì đó đè lại. Anh biết Hiên Viên Hoàng là người như thế nào, cũng biết Cố Mạt mất đi thì anh ta sẽ tuyệt vọng như thế nào. Anh chưa từng nghi ngờ tình yêu Hiên Viên Hoàng dành cho Cố Mạt. Chính bởi vì biết rõ nên anh chưa từng đi níu kéo, thậm chí suy nghĩ thử một lần giành lại người mình yêu cũng chưa từng. Năm đó, khi nhìn thấy hai người ở cùng nhau, nháy mắt mọi thứ như vỡ tan. Bởi vì anh không phải là Cố Mạt, anh không phải là Cố Mạt, cho nên dù anh có cố gắng đến đâu thì Hiên Viên Hoàng cũng không hề yêu anh. Ngay cả gượng ép kết hôn với Hiên Viên Hoàng thì anh ta cũng không bao giờ quên Cố Mạt.

Hiên Viên Hoàng chính là người đàn ông như vậy, nếu đã xác định thứ gì rồi sẽ không dễ dàng thay đổi.

Khiết Vũ không hiểu, Cố Mạt được Hiên Viên Hoàng yêu như báu vật vì sao lại tự sát?

Có áp lực gì mà không thể nói cùng Hiên Viên Hoàng chứ?

Có người đàn ông này làm chỗ dựa, cậu ta còn sợ điều gì?

Phải chăng là không sinh được con nối dõi? Thực ra không cần phải sợ.

Nếu thực sự sẽ có một ngày, Hiên Viên Hoàng sẽ không do dự dẫn Cố Mạt rời khỏi đây, đi khỏi ngôi nhà này. Vì Cố Mạt, Hiên Viên Hoàng tuyệt đối làm được điều đó.

Anh ta đã từng phản kháng trong nhà một lần vì muốn kết hôn với Cố Mạt, thì sau này cũng có thể vì Cố Mạt mà phản kháng lần thứ hai.

Chính là bây giờ, Cố Mạt đã chết.

Tất cả mọi thứ đều tan thành bọt nước.

Khiết Vũ khó chịu che ngực, cái không khí này khiến anh hít thở không nổi.

Hiên Viên Long nhẹ nắm lấy tay Khiết Vũ, nửa ôm anh vào người rồi kéo đi, kéo anh ra ngoài sân để có không gian thoáng đãng hơn, anh cũng để mặc cậu kéo đi, anh bước theo mà nước mắt vẫn cứ rơi.

Hiên Viên Long kéo anh vào lòng, im lặng không nói lời nào. Cậu không nghĩ rằng Khiết Vũ đang khóc vì Cố Mạt, chẳng có lý do gì hết, bởi vì Cố Mạt đối với Khiết Vũ mà nói, căn bản là người xa lạ, hai người nói chuyện với nhau còn chưa được năm câu.

Không, ngoại trừ anh hai Hiên Viên Hoàng ra, thì trong nhà này, ai cũng không thân thiết với Cố Mạt. Vì sao Cố Mạt tự sát? Hiên Viên Long cũng không hiểu, nhưng nhìn ba nhỏ vì áy náy mà khóc mãi không thôi, có lẽ cũng đoán được phần nào là do áp lực sinh con nối dõi, ba nhỏ vẫn hay nhắc đi nhắc lại chuyện này, ai biết Cố Mạt tự đứng lại nghĩ quẩn cắt cổ tay tự sát, đến lúc phát hiện ra thì đã trễ rồi.

Những lời ba nhỏ hay nói trước kia cũng đã nói, nhưng là Cố Mạt nhìn lần nhìn nữa nhìn đến bây giờ thì lại không nhìn nổi nữa, rốt cuộc là vì lý do gì? Phải chăng là vì Khiết Vũ có thai nên áp lực lại càng lớn?

Hiên Viên Long và Cố Mạt vốn không thân thiết, tuy cậu cũng có phần đồng cảm nhưng thương xót lại hoàn toàn không có, chỉ là cảm thấy không được thoải mái. Lại cũng cảm thấy đáng thương cho anh trai, này yêu sâu đậm Cố Mạt thế nhưng lại bị mất đi, vậy cuộc sống sau này của anh hai sẽ như thế nào đây...

“Anh khóc đủ chưa?” Hiên Viên Long không vui khẽ lên tiếng, vụng về lau nước mắt cho Khiết Vũ.

Khiết Vũ trùm Hiên Viên Long một cái, nước mắt vẫn không ngừng được.

Hiên Viên Long bĩu môi: “Anh còn chưa khóc xong à, ảnh hưởng đến con tôi thì sao? Có thai thì đừng có mà khóc hoài, tinh thần phải ổn định mới được. Mà cũng không phải anh hai tôi chết, anh khóc cái quái gì.”

“Hiên Viên Long! Cậu im đi!” Khiết Vũ tức giận, vội đẩy Hiên Viên Long về phòng, sợ ông tướng này nói to quá lại khiến Hiên Viên Hoàng kích động.

Vừa bước vào phòng, Hiên Viên Long lại càng không kiêng nể gì, thả phịch người xuống sô pha rồi nói: “Đừng mắng tôi vô tình, tôi nói thật, anh mới có vấn đề ấy, tôi với anh đâu không thân không thuộc, gặp nhau được mấy lần, chưa nói chuyện với nhau được một câu, vậy mà anh lại khóc vì anh ta. Này! Không phải anh mong anh ta chết đi sao? Anh thích anh hai, anh ta chết rồi anh phải vui vẻ chứ.”

Khiết Vũ ném bể một cái ly: “Những lời như thế đừng có mà nói lung tung, nếu không tôi sẽ ly hôn với cậu.”

“Tưởng dọa tôi sợ hãi? Anh đang mang con của tôi mà còn đòi ly hôn, không nói thì không nói nữa, trừ phi anh nói thích tôi, nói thích chồng, tôi sẽ bỏ qua cho anh.” Hiên Viên Long cười hì hì dứt miếng trái cây lên miệng cắn.

Khiết Vũ lạnh lùng hỏi lại: “Cậu có cái gì mà thích?”

“Gì cũng được, Anh nói thích trym hôi của tôi cũng được.”

“Đồ lưu manh! Đừng có mà dạy hư con nhỏ! Sau này con sinh ra rồi thì để tôi dạy dỗ nó, tuyệt đối không để nó ngu ngốc giống cậu được! Ngu ngốc thật xấu hổ! Con tôi phải là một người đàn ông thật xuất sắc!”

“Anh mơ đi, anh có thể dạy con chơi gái thế nào à? Vấn đề tôi dạy cho.”

Khiết Vũ nghiêng răng nghiêng lợi nói: “VẬY cậu đi chơi cho đã đi, đừng có ở đây chướng mắt.”

“Là chồng nói vậy, vợ đừng kích động, đừng kích động mà. Được rồi, anh ngủ trước đi, tôi ra canh chừng anh hai, ba nhỏ sợ anh hai bị kích động sẽ làm gì đó.”

Về mặt Khiết Vũ thay đổi, thở dài nói: “Thật là... sao lại biến thành cái dạng như vậy... Cậu đi đi, tôi ngủ trước.”

“Ừ.”

Khiết Vũ nằm trên giường trần trọc mãi cũng không ngủ được, rồi có điện thoại gọi tới, là Nhiếp Tuyên.

“Alô, Khiết Vũ, chiều nay tôi đến bệnh viện thăm cậu nhưng cậu đã xuất viện rồi. Cậu khỏe chứ? Đứa nhỏ ổn chứ?”

“Ừ, mọi thứ đều ổn. Trong nhà có chuyện gấp nên phải về.”

“Chuyện gấp? Không có việc gì chứ? Cậu nhớ chú ý thân mình.”

“Tôi không sao. Cảm ơn anh quan tâm.”

“Không có chuyện gì thì tốt, vậy cậu nghỉ ngơi đi. Khi nào đứa nhỏ ra đời tôi lại đến thăm cậu.”

“Khoan đã, anh thật sự không đến công ty tôi làm sao?”

“Không cần thiết, tôi sống một mình bao nhiêu năm nay, không có gì nhìn không ra được. Ngủ ngon.”

“Aizzz... thật sự là mạnh mẽ.”

Khiết Vũ cúp điện thoại, ngẩn ngơ nhìn trần nhà, anh vẫn cảm thấy Cổ Mạt tự sát kia vừa ngoan cố vừa đáng tiếc, trên đời này ai mà không có những lúc không như ý, phải biết học cách nhẫn nhịn và buông tha.

Trước kia anh cũng đã từng nghĩ, nếu mình phải gả cho người khác mà không phải Hiên Viên Hoàng, chỉ bằng mình chết đi cho rồi. Nhưng suy nghĩ đó đã bị anh cho vào quên lãng.

Thực tế việc kết hôn với Hiên Viên Long cũng không khổ sở như đã nghĩ, bây giờ còn đang có thai, trong nội tâm bất giác cũng chờ mong điều ngọt ngào, bỗng cảm thấy cho dù ở cùng ai rồi cũng sẽ yêu nhau, tương lai rồi sẽ tươi đẹp.

Mơ mơ màng màng, Khiết Vũ ngủ lúc nào không hay.

Đến nửa đêm, như mọi ngày, anh tỉnh lại vì đói, từ khi có thai, cho dù cơm tối có ăn no thế nào thì đến giữa đêm sẽ lại đói, phải ăn khuya mới có thể chịu được đến sáng, mỗi ngày đều ăn nhiều như vậy hèn chi cả người cứ phát phì ra.

Khiết Vũ bất đắc dĩ ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt buồn ngủ, cất tiếng gọi: “Hiên Viên Long, lấy đồ ăn cho tôi...”

Anh gọi xong mới nhớ đây không còn là bệnh viện nữa, Hiên Viên Long cũng không có ngủ cạnh, cậu ta đang trông chừng anh hai...

Khiết Vũ khoác thêm áo khoác, đang định đứng dậy thì nghe thấy tiếng mở cửa, Hiên Viên Long bưng bát cười hì hì bước vào: “Chồng biết thế nào vợ cũng bị đói tỉnh mà, ha ha, đã chuẩn bị sẵn thức ăn cho vợ rồi nè.”

Khiết Vũ ngửi thấy mùi thức ăn lập tức chảy nước miếng, nhận lấy bát chậm rãi thưởng thức, tò mò hỏi: “Anh hai sao rồi?”

Hiên Viên Long xoa xoa cái cổ cứng đơ: “Vẫn đực ra như vậy, nói gì cũng không nghe, tôi đành phải dần ra canh chừng anh ấy, aizzz, mỗi cổ quá, lại không dám ngủ gật.”

Khiết Vũ thở dài: “Nói gì cũng vô dụng thôi, không có gì đền bù nỗi mất đi người yêu... Chỉ có thể chờ bản thân anh ấy tự nghĩ thông. Còn ba nhỏ đâu?”

“Tâm trạng của ba nhỏ cũng không tốt, trước vẫn khóc một hồi, cha đang an ủi. Giờ ba nhỏ cũng không dám nói chuyện với anh hai, đôi khi lời nói của ba tuy có làm tổn thương người khác, nhưng chuyện này cũng không phải đều lỗi ở ba được, ba thực sự không hề muốn anh dâu chết mà.”

Khiết Vũ cười gượng: “Chuyện đã xảy ra làm sao có thể挽 hồi.”

“Ừm, vợ ăn no rồi lại ngủ tiếp đi, chồng lại đi canh chừng anh hai.”

23. Chương 23: Yêu

Sang ngày hôm sau, Hiên Viên Hoàng vẫn như cũ không hề nhúc nhích, người trong nhà lại càng sốt ruột, nhưng là vẫn không biết phải làm sao.

Khiết Vũ bất đắc dĩ nhìn sang ba nhỏ, thấy ba nhỏ thần sắc uể oải ngã xuống giường, trong một đêm đã tiêu tụy đi rất nhiều.

“Ba nhỏ...”

“Là con à.” Ba nhỏ cười yếu ớt.

“Ba vẫn cảm thấy áy náy sao? Bà à, ba phải nghĩ thoáng một chút, anh dâu tự sát là điều không ai ngờ tới, hơn nữa bình thường cậu ấy cũng ít khi nói chuyện với chúng ta, cho nên chúng ta không thể đoán được trong lòng cậu ấy nghĩ gì, lời của ba tuy có gây thương tổn cậu ấy nhưng bởi vì tinh thần cậu ấy quá yếu ớt nên mới tự bức mình vào đường cùng. Nếu nói anh hai cũng có một phần trách nhiệm trong đó, anh ấy một lòng che chở anh dâu, sợ người khác gây tổn thương cậu ấy, nhưng cậu ấy là người trưởng thành, không thể chỉ có che chở không thôi. Việc không có thai vẫn luôn khiến anh dâu lo lắng và áy náy, phỏng chừng cũng lo sợ anh hai sẽ rời xa mình. Anh hai lại không thể suốt ngày đều ở bên cạnh cậu ấy an ủi, nếu hôm nay cậu ấy không tự sát thì sau này cũng sẽ phát điên.”

“Ba nhỏ, chuyện anh dâu đã không thể thay đổi, cái chết của cậu ấy đã tạo thành thương tổn lớn nhất cho anh hai, cũng làm cho ba không dám đối mặt với anh hai, nhưng là ba có thể như thế nào, chẳng lẽ cứ mãi buồn bực âu sầu thế này hoài cho đến chết? Ba phải tỉnh táo lại, không nên để tâm lý bất ổn, tâm bệnh sẽ rất khó chữa, ba cũng không muốn cha lo lắng mà. Người chết cũng đã chết rồi, người còn sống vẫn nên phải tiếp tục bước tới thôi.”

Khóe mắt ba nhỏ hồng hồng, khăn khăn cất tiếng: “Ba rất hối hận... Đúng là ba không thích nó... Nhưng ba chưa từng muốn nó chết... Thế nhưng nó lại đi tự sát... Nó chết rồi, vậy thằng hai phải làm sao đây... Thằng hai từ nhỏ đã bướng bỉnh, đã nhận định rồi sẽ không thay đổi, nó đem Cổ Mạt thành bảo bối trân quý, giờ nó phải làm thế nào đây... Ba sợ nó cũng nghĩ quẩn mà...”

“Ba đừng suy nghĩ nhiều, anh hai không phải là người yếu đuối như vậy đâu.”

“Sớm biết vậy ba sẽ không quản gì hết, mặc kệ tụi nó, tụi nó muốn làm gì thì làm, ba quan tâm làm gì chứ... Bây giờ Cổ Mạt chết rồi, ba không còn mặt mũi nào gặp thằng hai nữa, ba sợ nó sẽ hận ba...”

Khiết Vũ biết trong lòng ba nhỏ đang thật sự rất lo lắng, đau lòng nói: “Không đâu, anh ấy dù sao cũng là con của ba, làm sao có thể hận ba được. Bây giờ anh hai đang bị sốc, đợi thêm một thời gian nữa, thời gian luôn là liều thuốc hay... khẳng định sau này anh ấy sẽ bình tĩnh trở lại.”

Giống như Khiết Vũ năm đó, trong đầu mãi ong ong sau khi nghe Hiên Viên Hoàng nói lời xin lỗi, anh ta nói anh ta yêu Cổ Mạt, chỉ cưới Cổ Mạt, tiếng ong ong trong đầu cứ vang lên không ngừng, cảm giác còn khó chịu hơn so với chết.

Ngày cưới của Hiên Viên Hoàng và Cổ Mạt, dưới con mắt thương hại của mọi người nhìn anh không chút che giấu, anh chỉ muốn đất có vết nứt nào đó cho mình chui vào, không muốn cho bất kỳ ai thấy mình thất hồn lạc phách.

Trong đêm tối đen đó anh nhốt mình trong phòng, trái tim giống như đã bị vỡ nát vụn.

Trong đầu anh là một mớ hỗn loạn, anh không biết mình là ai? Sẽ làm những gì?

Rồi sáng hôm sau thức dậy, anh chợt nhận ra mặt trời sao lại rực rỡ như vậy, ấm áp đến thế.

Anh đang sống, vì thế phải tiếp tục sống, không vì mình thì cũng vì gia tộc, phải sống thật tốt. Anh không thể là một người đàn ông nhu nhược vì mất đi người yêu nên muốn chết, anh là con trưởng, anh sao có thể yếu đuối như thế.

Nếu chết có thể xong hết mọi chuyện, vậy gia tộc đâu? Người ta sẽ đàm tiếu, người nhà sẽ đau lòng, mà người chết rồi thì chẳng còn có thể nói được nữa.

Chỉ cần còn sống, chua cay mặn ngọt đều không đáng sợ, ở trên thế giới này mới có thể chân chính in lại dấu chân của chính mình.

Thời gian là liều thuốc tốt nhất để chữa vết thương lòng, đau đớn qua đi cuộc sống của anh cũng không thật vui vẻ, tuy không yêu thêm một ai khác, nhưng anh cảm thấy việc sống đã không còn thống khổ như trước nữa, trái lại có thể trải nghiệm thêm những niềm vui mới.

Giống như bây giờ, trong bụng anh còn đang cất chứa một sinh mệnh bé bỏng, so với đêm mấy năm trước đó, anh đã vui hơn rất nhiều.

“Chỉ hy vọng như vậy... Tiểu Vũ, con đừng lo lắng cho chúng ta, giữ gìn sức khỏe vẫn quan trọng hơn. Ba bây giờ không mong đợi gì cả, chỉ mong con bình an sinh đứa bé này, con sinh rồi ba sẽ...cho cha con rút lui, hai ông già chúng ta sẽ ra nước ngoài...”

“Chẳng lẽ ba không muốn giúp con trông cháu nội sao? Con cũng không thể lúc nào cũng bồng theo đứa nhỏ được, trông cậy vào nhị thiếu lại càng không được, nên ba đừng đi vội, ở lại giúp con trông cháu với.”

Ba nhỏ ngừng khóc, ông mỉm cười: “Con nghĩ ba sẽ giúp con sao, không đâu, nhưng sẽ có bảo mẫu làm, con lo lắng cái gì?”

“Con nít thích náo nhiệt mà, hai ông nội đều ở nhà thì nó càng vui vẻ lớn lên.”

Ba nhỏ nghĩ tới đứa cháu còn nhỏ xíu xiu kia, cuối cùng sự bi thương và áy náy này đã vơi đi rất nhiều.

Bất thành linh Hiên Viên Long hoảng hốt chạy vào: “Cha có ở đây không?”

“Có chuyện gì?”

Về mặt Hiên Viên Long kỳ dị, trả lời: “Anh hai đang chôn anh dâu... Đang đào hằm.”

“Đào hầm?”

“Đúng vậy, ngay sân sau phòng bọn họ... nhưng chỗ đó sao có thể chôn được...” Hiên Viên Long đầy hoang mang, nghĩ đến trong nhà có cái mộ, ai cũng sẽ cảm thấy sợ đi... Còn là của một người tự sát...

Ba nhỏ hoảng sợ đứng bật dậy: “Sao nó có thể hồ đồ như thế! Chôn trong nhà! Chuyện này không thể được.”

Ba nhỏ lập tức chạy ra ngoài, Khiết Vũ lo lắng cũng đuổi theo.

Chỉ thấy đám cây cỏ trong sân, nguyên một vườn hoa đều là hoa thược dược Cổ Mạt thích, vốn xanh mướt rục rở nay đã bị phủ đầy đất cát, sắp sửa bị chôn vùi vĩnh viễn.

Hiên Viên Hoàng vẫn không nói không rằng, chỉ một mực cầm xẻng đào đất. Ở bên cạnh là một chiếc quan tài màu vàng tinh xảo, không biết là làm từ loại gỗ gì.

Ba nhỏ sững sờ che miệng, còn Khiết Vũ thì sững sờ nhìn Hiên Viên Hoàng, nhìn anh ta như kẻ mất hồn, rốt cuộc người đàn ông này đã yêu Cổ Mạt đến mức độ nào mà người đã chết cũng muốn giữ bên người...

“Quan tài kia là do tổ tiên để lại... Không nghĩ tới hôm nay sẽ dùng đến... Làm từ loại gỗ rất đặc biệt, có thể bảo tồn thi thể vĩnh viễn không hư thối...”

Vĩnh viễn không hư thối? Hiên Viên Hoàng muốn luyện thi hay sao? Khiết Vũ bất giác rung mình.

Mọi người đứng đó nhìn, không ai dám tiến lên nói chuyện, cứ đứng đó trợn mắt nhìn Hiên Viên Hoàng đào mộ, chôn quan tài kia xuống như giấu báu vật. Trong đôi mắt ráo hoảnh kia là biết bao lưu luyến.

Khiết Vũ hít một hơi thật sâu, bỗng cảm thấy đời này của Cổ Mạt cũng đáng giá, chết, là do chính cậu ta chọn lựa. Nhưng khi còn sống, trong một kiếp ngắn ngủi này, đã có một người đàn ông yêu cậu ta đến thế.

Thật lòng muốn hỏi Cổ Mạt đã chết rồi kia, đã hối hận chưa?

Bỗng có một bàn tay to lớn nắm lấy tay Khiết Vũ, anh ngẩng đầu lên nhìn Hiên Viên Long, Hiên Viên Long hừm một tiếng rồi lại nắm tay anh chặt hơn nữa.

Khiết Vũ bật cười, tuy anh không yêu người con trai này sâu sắc, còn bị những hành vi ấu trĩ của cậu ta làm cho tức giận, thậm chí khinh thường cậu ta chơi bởi không chịu làm việc. Nhưng anh sẽ thay đổi cách nhìn, không thể chỉ nhìn hoài vào khuyết điểm của người khác, càng không thể phóng đại cái vắn đề bé như hạt mè thành trái dưa hấu được.

Làm người phải biết mở rộng tâm hồn, còn sống, không phải là vì sự vui vẻ sao.

Mọi người cho rằng Hiên Viên Hoàng sau khi chôn Cổ Mạt xong sẽ khôi phục trở lại, nhưng không ngờ rằng hôm sau anh ta lại gọi thợ đến sửa lại khoảnh sân của anh ta và Cổ Mạt.

Ba nhỏ lúc này nhịn không được phải lên tiếng: “Hiên Viên Hoàng... rốt cuộc con muốn làm gì?”

Hiên Viên Hoàng không nói lời nào.

Từ miệng những người thợ, ba nhỏ mới biết được con trai lớn là muốn xây hầm mộ, là loại hầm mộ giống như của hoàng đế thời cổ đại, bởi vì muốn bảo quản thật tốt quan tài của Cổ Mạt. Hơn nữa hầm mộ sẽ từ ngoài sân nối thẳng vào phòng ngủ của con trai lớn, ở trong phòng sẽ làm một cánh cửa bí mật, về phần anh ta sẽ làm gì thì không ai biết được.

Ba nhỏ nghe xong bần rần cả người, chỉ vào con lớn mà nói: “Con không thể làm như vậy được... cổ trạch này đã được bố trí phong thủy chặt chẽ. Con, con... có yêu nó thế nào cũng không thể xây mộ cho nó trong nhà được, hơn nữa còn xây ngay tại phòng mình, như vậy không tốt, đối với con không tốt, đối với mọi người trong nhà cũng không tốt. Hai à, con dừng tay lại đi... Ba xin lỗi con, là ba không nên máng nó, ba xin lỗi mà.”

“Ba!” Hiên Viên Long tức giận ngăn ba nhỏ lại, cậu nhìn thế nào cũng không chấp nhận được việc ba nhỏ phải đi xin lỗi anh hai, lại nói chuyện anh dâu tự sát thì có liên quan gì đến ông chứ.

Hiên Viên Hoàng từ đầu tới cuối vẫn không hề nhìn một cái, cứ thế chỉ thị nhóm thợ tăng thêm giờ làm.

Cha cũng đến nói nhưng đều vô dụng, cuối cùng không có cách nào, đành phải mời bề trên trong tộc trở về một chuyến.

“Chúng ta đã nói chuyện với nó.” Một số người lớn trong nhà lắc đầu thở dài.

Mấy người Khiết Vũ chờ ở bên ngoài, không biết người lớn sẽ nói gì, cũng không biết Hiên Viên Hoàng có chịu đồng ý hay không.

Hiên Viên Long thấy bộ dạng lo âu của anh, vội đi lấy một ít đồ ăn đến, nhìn thấy đồ ăn, anh không nhịn nổi thèm, lập tức cầm lên bỏ vào miệng. Hiên Viên Long thấy vậy thì cười: “Vợ muốn ăn trái cây gì, để chồng đi lấy cho.”

Nuốt một miếng điểm tâm xong Khiết Vũ mới liệt kê ra một loạt: “Táo, vải, nho, dưa hấu đều muốn.”

“Dưa hấu không được, dưa hấu lạnh. Vải cũng ăn ít thôi, dễ nóng. Vậy đi, chồng lấy chuối cho vợ nhé.” Hiên Viên Long vừa cười vừa lột vỏ chuối đưa lên miệng Khiết Vũ, anh cũng không ngại ngừng liên cắn vài miếng.

Hiên Viên Long nhìn hai má phồng phồng đầy thức ăn của Khiết Vũ nhịn không được cười nói: “Vợ thật đáng yêu.”

Khiết Vũ đỏ mặt trừng cậu ta một cái, lại nuốt bụng cười gượng: “Tôi còn muốn ăn cơm với rau xào...”

Ba nhỏ thấy từ sau khi con dâu mang thai, thấy con út mình vừa nghe lời lại vừa biết chăm sóc thì rất vui mừng, nhưng nhìn đến chuyện của con lớn thì lại sầu muộn.

Khoảng hơn hai tiếng nói chuyện, cuối cùng cửa cũng mở ra, người lớn lần lượt bước ra.

“Thế nào rồi?” Ba nhỏ vội vàng bước lên hỏi.

Một người đàn ông trông rất trẻ không không biết là ông nội hay ông cố lên tiếng: “Hầm mộ thì tùy theo ý nó, coi như đây là gửi gắm cuối cùng của nó, cũng coi như dung túng nó lần cuối cùng. Nhưng ta đã giao kèo với nó rồi, mộ thì tùy nó, nhưng chỉ cho nó ba năm, ba năm sau phải tái hôn!”

Ba nhỏ nghe mà ngây ra, nhưng tinh thần lập tức được thả lỏng, ba năm thì ba năm, có lẽ ba năm sau Hiên Viên Hoàng sẽ thông suốt, lúc đó tái hôn là thích hợp nhất. Hơn nữa bọn họ cũng không sợ già, ba năm sau tái hôn vẫn có thể sinh con được.

Đây có lẽ là kết cục tốt nhất.

Thế nhưng ngày hôm sau, Hiên Viên Hoàng lại làm ra hành động khiến mọi người sứt đầu mẻ trán, sau khi hầm mộ được xây xong, không nói lời nào lập tức đi khỏi nhà, chỉ để lại một bức thư nói là muốn dẫn Cố Mạt đi chu du thế giới...

Chuyện của công ty, dĩ nhiên sẽ không quan tâm tới.

“Thằng nhóc này!” Thế nhưng nỗi giận lần này lại là cha, sao ông có thể không tức giận cho được, ông vẫn luôn bồi dưỡng Hiên Viên Hoàng là con trưởng thừa kế, mấy năm gần đây ông cũng đã giao toàn bộ việc lớn nhỏ trong công ty cho thằng hai quản lý, trước mắt chính là hy vọng nó mau mau thay thế mình, để ông được nghỉ ngơi sớm, cùng vợ tiêu dao qua ngày.

Hôm nay Hiên Viên Hoàng bày ra trò này, dĩ nhiên mọi vất vả lại quay về trên vai ông.

Mọi chuyện lớn nhỏ đều đặt hết lên vai cha, không muốn quản cũng phải quản, ông tức giận đến cơm cũng không muốn ăn, cả ngày chạy ra chạy vào phòng họp, ba nhỏ nhìn mà xót cả ruột gan.

“Cha tui bây giờ lớn tuổi rồi mà vẫn còn phải làm lụng vất vả... Tui bây giờ làm con mà không đỡ đần gì được.” Ba nhỏ oán trách, chỉ vào trán Hiên Viên Long mà nói: “Bây giờ ba nói anh mày cũng không nghe, nếu mày còn là đàn ông con trai, không muốn cha mày mệt mỏi, không muốn tương lai sau này con cái khinh thường thì mau đến công ty giúp cha mày đi! Ba không tin là mày ngu dốt, anh mày thông minh như vậy, chẳng lẽ mày thua kém nó.”

Hiên Viên Long đang định gạt đi, nghe tới câu cuối liền tức giận nghiêng rằng: “Đi thì đi! Tại trước giờ con không muốn nghiêm túc làm việc chứ bộ.”

24. Chương 24: Cùng Đi Làm

Hiên Viên Long thực sự mặc vest vào chuẩn bị đến công ty làm việc, ngay cả bản thân cậu cũng không nói nên lời, nhưng nhìn đến người đàn ông trước mặt đang giúp mình chỉnh lại cà vạt, bất giác cõi lòng cậu càng thêm kiên định, có lẽ đến công ty không phải vì mình mà còn nhiều thứ khác nữa.

“Vợ có thấy chồng đẹp trai không?” Hiên Viên Long nhìn bản thân trong gương, thật man lị đến chính mình cũng ngẩn ngơ.

Nếu là bình thường thì chắc chắn Khiết Vũ sẽ khinh thường rồi trêu chọc Hiên Viên Long, nhưng hôm nay anh lại mỉm cười, rướn người hôn lên môi cậu: “Rất đẹp, bộ vest đứng đắn thế này rất hợp với cậu.”

Hiên Viên Long phấn khích, choàng tay ôm eo Khiết Vũ rồi thủ thỉ: “Còn phải cảm ơn cái cà vạt vợ tặng chồng chỉ với chút ít tiền ấy, ánh mắt vợ thật tuyệt vời.”

“Đừng nói nữa. Đi thôi, thời gian không còn sớm nữa.”

“Vợ cũng muốn đi?”

“Đương nhiên, tôi đã xin nghỉ lâu như thế, chuyện của công ty phải luôn có người trông coi chứ, trước còn có anh hai giúp, bây giờ anh ấy đi rồi thì tôi cũng nên trở lại quản lý công ty thôi. Cậu cũng cố lên, tôi tin cậu có thể làm tốt. Mới đầu sẽ có khó khăn, rắc rối, nhưng cậu phải kiên nhẫn, cha dạy gì cũng phải nghiền ngẫm cho kỹ.”

Khiết Vũ dằn dò một hồi lâu mà Hiên Viên Long vẫn chăm chú lắng nghe.

Cho đến khi hai người lên xe thì Hiên Viên Long mới nói: “Có phải vợ thích đàn ông chín chắn và biết kiếm tiền đúng không?”

Khiết Vũ giật mình, ngập ngừng nói: “Không phải là biết kiếm tiền, mà là có trách nhiệm, có đam mê, có thành tựu trong sự nghiệp, điều đó tượng trưng cho sự hấp dẫn của chính bản thân người đó, cho dù có béo mập nhưng phải biết suy nghĩ. Có thể không có thành tựu, nhưng cố gắng hết sức vì một việc gì đó, cho dù thất bại, tôi tin chắc mọi người sẽ tin tưởng lại anh ta sẽ thành công, đây cũng là một loại sức hút.”

Nói xong Khiết Vũ ngừng lại một lát, hai mắt nhìn thẳng vào Hiên Viên Long: “Tôi thích đàn ông nghiêm túc.”

Nghiêm túc trong bất cứ chuyện gì, trong đó bao gồm cả nghiêm túc yêu một người.

Hiên Viên Long cảm thấy những lời kia như có ma lực, khiến tim cậu như có thứ gì đó đang bành trướng. Kể cả khi đến công ty rồi cả người vẫn còn bưng bưng.

Tầng làm việc của Khiết Vũ và Hiên Viên Long khác nhau nên đến công ty dành mỗi người chia mỗi ngã.

Một lần nữa được ngồi trong phòng làm việc khiến tinh thần Khiết Vũ tràn đầy phấn chấn, vuốt ve phần bụng có hơi nhô lên, bất giác mỉm cười, rồi mở tài liệu ra bắt đầu một ngày làm việc.

Mất cả buổi sáng để xử lý hết chồng văn kiện chất đống trong thời gian nghỉ phép, thấy cũng đến lúc ăn cơm trưa, anh đang định gọi Hiên Viên Long cùng xuống căn tin công ty cùng nhau ăn cơm, thuận tiện hỏi thăm tình hình làm việc sáng nay của cậu ấy thế nào. Chợt thư ký đẩy cửa bước vào, trên tay cầm một cái hộp cơm lớn, mặt hồng hồng nói: “Khiết tổng, đây là cơm trưa quyền chủ tịch bảo tôi đưa cho ngài, ngài ấy nói đây là cơm trưa trong nhà mang đến, cho nên ngài nhất định phải... ngoan ngoãn ăn hết.”

Thư ký ngượng ngùng không nói được nữa, trong đầu cô như có ngàn con ngựa đang chạy rầm rập, aa đây là hư cấu, chắc chắn đây là hư cấu, tại sao quyền chủ tịch mới đến lại có mờ ám với Khiết tổng thế này, có vẻ quan hệ không bình thường đâu. Hồi trước công ty còn có người tào lao thấy đại thiếu gia Hiên Viên Hoàng và Khiết tổng có vẻ xứng đôi nên lén ghép đôi hai người, nhưng hiện nay vị đại thiếu gia đã đi rồi, ngược lại vị nhị thiếu mới tới bắn hint với Khiết tổng còn nhiều hơn, niên hạ cũng rất đáng yêu nha.

Khiết Vũ nghe câu “ngoan ngoan ăn hết” thì thẹn quá hóa giận, nhưng ngại thư ký còn ở đây nên không dám nói nhiều: “Đã biết, cô đi ra ngoài đi.”

Thư ký vừa đi khỏi, nhịn không được, Khiết Vũ lập tức lấy điện thoại nhắn tin cho Hiên Viên Long: [Ngu ngốc.]

Gửi tin nhắn xong thì hậm hực mở hộp cơm ra, anh đói rã ruột rồi, nhiều thức ăn thế này tạm đủ cho anh no, nhưng thể nào tối chiều cũng sẽ đói tiếp.

Có âm báo tin nhắn đến, Khiết Vũ vừa ăn vừa đọc.

[Vợ à, nhớ vợ quá.]

Khiết Vũ trừng mắt nhìn tin nhắn, nhưng đầu óc trong lòng dường như đang nóng lên: [Làm việc cho tốt!]

[Biết rồi, chồng sẽ cố gắng, để sau này còn làm gương cho con.]

Khiết Vũ phì cười: [Lý do này không tệ, có động lực thì mới có tinh thần, tôi tin tưởng vì con của mình, cậu sẽ làm được.]

[Không riêng vì con, vì vợ nữa, nếu chồng cũng làm được như anh hai, vậy vợ sẽ thích chồng chứ?]

Nụ cười trên môi Khiết Vũ chợt cứng ngắc, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần: [Để xem biểu hiện của cậu.]

[Ha ha, vợ cứ chờ đi, chồng bảo đảm sẽ làm vợ chết mê chết mệt.]

Nhớ tới cái bộ dạng tự kỷ ngu ngốc kia, Khiết Vũ suýt chút nữa là cười to lên, bỏ điện thoại xuống tiếp tục ăn cơm, trong đầu đôi khi sẽ hiện lên hình ảnh Hiên Viên Long, nghĩ xem lúc này cậu ta đang bận bịu chuyện gì, có chịu kiên nhẫn hay không, có thấy khó khăn hay không.

Khiết Vũ ăn hết hộp cơm, bụng no làm cả người khỏe khoắn hẳn ra, không biết vì sao mà tâm tình cũng tốt hơn hẳn. Cho dù có vội vàng vàng xử lý công việc nhưng khóe môi lúc nào cũng cong lên.

Xế chiều, Khiết Vũ lại được thư ký đưa vào một phần trà chiều, đều là những món gần đây anh thích ăn, không ngại ngừng nhận hết, ăn không còn một mẩu. Anh nghĩ, cứ thế này chắc mình béo phì ra mất, nhưng béo thì cứ béo đi, anh không ngại.

Khiết Vũ làm việc đến quên cả thời gian, bận bịu đến giờ tan tầm lúc nào không hay.

Đến khi có tiếng chuông điện thoại vang lên, giọng Hiên Viên Long từ trong điện thoại vọng ra: “Vợ này, đến lúc nên về nhà ăn uống nghỉ ngơi đi, không được tăng ca, là vợ đã đồng ý với chồng rồi, phải biết suy nghĩ cho con chúng ta.”

Khiết Vũ nhìn mở công việc vẫn còn tồn đọng mà quỵn luyến thở dài, thực ra chỉ cần thêm hai tiếng nữa là giải quyết xong hết rồi, nhưng đã hứa với bé con rồi, cho nên vẫn là thu dọn đồ đạc ra về.

Khiết Vũ đi thang máy lên tầng đỉnh, đến văn phòng của Hiên Viên Long, nhìn thấy cậu ta bận rộn đến mắt cũng không liếc ngang được, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu phải tăng ca à?”

Hiên Viên Long mừng rỡ đứng dậy, xoa xoa móng tê mà oán thán: “Ngồi một ngày đều ê cả móng, đáng ghét nhất là còn bắt chồng tăng ca, làm không xong thì tối không được về với vợ. Vợ à, cho chồng ôm một cái đi.” Hiên Viên Long u oán ôm lấy Khiết Vũ, đầu cậu tựa lên vai anh, hít thật sâu mùi hương trên người anh, chỉ như vậy thôi, cũng khiến cậu cảm thấy thần kinh căng thẳng cả ngày như được nới lỏng, thật thoải mái.

Khiết Vũ mỉm cười an ủi: “Mới làm nên chưa có quen, chịu khó cố gắng là được. Đừng quên cho con thấy được sự kiên cường của mình.”

“Chồng biết rồi, vợ về nhà nghỉ ngơi đi, cần gì thì gọi điện cho chồng.”

“Mơ đi.” Khiết Vũ làm bộ khinh thường nói.

Hiên Viên Long nắm lấy cằm Khiết Vũ, đưa miệng tới: “Hôn một cái nào vợ.” nói xong lập tức hôn lên miệng anh, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng anh, dụ dỗ anh cùng quẩn quýt cuồng nhiệt, tiếng hôn

chút chút mau chóng vang lên không ngừng. Mãi một lúc sau Hiên Viên Long mới quẩn luyến buông Khiết Vũ ra.

Khiết Vũ thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng, giận hờn cầm lấy chìa khóa xe: “Cậu cứ từ từ đừng vội, tôi về trước.”

“Vợ đi thông thả, nhớ lái xe cẩn thận.”

Buổi tối, Khiết Vũ nhiều lần muốn mở máy tính lên làm việc, nhưng cuối cùng vì nghĩ đến đứa bé nên nhịn xuống. Còn sớm thế này lại không ngủ được, một mình nằm trên giường xem ti vi, xem một hồi thấy nhàm chán bèn lấy điện thoại gọi cho chú Sáu nói chuyện mang thai, hai người nói chuyện với nhau rất lâu, đến khi cúp máy cũng đến lúc Khiết Vũ chuẩn bị đi ngủ. Lại có tiếng điện thoại gọi tới.

Báo gọi đến là số điện thoại riêng trong nhà, Khiết Vũ nhú mào nhận nghe.

“Anh hai, là em, mọi người cũng đang ở bên cạnh.”

“Ừm, có chuyện gì không?”

“Không có gì quan trọng, anh hai khỏe không? Mang thai rồi không được làm việc vất vả, phải chịu khó nghỉ ngơi.”

“Tôi biết, cũng rất khỏe.”

“Chuyện kia... Nghe nói vợ của đại thiếu gia qua đời... Nhưng nhà Hiên Viên không có tổ chức lễ tang, chúng ta vừa mới biết được, thật sự rất bất ngờ, chuyện rút cuộc là như thế nào, tình cảm giữa đại thiếu gia và vợ anh ta không phải rất tốt sao?”

“Không nói được, người chết rồi cũng không thể sống lại được, bây giờ có nói cũng không có ý nghĩa.”

“Có lẽ đại thiếu gia sẽ rất đau lòng nhỉ?”

“Ừ.”

“Thật sự là đáng tiếc, người cứ vậy mà chết, ngay cả cho đại thiếu gia một đứa con trai nối dõi cũng không có, đại thiếu gia là con trưởng, cho dù có yêu vợ mình sâu nặng thế nào thì sau này cũng phải đi bước nữa...”

Khiết Vũ thâm cười lạnh, nói thẳng ra luôn: “Ba năm sau phải tái hôn, đại thiếu gia hiện giờ mắt tích, dẫn theo linh hồn Cố Mạt đi chu du thế giới rồi.”

“... Linh... linh hồn...” người ở đầu dây bên kia lắp bắp.

“Ha ha, cậu em có hứng thú với đại thiếu gia sao? Hay chờ thử ba năm sau xem, nhưng mà phải có tâm, xác Cố Mạt chôn ngay dưới phòng ngủ đại thiếu gia đấy.” Khiết Vũ trực tiếp hù dọa, cho dù đó là mấy đứa em của anh, mà anh cũng không hề nghĩ đến việc không muốn đại thiếu gia tái hôn, vấn đề là anh không thể chịu đựng được gia đình mình, vợ người ta vừa mới chết vài ngày đã toan tính lấp chỗ trống, thật bạc bẽo, thật khiến người khác chán ghét.

Khiết Vũ bị tức nghẹn một cục bự, liền nằm xuống ngủ đặng vứt bỏ cái cục buồn bực trong lòng đó.

Khò khò ngủ cho tới nửa đêm lại bị đói bụng tỉnh lại, Khiết Vũ uể oải ngồi dậy. Lúc này đèn trong phòng đang mở, Hiên Viên Long bưng tô mì từ bên ngoài bước vào: “Xem chồng đúng giờ chưa, vợ ăn khuya này, hôm nay ăn mì gà.”

Khiết Vũ vui vẻ hỏi: “Cậu về hồi nào vậy?”

Anh mang thai cũng không vất vả lắm, cho đến bây giờ vẫn không có hiện tượng thai nghén gì lớn, chỉ cần không có nhiều dầu mỡ thì món nào cũng được.

Nhìn Khiết Vũ xì xụp ăn mì, bộ dạng như bị bỏ đói lâu năm, Hiên Viên Long đau lòng vuốt ve bụng anh: “Thằng nhóc này tham ăn quá, từ sau khi anh có thai, càng ngày ăn càng nhiều, mai một sinh ra thể nào cũng là một nhóc tham ăn.”

“Vậy không tốt sao, con nít ăn nhiều mới có thể khỏe mạnh. Ừm, thơm quá.” Khiết Vũ húp hết nước mì.

Mặt Hiên Viên Long đầy vui vẻ, cởi quần áo ra, đang định đi tắm thì Khiết Vũ lại đưa tô đến trước mặt, mỉm cười liếm khóe môi: “Ông xã, muốn ăn thêm nữa.”

“...”

25. Chương 25: Em Trai

Có vợ nằm bên cạnh khiến mỗi tế bào trong người Hiên Viên Long lúc nào cũng xao động.

Khiết Vũ còn chưa mở mắt đã cảm giác được thứ cứng rắn của người đang sau đang cọ cọ vào mông mình, co tới co lui, cọ đến cả người anh nóng bừng, chỉ muốn được làm ngay lập tức, nhưng phải nhịn, nhịn đến khổ sở.

Hiên Viên Long đưa tay ra đằng trước luồn vào trong quần Khiết Vũ, ban đầu là vuốt ve dương vật, tiếp đến là hạ xuống xoa nắn hoa huyệt trơn mềm, véo nhẹ hai bên đùi trong: “Vợ mở lớn chân ra chút để chồng vào.”

Khiết Vũ ưỡn ưỡn mông ra sau: “Không được, con còn quá nhỏ, rất nguy hiểm.”

“Chồng biết... Ừm, chồng sẽ không cắm vào, chỉ xoa xoa bên ngoài thôi, ngoan, mở chân ra nào.”

Khiết Vũ bắt đầu dãn dãn chân ra, hai cây thịt của Hiên Viên Long lập tức chèn vào giữa hai chân, áp sát nơi riêng tư của anh: “Khép chặt chân lại, chồng muốn đi chuyển.”

Hiên Viên Long từ đằng sau ôm lấy Khiết Vũ, nghiêng người di chuyển eo, dương vật nóng hừng hực gấp gáp ra vào giữa hai đùi và nơi riêng tư của anh, ma xát đến đỏ bừng, càng lúc càng nóng, nhiệt độ này làm anh cảm thấy đùi mình như sắp bốc cháy.

“Aaa cậu nhẹ chút... rất quá... aa... ngứa quá...” Khiết Vũ khó chịu khép chặt đùi, mà khó chịu nhất chính là mỗi lần ma xát lại chạm vào hoa huyệt làm nó cũng nóng lên, dâm thủy ào ạt chảy ra tràn cả vào trong hậu huyệt.

Hiên Viên Long lại càng khó chịu hơn, đẩy ra đẩy vào đã hơn trăm cái mà vẫn chưa đạt tới cao trào, cứ cảm thấy hai chân Khiết Vũ có kẹp chặt thế nào cũng không bằng được đi vào, hơn nữa hoa huyệt cứ trào nước ra làm dâm vô cứ bị trơn tuột, không có được chặt chẽ như kia.

“Sao đây... chồng nhịn hết nổi rồi... Rất muốn được đi vào...” Hiên Viên Long ôm Khiết Vũ hôn tới tấp, thô bạo xoa bóp bộ ngực bằng phẳng, dương vật đứng thẳng vẫn không ngừng ma xát hai cánh mông, tra tấn anh lên đến cực hạn.

Giọng Khiết Vũ khàn khàn: “Tôi muốn... đều tại cậu dụ dỗ tôi...”

“Rõ ràng là vợ dụ dỗ chồng... Bên dưới đã ướt như thế này.”

“Ừm... Hay là cậu vào đi...”

“Lỡ động thai thì làm sao?”

“Trước tiên cứ vào... nhưng đừng có nhúc nhích...”

“Chồng vào ngay.” Hiên Viên Long gấp đến độ không kịp mở cánh hoa ra, cứ thế đâm thẳng vào, sau đó lại đến hậu huyệt, từng cây đã được bao chặt lại khiến cậu cực kỳ thoải mái: “Sướng... đã lâu không sướng thế này...” Chầm chậm xâm nhập vào toàn bộ, lỗ nhỏ của Khiết Vũ bao lấy cậu sát sao, làm hai cây thịt rỗng lại phình to thêm, nóng rực, chèn sâu bên trong khiến anh như muốn nhũn ra.

Đầu đầy mồ hôi, Hiên Viên Long rất muốn di chuyển nhưng lại không dám, cậu sợ không khống chế được sức mạnh sẽ làm bị thương. Thế nhưng bị bao chặt như thế mà lại không được di chuyển so với lúc chưa vào còn khó chịu hơn. Hiên Viên Long quả thực khóc không ra nước mắt, ôm lấy Khiết Vũ hôn mãi miết, hy vọng có thể giảm bớt lửa tình.

Khiết Vũ bám chặt lưng Hiên Viên Long thở hổn hển, con quái vật to lớn bên trong cơ thể khiến anh cảm nhận được sự thỏa mãn lâu rồi không được. Anh từ từ hồi tưởng lại khẩu quyết mới học gần đây trong cuốn công pháp, để thử cái đầu tiên trước. Khiết Vũ hít một hơi thật sâu để cho cơ thể bình ổn lại, để có thể cảm nhận được rõ ràng thứ đang ở trong người mình, sau đó mấp máy tròng vách, lỗ nhỏ bắt đầu mở ra ngẫu nhiên con quái vật. Hiên Viên Long mặc dù không động đậy nhưng cũng cảm nhận được lỗ nhỏ tiêu hồn mạnh mẽ đến thế nào, tức thì thích đến oa oa miệng: “Vợ, vợ thật lợi hại... Thích quá... oa oa cắn chặt muốn chết...”

Thoạt nhìn Khiết Vũ không hề động đậy, cả người đều dựa vào ngực Hiên Viên Long, chính là lỗ nhỏ mấp máy rất nhanh, mỗi lần mấp máy lại càng chặt hơn, cuối cùng làm một cú thật mạnh, chặt đến nỗi Hiên Viên Long thót cả tim, ào ào giao hàng, từng dòng tinh dịch nóng hổi bắn vào sâu bên trong cơ thể, nóng đến nỗi cả người run rẩy. Cuối cùng cũng được bắn.

Hiên Viên Long bắn xong rồi nhưng vẫn không chịu ra khỏi người Khiết Vũ, ôm anh hôn mấy ngụm: “Vợ sao có thể lợi hại thế này... Lỗ nhỏ của vợ chính là quái vật... cắn chồng... Làm chồng hết hồn, còn tưởng đứt luôn nữa chứ, vợ xem, sưng rồi nè.” Hiên Viên Long không biết xấu hổ chỉ vào cây thịt đỏ ửng của mình.

Khiết Vũ đẩy Hiên Viên Long ra: “Đừng, mau đứng dậy, tôi không muốn phục vụ cậu lần nữa đâu.”

Khiết Vũ đứng lên đi tắm rửa, phát hiện đùi trong bị tên khốn nào đó ma xát đến trầy cả da, bảo sao lại xót như thế, dính nước vào lại càng xót hơn. Anh vừa tắm rửa vừa xuyt xoa, thấy Hiên Viên Long bước vào, tức tối quật luôn cái khăn ướt vào lưng cậu ta.

Hiên Viên Long bị đánh đau, nhìn Khiết Vũ vô tội: “Sao vợ lại đánh chồng? Rất đau đó.”

“Thấy cậu là bực bội! Từ hôm nay trở đi chia giường ra ngủ.”

“Không phải chứ? Vợ có làm chỗ nào không, chồng có làm gì có lỗi với vợ đâu?” Hiên Viên Long vội vàng hỏi lại Khiết Vũ.

Khiết Vũ lườm cậu ta một cái: “Không có lỗi gì hết, cậu không biết người mang thai thường hay thay đổi thất thường à?”

“...” Hiên Viên Long há hốc mồm, trợn mắt nhìn Khiết Vũ đi ra ngoài, nhin không được lắm bầm: “Đúng là thay đổi thất thường...”

Trên đường đi làm, Hiên Viên Long vẫn còn đang suy nghĩ vì sao bị vợ giận, đến công ty rồi thì bận đến nỗi chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ.

Còn Khiết Vũ có nóng nảy đến mấy thì đến lúc làm việc cũng tan thành mây khói, hai người đều bận rộn, cả một ngày chẳng thấy được mặt nhau. Nhưng mỗi khi Khiết Vũ đói bụng, thức ăn ngon sẽ được thư ký hoặc trợ lý đưa vào đúng lúc, thậm chí trái cây tráng miệng cũng được chuẩn bị sẵn sàng. Nhu cầu cơ thể được thỏa mãn khiến nụ cười trên môi anh cũng nở nhiều hơn.

Khiết Vũ vốn còn đang phân vân xem có nên phân giường ngủ hay không thì Hiên Viên Long đã phải tăng ca bù đầu bù cổ, tối cũng không được về nhà, phải ngủ lại ở văn phòng, thật sự là hiếm khi cậu tận tâm tận lực như vậy. Ngay cả Khiết Vũ cũng xót ruột thay cho Hiên Viên Long, sáng sớm đi làm sẽ đến nhìn cậu một cái, đứa nhỏ bốc đồng này gây đi rất nhiều, trên gương mặt đã hằn lên sự sắc bén, ở trong văn phòng ngợp mùi thuốc lá.

“Vợ đừng ở đây lâu, trong đây toàn khói thuốc.”

“Vậy sao còn hút?”

“Tối thức đêm không hút không được, rất mệt mỏi.”

“Nhất định phải hút sao?”

“Ai muốn hút, nhưng công việc nhiều như quỷ, mệt chết được, thật muốn bắt chước anh hai bỏ chạy.”

“...”

“Ha ha, nói đùa thôi, chồng sẽ cố gắng làm tốt... đợi chồng nắm hết mọi việc, sau này sẽ không bận bịu đến mức không về nhà được, có phải vợ rất tịch mịch đúng không?”

Khiết Vũ hừ một tiếng mới nói: “Cậu mới tịch mịch thì có, tôi ở nhà vô cùng thoải mái. Cậu làm ơn có thức đêm thì cũng phải tắm một cái, hôi chết được.”

“Hôi lắm hở?”

Hiên Viên Long ngửi ngửi người mình, song còn cố ý ôm chầm lấy Khiết Vũ, hôn anh thật sâu.

“... Tôi còn phải xuống làm việc.” Khiết Vũ bất đắc dĩ đẩy Hiên Viên Long ra rồi chạy xuống lầu.

Hiên Viên Long tựa vào cửa nhìn bóng Khiết Vũ đi khuất, chợt cậu nhận ra, vợ mình bây giờ có thể dùng chữ béo để hình dung...

Thời tiết dần dần trở lạnh, mùa đông lạnh giá cuối cùng cũng đến.

Khiết Vũ đã mang thai đến tháng thứ sáu, bụng phình to ra, cả người cũng tăng thêm một lớp thịt dày. So với Khiết Vũ trước đây cứ như hai người khác nhau.

Đông đến lại càng phải mặc quần áo thật dày, mỗi lần Khiết Vũ di chuyển cứ như một người khổng lồ.

Các nữ đồng nghiệp trong công ty lại tùm nhau tám chuyện: “Khiết tổng của chúng taaa, Khiết tổng phong lưu phóng khoáng của chúng taaaa.”

“Aiii, chẳng lẽ đàn ông nào cũng không thể thoát được vận rủi trung niên phát tướng hay sao?”

“Năm tháng chính là con dao mổ lợn mà, Khiết tổng đã thay đổi nhiều quá, aiiii, sẽ không còn được thấy thân hình hấp dẫn trước kia của Khiết tổng nữa.”

“Bữa nọ tôi gặp bạn trai cũ, bụng to như có bầu bảy tám tháng vậy đó, gớm chết được, vậy mà cũng không chịu tập gym giữ dáng nữa.”

Khiết Vũ nghe thấy mấy câu tầm phào này cũng không buồn để ý, cứ để nó bay từ tai phải qua tai trái rồi bay mất, mọi người trong nhà ai cũng đều bội phục.

“Tiểu Vũ... vắc bụng to ra ngoài không sợ người ta cười sao?”

Khiết Vũ bình thản đáp: “Chỉ có người bị thần kinh mới nghĩ đàn ông có thai, đàn ông bụng bự trên đường rất nhiều, giám đốc bụng bự lại càng nhiều, Tôi đây là theo trào lưu, không có gì đặc biệt cả.”

“... Vợ thật lợi hại... Nhưng ra đường phải nhớ cẩn thận, vợ vốn không phải là bị béo nha.”

Hiện giờ, mỗi khi Khiết Vũ bàn chuyện làm ăn với mấy đối tác ngày xưa, chẳng còn ai mở miệng khen anh tuổi trẻ anh tuấn nữa, mà thay vào đó là mấy câu pha trò: “Làm đàn ông ấy mà, đến cái tuổi này rồi đến uống nước cũng béo ra, ha ha ha, Khiết tổng thể này mới giống giám đốc chứ, lãnh đạo có bụng mới nhiều uy phong.”

“Đúng đúng đúng! Hồi trước đẹp như siêu sao làm cho đám gia chúng ta cũng cảm thấy mình chẳng còn hấp dẫn.”

Khiết Vũ khinh thường không nói, nghĩ thầm, đợi anh sinh xong, nhất định luyện tập lấy lại dáng, tuyệt đối không giống mấy người.

Lúc chú Sáu lén lút đến thăm Khiết Vũ cũng phải khâm phục: “Tiểu Vũ thật lợi hại... Chú còn không dám ra khỏi cửa, cả ngày chỉ có thể quanh quẩn trong nhà.”

Chú Sáu đã mang thai đến tháng thứ tám, không bao lâu nữa là sinh rồi, ngày ngày Xích Tiêu đều rất cẩn thận chăm sóc che chở.

Khiết Vũ mỉm cười: “Cơ thể của chúng ta không giống nhau, chú Sáu là... người chú không có mập ra, chỉ mỗi bụng to ra nên trông rất kỳ lạ.”

“Đúng vậy... chú cũng cảm thấy như thế.”

“Cũng tốt mà, chú sinh xong là cơ thể sẽ về lại như trước. Con thì không được như thế, mặt cũng phù lên rồi này, sinh xong phải mất thời gian tập luyện mới về được như trước.”

“Ha ha, Tiểu Vũ không cần lo lắng, chú thấy nhị thiếu thực sự rất thích con đó, chắc chắn sẽ không để ý dáng vẻ mập mạp của con đâu.”

“Mặc kệ cậu ta, không thích cũng phải chịu. Chú Sáu, tháng sau chú ở lại bệnh viện luôn đi, đừng có lỡ không cẩn thận để sinh tại nhà.”

“Ừ, chú biết rồi, Tiêu đã đăng ký phòng bệnh cho chú rồi.”

Thai tháng thứ sáu, Khiết Vũ đã có thể cảm nhận được đứa nhỏ nghịch ngợm ở bên trong đang đá bụng mình, có đôi khi thằng bé bất thành linh đập một phát làm anh giật cả mình. Lại nói tiếp, nguyên nhân kỳ lạ mà cũng là quan trọng nhất vì sao Khiết gia được các yêu tộc yêu chọn nhất, là bất kỳ người nào của Khiết gia hề được gả cho yêu tộc đều sẽ sinh ra con trai mang dòng máu yêu tộc đó, có thể nói đôi tông đường. Nhưng sẽ có một số ít người Khiết gia được gả cho đàn ông nhân loại, sinh ra con đều là song tính. Bởi vậy, mỗi một đời họ Khiết sẽ có một bộ phận gả cho yêu tộc, bộ phận còn lại sẽ lấy đàn ông nhân loại và để họ ở rể trong nhà, giúp duy trì gia tộc.

Ví dụ đời này, trực hệ Khiết gia chọn chú Út của Khiết Vũ làm gia chủ, tuổi chú Út còn nhỏ hơn tuổi anh, đã có hai người con. Ngoài ra thuộc trực hệ vẫn còn một người nữa là em trai ruột của Khiết Vũ, chưa thành niên và vẫn còn đang đi học. Mặt khác, ở những chi hệ, mỗi nhà sẽ giữ lại một đến hai người, nếu nhiều thì hai, nếu ít thì một, còn lại đều gả cho yêu tộc.

Khiết Vũ vác bụng lớn quay lại văn phòng làm việc.

Làm việc được một lúc thì trợ lý gõ cửa bước vào: “Khiết tổng, bên dưới có hai vị tiên sinh muốn gặp ngài, hai người xưng là Khiết Hàm và Khiết Kỳ, nói là em trai ngài.”

“À, dẫn hai người sang phòng khách bên cạnh chờ đi.”

Khiết Vũ có phần khó chịu, mấy đứa em trai đến tìm anh vì lý do gì anh cũng có thể đoán được, đặc biệt là hai đứa em trong độ tuổi này.

Khiết Vũ cố ý để hai người chờ, tiếp tục phê duyệt công văn, không hề có vẻ gì là gấp gáp để đi qua phòng khách cả.

Thẳng đến nghỉ trưa ăn cơm, Khiết Hàm và Khiết Kỳ có lẽ cũng đã đợi được hai tiếng đồng hồ, lúc này Khiết Vũ mới cười khẩy một cái rồi đẩy cửa đi vào: “Các cậu vẫn còn ở đây à, bận việc thì cứ đi trước đừng đợi.”

Trên gương mặt của Khiết Hàm chẳng có gì là vui vẻ cả, cậu ta tức tối trừng Khiết Vũ, hiển nhiên là tức không nhẹ.

Khiết Kỳ thì hiểu chuyện hơn nhiều, vẫn mỉm cười như cũ: “Tụi em biết anh hai rất bận, từ từ cũng không sao. Vừa lúc đến giờ ăn trưa, hay anh hai cùng ăn với tụi em vậy, anh hai thích ăn món gì?”

Đúng lúc này, thư ký mang hộp thức ăn bước vào: “Khiết tổng, bữa trưa của ngài.”

Khiết Vũ trực tiếp mở hộp cơm ra ăn, âm ừ nói với em trai: “Tôi không thích ra ngoài, mỗi ngày đều có cơm trong nhà đưa đến.”

“... Rất tốt ạ, bên ngoài không sạch sẽ.”

“Ừ, hai cậu có đói bụng không? Tôi dẫn hai cậu ra căn tin công ty ăn nhé?”

“Không cần đâu, em không đói.”

“Vậy các cậu tới tìm tôi có chuyện gì không? Tôi nghe ba nhỏ nói gần đây có không ít thanh niên yêu tộc theo đuổi hai cậu, ha ha, hai cậu có ưng ý được ai chưa?”

Khiết Kỳ đỏ mặt, Khiết Hàm lại khinh thường: “Mấy tên đó toàn thứ non choẹt, hừ, chướng cả mắt.”

“Phải không? Đừng có bắt bẻ quá, tôi thấy mấy người đó cũng không tệ lắm đâu, chẳng hạn như con trưởng của tộc Xích Xà, cậu ba của tộc Thanh Lâm, nói chuyện mấy câu đều có thể nhìn ra được họ đều là người chừng chạc có chủ kiến, hơn nữa cũng có sự nghiệp riêng của mình, có tài, có gia giáo, mọi mặt đều xuất sắc. Lại nói...” Khiết Vũ ngừng một lát mỉm cười: “Hai người kia dường như cũng có ý với hai cậu, một lòng theo đuổi hai cậu, hai cậu có chỗ nào nữa không hài lòng?”

Khiết Kỳ cúi đầu không nói lời nào, Khiết Hàm nhin không được lên tiếng: “Anh hai, cũng không phải anh không biết, tình cảm không thể chỉ nhìn vào vật chất bên ngoài, cứ hễ người ta theo đuổi là em phải đồng ý ư? Căn bản là em không có cảm giác, thậm chí còn thấy phiền.”

“Cảm giác à... Đó là thứ không đáng tin nhất.” Khiết Vũ cười khê, húp một ngụm canh.

“Không phải trước đây anh hai cũng từng thích đại thiếu gia sao? Cái cảm giác này chẳng lẽ anh không hiểu?”

“VẬY hai cậu đã thích người khác rồi à?” Khiết Vũ cười hỏi.

Cả hai cùng im lặng, sau Khiết Hàm cắn răng nói ra: “Em nói thật với anh, em cam nguyện chờ ba năm để gả cho đại thiếu gia chứ cũng không muốn gả cho người khác.”

Khiết Vũ gấp một miếng khoai tây bỏ vào miệng từ từ nhai, vẻ tươi cười trên mặt không hề giảm bớt.

Khiết Hàm còn nói: “Tuy Khiết Kỳ không nói nhưng ý cậu ta cũng giống như ý em, hừ, cậu ta là cái đồ giả vờ giả vịt.”

“Mày im đi Khiết Hàm.” Khiết Kỳ quát lên.

“Mày gấp làm gì? Tao nói đều là sự thật. Chứ khi không mày cũng tới đây làm gì?”

“...” Khiết Kỳ không nói ra lời.

Khiết Vũ ngồi thẳng bắt chéo chân, từ tốn đánh gãy lời hai người: “Tôi thật sự rất ngạc nhiên, hai cậu thấy đại thiếu gia được mấy lần mà đã yêu người ta rồi?”

“...”

“Nhất kiến chung tình được không?”

“Ha ha, tôi không vòng vo với hai cậu nữa, tôi hiểu rõ ý hai cậu, đừng có lấy tình yêu ra để thỏa mãn lòng tham của hai cậu, còn muốn kéo tôi xuống hỗ trợ, hai cậu ngay cả mặt Hiên Viên Hoàng còn chưa thấy rõ thì thế nào mà yêu được. Trước kia sao không nói cho tôi hai cậu yêu anh ta, lại chờ đến khi vợ anh ta vừa mới mất thì giành nhau bày tỏ tình yêu? Có bản lĩnh thì đi mà nói với đại thiếu gia ấy, đừng tới tìm tôi, có gả cũng là hai cậu gả chứ không phải tôi.”

“Anh hai! Anh... Anh là anh lớn, hơn nữa lại là vợ của nhị thiếu gia, hiện tại đang mang thai, mọi người bên đó ai cũng cưng chiều anh, em là em của anh, chẳng lẽ anh không thể vì tụi em mà nói giúp một câu?”

“Tại sao tôi phải nói? Cho dù tôi không thích Cố Mạt cũng không thể giúp gì hai cậu được. Thử tưởng tượng ngày nào đó tôi bất cẩn chết đi xem, kết quả là vài ngày sau đám em trai của mình sẽ tranh giành để được gả cho Hiên Viên Long. Hai cậu thử nói xem, là tôi nên chết luôn hay là sống lại để bóp chết các cậu?”

“... Anh nói vậy cái gì đó... Chúng ta không hề có ý đó. Hơn nữa cũng không phải bây giờ, không phải nói là ba năm sau sao?”

“Ha ha, ba năm sau, Khiết Kỳ, ba năm sau cậu cũng hai mươi lăm, Khiết Hàm cũng hai mươi bốn nhỉ? Nếu các cậu muốn thì cứ việc chờ, đại thiếu gia muốn kết hôn với ai cũng chẳng cần tôi quyết định gì, tôi tuyệt đối sẽ không nói nửa câu vì chuyện này. Không còn gì nữa thì hai cậu về đi.”

“Anh hai, anh vẫn còn thích đại thiếu gia phải không?”

26. Chương 26: Dọa Ngắt

Hiên Viên Long không nghĩ đến vừa đi đến cửa phòng khách vô tình nghe được những lời này, bàn tay đưa ra nhất thời sững lại, vẻ mặt trở nên cứng ngắt.

Khiết Vũ không thích Khiết Kỳ im lặng nhưng đầy tính toán, lại càng không thích Khiết Hàm vênh váo gây sự.

“Khiết Hàm, cậu có tin tôi nói một câu khiến ông nội tùy tiện gả cậu cho một người không ra gì không hả?”

Khiết Hàm vừa sợ vừa giận, cố gắng gạt lo lắng qua một bên, cậu biết Khiết Vũ có thể làm được, bởi vì anh không chỉ là con trưởng, mà còn là con dâu nhà Hiên Viên. Nếu Khiết Vũ thật sự muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể xử lý cậu được, giữa hai người, ông nội tuyệt đối sẽ bao che cho anh ta.

Khiết Hàm tức giận chỉ vào Khiết Vũ: “Anh anh... anh dám uy hiếp tôi.”

“Cậu mới chính là kẻ uy hiếp người khác, tốt xấu gì tôi cũng là anh cậu, có em trai nào nói chuyện với anh mình như hai cậu hay không? Nhờ tôi giúp đỡ thì đương nhiên tôi có quyền từ chối chứ. Đừng thấy tôi không đồng ý thì lại la hét không chịu.”

“Anh cũng đừng có chối, chuyện trước kia của anh trong nhà ai mà không biết, đến bây giờ anh vẫn còn thích đại thiếu gia cho nên mới không muốn người khác gả cho anh ấy, đừng nói ý anh không phải vậy? Cổ Mạt chết anh vui lắm đúng không? Anh còn suy tính để anh và anh ấy quay lại với nhau đúng không? Anh đừng quên anh đã có nhị thiếu gia rồi, làm người đừng có tham lam như thế, lẽ nào anh muốn một mình độc chiếm hai anh em nhà người ta?”

CHÁT!

Khiết Vũ tức giận vung một bạt tai thẳng mặt Khiết Hàm, cái bạt tai này đánh rất nặng, mặt cậu ta sưng đỏ lên. Khiết Kỳ sợ hãi im lặng không dám lên tiếng, cúi đầu quay đi chỗ khác.

“Anh... anh dám đánh tôi?” Khiết Hàm ngơ ngàng chất vấn, hai mắt long lên đỏ sọc.

Khiết Vũ hít sâu một hơi, ổn định lại tinh thần: “Cậu nghĩ tôi không dám đánh cậu sao? Ăn có thể ăn bậy nhưng nói thì không được nói lung tung. Lớn như thế này rồi còn không biết suy nghĩ, mở miệng ra là đại thiếu gia nhị thiếu gia, từ sáng đến tối đều nhìn tôi hằn học, là cậu đồ kị chứ gì? Cho rằng tôi là con trưởng nên được ưu tiên hết đúng không? Giờ tôi nói cho cậu biết, tôi sẽ lại đầu thai làm con trưởng nữa đây, cậu có giỏi thì đi đầu thai lại đi. Cậu nhìn tôi không vừa mắt vậy mà lại một lòng muốn gả cho Hiên Viên Hoàng, anh ta cũng giống như tôi vậy, cũng là con trưởng, cũng là đầu thai được ưu tiên xếp trước nhỉ? Cái loại nông cạn đốt nát tham lam như cậu cho dù có gả cho ai cũng giống nhau thôi, người ta sẽ không thể nào thương cậu nổi.”

“Không cần anh quản.”

“Ai quản cậu? Không phải là cậu tự động nhờ vả đấy sao?”

“Đừng tưởng hôm lễ cưới của đại thiếu gia tôi không biết anh làm gì, tôi sẽ nói cho nhị thiếu gia anh với đại thiếu gia lên lút với nhau.”

Tay Khiết Vũ nắm chặt như muốn bóp nát cái gì đó, giận đến người cũng run lên, lập tức cầm điện thoại gọi: “Gọi bảo vệ lên đây.”

Bảo vệ đến ngay lập tức: “Khiết tổng, có gì không ạ?”

“Tổng tên này ra ngoài cho tôi, sau này không cho phép nó bước chân vào tòa nhà này nữa bước.”

“Anh thật quá đáng!” Khiết Hàm vừa giãy giụa vừa la hét, tức tối vung hai chân đá loạn xạ. Bảo vệ kéo Khiết Hàm ra ngoài, lúc đi ngang qua người Khiết Vũ lại càng vùng vẫy mạnh hơn, anh vội vàng lui về sau, nhưng lại bị vướng cái sô pha nên bị cậu ta đá trúng bụng.

“ANH HAI!” Khiết Kỳ nhìn thấy chuyện xảy ra sợ cứng người. Tiếng kêu của cậu ta rất lớn khiến bảo vệ cũng phải giật mình. Khiết Hàm thì trợn mắt, sắc mặt tái mét, hoảng sợ không thôi.

Nhìn Khiết Vũ vô cùng đau đớn, cả người nghiêng ngã trượt trên sô pha, tay ôm bụng, ra hiệu cho Khiết Kỳ: “Gọi... gọi điện thoại.”

Khiết Kỳ run lấy bầy lấy điện thoại ra, nhưng nhất thời lại chẳng biết gọi cho ai.

Mấy bảo vệ cảm thấy rất ngạc nhiên, không ngờ giám đốc bụng bia bị đá nhẹ có một cái mà đã đau đến như vậy, nhưng thế nào đi chăng nữa thì đây cũng là giám đốc, cho nên đội trưởng trong nhóm cũng vội vàng gọi điện cầu cứu.

Hiên Viên Long ngồi trong phòng làm việc âm trầm hút thuốc, trong lòng như có hàng vạn con gù đó đang gào thét dầm dấp, muốn đánh muốn chửi người nào đó, muốn bắt Khiết Vũ lại hỏi xem anh ta và anh hai thật sự đã làm những gì. Vấn đề này cậu đã nhiều lần nhắm mắt bỏ qua, nhưng hôm nay ngay cả em trai của Khiết Vũ cũng nói như vậy khiến lòng cậu như đổ cả bình ngũ vị (đắng cay mặn ngọt chua), phẫn nộ, bức bối, kiềm nén. Cậu không dám nán lại đó lâu, cậu sợ kìm không được sẽ ra tay đánh anh.

Tiếng điện thoại nội tuyến trên bàn vang lên. Hiên Viên Long không muốn bắt máy, cứ vậy ngồi hút hết điếu này qua điếu khác.

Trong phòng làm việc dày đặc khói thuốc lá, điện thoại reo ba lần rồi im bật.

“Bác sĩ, bụng tôi đau quá... Ông nhất định phải cứu con tôi...” Khiết Vũ mồ hôi đầm đìa nắm lấy tay bác sĩ, dù có chết anh cũng không muốn mất đi đứa bé này, hơn sáu tháng qua con ở trong bụng mình, cho dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không đành lòng để mất con được.

Thế nhưng bụng cứ quặn lên từng cơn khiến Khiết Vũ đau đớn sắp chịu không nổi nữa.

Mấy bác sĩ vội vàng vây quanh Khiết Vũ kiểm tra, trong đó, vị bác sĩ già lớn tuổi nhất, người đã nguyện trung thành với nhà Hiên Viên bao năm qua, đã xoa dịu anh rằng: “Cậu Khiết đừng quá lo lắng, sức sống của những đứa trẻ nhà Hiên Viên rất mạnh mẽ, cậu đừng quên chúng vốn không phải người bình thường, huống chi đứa bé này đã được sáu tháng, đã phát triển hoàn chỉnh, chỉ cần không bị kích động quá lớn sẽ không dễ dàng sảy. Cho nên trước hết cậu phải thật bình tĩnh để chúng tôi kiểm tra kỹ cho cậu.”

Nghे thế, Khiết Vũ cũng thả xuống tảng đá nặng trong lòng, nhưng cơn đau vẫn không hề thuyên giảm.

Các bác sĩ trẻ mau chóng đưa các số liệu kiểm tra, ông bác sĩ lớn tuổi chỉ nhìn sơ qua một lần rồi nói: “Cậu Khiết, cậu thử vuốt ve bụng mình xem sao, hãy để đứa nhỏ cảm nhận được sự quan tâm và yêu thương của cơ thể mẹ. Sở dĩ bụng cậu đau hoài không dứt là do đứa bé vì bị kích động nên tức giận không yên.”

Mồ hôi Khiết Vũ rơi lộp bộp, nửa tin nửa ngờ đặt tay lên bụng vuốt ve.

Vị bác sĩ lại chỉ thị cho các trợ tá: “Mau gọi điện giục cậu Hiên Viên Long đến đây nhanh, cậu ấy là cha đứa nhỏ, có cậu ấy ở đây đứa nhỏ sẽ nhanh ổn định lại.”

Cửa lớn văn phòng của Hiên Viên Long bị người đá văng ra.

Hiên Viên Long đang làm việc cũng phải giật mình, thấy cha mặt mày xanh mét thở hổn hển, hoang mang hỏi: “Cha, cha sao vậy?”

Cha tức giận hét lên: “Mày còn ở đó hỏi sao vậy, mau đến bệnh viện, bụng Tiểu Vũ bị đá trúng. Gọi điện cho mày mày không bắt máy, có phải muốn tao tức chết không?”

“Cái gì?” Hiên Viên Long hoảng hốt, lập tức lao vút ra ngoài như tên bắn.

Khi vào đến bệnh viện, cậu thấy ba nhỏ, lão quản gia, thậm chí ông bà nội, cha mẹ, em trai của Khiết Vũ cũng đã có mặt.

Hầu như mọi người đều đến từ rất sớm, còn cậu, có lẽ là người cuối cùng biết được sự việc.

Hiên Viên Long lao vào phòng bệnh. Có mấy bác sĩ đang ở bên cạnh trấn an Khiết Vũ, tiếng kêu đau đớn của anh khiến tim cậu như thắt lại. Cậu nghiêng nghiêng ngả ngả lại bên giường bệnh: “Vợ à! Đừng làm chồng sợ!”

Mấy người bác sĩ thở phào một hơi, vội vàng nói với Hiên Viên Long: “Nhị thiếu gia, cậu mau trấn an đứa nhỏ, đứa nhỏ cứ động mãi không ngừng, điều này sẽ làm cậu Khiết rất đau đớn. Cậu là cha, cậu thử liên kết với đứa nhỏ xem, mau trấn an để nó ổn định trở lại.”

Hiên Viên Long không biết phải trấn an thế nào, nhưng là cha con máu thịt liền kề dường như có linh tính, hơn nữa trẻ em yêu tộc không giống người thường, cho dù tách ra khỏi cha mẹ một trăm năm thì vẫn không hề nhận lầm.

Trẻ con càng nhỏ càng phải ở cạnh cha mẹ, chỉ chấp nhận mỗi cha mẹ, nếu có người lạ đến gần sẽ bất an và nóng nảy.

Hiên Viên Long lập tức nói: “Mọi người đều ra ngoài hết, không được để ai bước vào.”

Các bác sĩ nghe vậy liền lục tục ra khỏi phòng.

Khiết Vũ hoang mang nhìn Hiên Viên Long, ngay cả nói cũng không nói nên lời. Cậu nắm lấy tay anh để anh yên tâm: “Đừng lo lắng, rất nhanh sẽ không có chuyện gì xảy ra nữa. Nào, nhắm mắt lại, đừng mở ra.”

Khiết Vũ không biết vì sao phải nhắm mắt lại, nhưng anh đã rất mệt mỏi, bất tri bất giác nhắm theo.

Tiếp đó, trong phòng bệnh chỉ còn lại sự tĩnh lặng, Hiên Viên Long không nói câu nào, mà Khiết Vũ cũng không hề cảm thấy cậu ta vuốt ve bụng mình.

Đương khi Khiết Vũ còn đang sốt ruột không thôi thì cảm nhận được có gì đó đang bò lên giường, tiếp đến là nhẹ nhàng bò lên bụng anh, cảm giác lạnh lẽo trơn trượt...

Tim Khiết Vũ đập thành thịch, suýt chút là quên luôn hô hấp. Anh nắm chặt drap giường, không cách nào khống chế cơ thể run rẩy.

Thứ vừa to vừa trơn cuốn quanh eo Khiết Vũ, nhẹ nhàng quấn quanh bụng anh, cơn đau nơi bụng từ từ tan ra, mọi đau đớn chậm chậm biến mất.

Khiết Vũ thở phào một hơi, theo phản xạ mở mắt ra.

Trên bụng, có một con vật thật to im lặng cuộn tròn, thế nhưng cái đầu to lớn của nó lại quay về phía Khiết Vũ. Khi anh vừa ngước mắt lên, lập tức đối diện ngay với đôi con ngươi vàng chóc.

Hai mắt Khiết Vũ ngẩn ngơ, vì quá sợ hãi nên đã hôn mê bất tỉnh.

“ ... ”

27. Chương 27: Chân Thân (nguyên Hình)

Khi Khiết Vũ tỉnh lại, trên người đã không còn chỗ nào không thoải mái, chỉ duy nhất là quá đói.

Anh ngồi dậy lo lắng vuốt ve bụng, đứa nhỏ vẫn còn đây, anh có thể cảm nhận được đứa nhỏ đập mình, vì thế yên tâm mỉm cười.

Cửa phòng bị đẩy ra, Hiên Viên Long bưng một bát canh bước vào, thấy anh đã tỉnh lại lập tức vui vẻ hỏi: “Vợ thế nào rồi?”

Hơi thở của Khiết Vũ vô thức loạn một nhịp, nhớ đến hình ảnh đã thấy trước khi ngất vẫn có hơi hãi hùng, thế nhưng trong lòng lại ừ ừ không thôi. Anh không được bài xích như thế! Không được sợ hãi như thế! Đó không phải chân thân của Hiên Viên Long sao? Nếu đã gả đến nhà Hiên Viên thì cũng phải đoán được điều này chứ? Khi còn nhỏ, người lớn trong nhà cũng đã từng dạy qua rồi, nhưng tưởng tượng cũng chỉ là tưởng tượng, lần đầu tiên được thấy tận mắt... nói không sợ chính là giả.

Hiên Viên Long rầu rĩ lại gần, thấy Khiết Vũ không dám nhìn mình, giọng ảm đạm: “Có phải anh rất sợ tôi?”

“...K không có.”

“Nói dối... tôi nhìn ra được anh rất sợ tôi, trước đó đã bị tôi dọa sợ đến hôn mê...”

“Là... là tôi chưa quen... Lần đầu tiên tôi thấy... Cho nên... Hơn nữa cậu làm gì mà há miệng thật rộng với hai cái răng nanh quay về phía tôi...” Khiết Vũ đỏ mặt trách móc, có trời mới biết lúc anh nhìn thấy hai con người vàng chóc cùng với cái miệng bạnh to lộ hai cái răng nanh sắc lém, suy nghĩ đầu tiên nảy lên trong đầu chính là mình sắp bị ăn thịt rồi.

“Tôi... tôi muốn nhìn mặt anh, há miệng là muốn cười với anh... Chính là nguyên hình cười thì không thể nào đẹp được... Thật xin lỗi đã làm vợ sợ...” Hiên Viên Long dè dặt chạm tay mình lên tay Khiết Vũ.

Khiết Vũ có do dự, nhưng không hề cự tuyệt.

“Cậu thật sự là đồ ngốc, tôi chưa có chuẩn bị gì cả... Bộ dạng xấu như vậy còn cười với tôi.”

“Không phải vậy, tôi thấy anh vẫn đang nhắm mắt... Tôi biết anh chắc chắn sẽ rất sợ hãi, thực ra tôi cũng không muốn cho anh thấy đâu. Ngay cả tôi cũng không thích, làm người thích hơn, có tay có chân thật tiện, hơn nữa da cũng ấm áp, còn có cả hai cây, rồi còn được ôm vợ nữa.”

Khiết Vũ nghe cậu ta nói mà dở khóc dở cười.

“Hi hi, vợ à, bây giờ chồng có thể ôm vợ được không?”

Nhìn bộ dạng vừa cẩn thận vừa chờ mong của Hiên Viên Long, Khiết Vũ cười tủm tỉm, chủ động tựa đầu vào lồng ngực cậu ta, quả nhiên vẫn là vòm ngực rộng lớn ấm áp, vẫn mùi hương nam tính quen thuộc khiến con người ta cảm thấy yên bình.

Hai người cứ thế im lặng ôm nhau, cho đến khi có tiếng gõ cửa vang lên.

“Tiểu Vũ, chú tới thăm con nè.” Chú Sáu với cái bụng thật to bước vào.

“Chú Sáu, sao chú lại tới đây, mau ngồi xuống đây. Tiêu không đến cùng chú à?”

Chú Sáu chậm chạp ngồi xuống: “Anh ấy chịu không nổi nữa rồi, đang ở nhà ngủ đông.”

“Ngủ... ngủ đông.” Biểu tình của Khiết Vũ cứng ngắc.

“Ừ, bộ tộc của Xích Tiêu đúng chất là Xà tộc, tuổi Tiêu còn nhỏ, công lực chưa đủ mạnh cho nên mỗi khi đông đến là phải ngủ đông.”

“Nói như vậy thì anh ta sẽ không thấy được con trai chào đời rồi.”

“Đúng vậy, thật đáng tiếc, anh ấy cũng đã rất cố gắng rồi, nhưng thật sự là chống đỡ không nổi nữa. Lúc đó ba nhỏ bên chú và chị dâu sẽ đến chăm sóc chú.”

“À, vậy thì tốt rồi.”

Chú Sáu nhìn Hiên Viên Long mỉm cười: “Nhị thiếu gia, cậu có thể ra ngoài một lát được không? Tôi có mấy câu muốn nói với Khiết Vũ.”

Hiên Viên Long gật đầu, hôn nhẹ Khiết Vũ một cái rồi mới đi ra ngoài.

“Chú Sáu có gì muốn nói với con ạ?”

Chú Sáu cười: “Chú nghe người lớn nói con bị nhị thiếu gia dọa hôn mê?”

“Mọi... mọi người đều biết ư?” Khiết Vũ cảm thấy rất mất mặt.

“Ha ha, thật ra thì không có ai cười con cả, chuyện này rất bình thường, cũng có nhiều người lần đầu gặp cũng bị dọa cho ngất xỉu.”

“Chú Sáu có vậy không?”

Chú Sáu lắc đầu: “Tình huống của chú không giống vậy...” Nhớ lại chuyện cũ khiến Khiết Vũ khẽ nở một nụ cười rất dịu dàng: “Lần đầu tiên chú gặp Tiêu chính là nguyên hình.”

“Hả...”

“Hồi đó chú vẫn còn ở trong căn nhà trên núi của Khiết gia, phía sau đều là rừng rậm. Kì nghỉ đại học năm đó chú về nhà, ra sau núi du ngoạn chụp ảnh, kết quả là vô tình đập trúng Tiêu... Một con rắn thật to giận dữ quần lấy chú, chú sợ đến nỗi choáng váng cả người.”

Khiết Vũ tưởng tượng ra cảnh tượng đó vẻ mặt cũng không dễ nhìn.

“Vậy mà chú run lấy bầy cả buổi trời mà vẫn không thấy đau đớn gì hết, cổ lấy can đảm mở mắt ra, lập tức nhìn thấy một cái đầu rắn thật lớn nhìn chú không nhúc nhích, chú cũng không biết lúc đó chú nghĩ gì, nhìn đến ánh mắt của nó thì không còn thấy sợ hãi nữa. Cả hai nhìn nhau nửa ngày, cuối cùng nó buông lỏng chú ra rồi ở trước mặt chú hóa thành người.” Chú Sáu đỏ mặt nói tiếp: “Hơn nữa còn không mặc quần áo... Lúc đó chú xấu hổ muốn chết... Kết quả là anh ấy cứ thế kéo chú xuống núi, chú nói với anh ấy là không mặc quần áo thì không thể đi ra khỏi núi được, cho nên anh ấy đành theo chú về nhà. Anh ấy trần truồng bị ông nội bắt gặp, nên lập tức bắt anh ấy phải cưới chú, anh ấy đồng ý.”

“Ha... ha...” Khiết Vũ ngoại trừ cười thì không biết nói gì hơn. Không cần biết hai người gặp nhau như thế nào, chỉ biết hiện tại chú Sáu và Tiêu thật hạnh phúc.

“Mấy năm nay chú sống với Tiêu, anh ấy rất thích nguyên hình của mình, cảm thấy như vậy được tự do, lúc ở nhà chú cũng không gò bó anh ấy, thường xuyên thức dậy sẽ thấy anh ấy đang quần quanh người chú. Cho nên, Tiểu Vũ à, thực ra con không cần phải sợ đâu, dù miệng có răng nanh nhọn hoắt nhưng sẽ không bao giờ làm con bị thương.”

“... Cảm ơn chú Sáu, con đã hiểu ý của chú.”

“Ừ, hiểu được là tốt rồi.” Chú Sáu đứng dậy, lấy ra một quyển manga đưa cho Khiết Vũ: “Âm thầm mà xem.” Nói xong đỏ mặt đi khỏi.

Khiết Vũ nghi hoặc mở quyển truyện ra, tác giả vẫn là Tiêu, quyển này anh chưa từng xem qua.

Mở trang thứ nhất, là một con rắn màu đỏ thật to...

Hiên Viên Long đi vào, thấy sắc mặt Khiết Vũ đỏ bừng cùng với hô hấp không ổn định, vội vàng hỏi han: “Có chỗ nào không thoải mái hả?”

Khiết Vũ lắc đầu: “Không... không có...”

Hiên Viên Long thở dài ảo não: “Phải chăng vợ vẫn còn sợ chồng? Nếu biết vậy không sẽ không hóa về nguyên...”

“Không phải, ngu ngốc, cậu mà không đổi nguyên hình thì con sẽ không yên tĩnh lại được.”

“Đúng vậy! Thằng nhóc hư đồn này!!” Hiên Viên Long tức giận, đánh yêu lên bụng Khiết Vũ, đứa nhỏ lập tức đá một phát làm anh giật mình, đỏ khòc đỏ cười vỗ về: “Đừng rợn, đừng rợn nào!”

Hiên Viên Long buồn bực than thở: “Thằng nhãi con còn chưa ra đời nữa mà đã thế này rồi. Xem sau này ta có dạy dỗ mi không.”

Bụng Khiết Vũ lại bị đá thêm một phát nữa, nhẹn không được hét lên với Hiên Viên Long: “Cậu nói cái quái gì đấy, đừng có trêu ghẹo con nữa.”

“... Chồng sai rồi, chồng không nói con, được rồi, con chúng ta là một đứa trẻ ngoan, đáng yêu vui vẻ nhất.”

Khiết Vũ bật cười ha ha.

Bỗng nhiên Hiên Viên Long nghiêm mặt hỏi: “Đứa em trai kia của anh tính thế nào, hiện giờ người bên nhà họ Khiết vẫn còn ở bên ngoài chờ xin lỗi anh đấy.”

Khiết Vũ bình thản đáp: “Cứ để ông nội tôi sắp xếp là được rồi.”

“Hừ, tôi hận không thể làm thịt cậu ta được, đó là loại em trai gì thế, dám đá anh của mình.”

“Em trai thì sao chứ, ai cũng có toan tính cả. Cho dù có là em trai ruột thì cũng vậy thôi, còn không thân thiết bằng chú Sáu.”

“Sau này anh ít về bên đó đi, trước khi con chào đời thì đừng có về.”

“Ừ.”

Hiên Viên Long ôm lấy Khiết Vũ: “Xin lỗi, là lỗi tại tôi, thật ra ngày đó tôi đã nghe thấy lời em trai anh nói với anh, nếu tôi không có tức giận bỏ đi thì anh sẽ không bị đá vào người.”

Khiết Vũ cứng người, cắn môi nói: “Như vậy... cậu đã nghe được nó nói gì? Nói tôi và anh hai...”

“Ừm, tôi đã rất giận dữ, tuy rằng biết anh thích anh hai từ lâu... nhưng vẫn tuyệt đối tin tưởng anh và anh hai thật sự không có gì hết. Chỉ là nghe em trai anh nói xong không khỏi đâm ra suy nghĩ lung tung.”

Khiết Vũ trừng mắt: “Cho nên cậu cũng cho rằng tôi và anh cậu yêu đương vụng trộm chứ gì?”

“Vợ à, không có đâu, lúc đó bởi vì giận quá nên đầu óc cứ đặc quánh lại, bây giờ bình tĩnh suy nghĩ lại, chồng tin vợ và anh hai sẽ không như thế đâu. Nếu không vợ cũng sẽ không chịu gả cho chồng đâu...”

Khiết Vũ hừ một tiếng rồi không thềm nói gì nữa.

“Thật mà, vợ hãy tin chồng đi.” Hiên Viên Long ôm Khiết Vũ làm nũng, cọ tới cọ lui khiến lỗ chân lông của anh đều dựng đứng: “Cậu bày đặt làm nũng làm cái gì? Không biết xấu hổ à? Tôi không thềm quan tâm cậu có tin hay không, dù sao cũng chẳng có gì xảy ra cả, cậu có ghét tôi thì cũng chẳng li hôn với tôi được.”

“Thực sự ban đầu chồng không ưa vợ đâu, vừa hung dữ lại vừa kiêu căng, nói câu nào tức câu đấy, hơn nữa trong lòng còn nghĩ đến người đàn ông khác. Hừ... là chồng ai mà không tức giận,”

“Thế cậu tức đủ chưa?”

“Đừng giận đừng giận, chồng đã nghĩ thông rồi... Mặc dù vợ có điểm đáng ghét, nhưng là cũng có điểm đáng yêu, hơn nữa chồng hy vọng vợ có thể thích chồng, cho nên mặc kệ trước kia thế nào, hiện tại trong lòng vợ chỉ có mình chồng thôi được không?”

“...” Khiết Vũ im lặng không nói lời nào.

“Chồng hứa với vợ sẽ không ra ngoài phong lưu nữa, vợ xem, chồng bây giờ chăm chỉ làm việc, không có ra ngoài tìm gái, sau này cũng không luôn.”

“Tôi không quan tâm cậu có tìm gái hay không... Nhưng nhất định phải chăm chỉ làm việc.” Khiết Vũ nhin không được, cuối cùng cũng phải lên tiếng.

Hiên Viên Long thất vọng hỏi: “Chồng ra ngoài chơi gái chẳng lẽ vợ không ghen sao?”

“... Không liên quan đến tôi.”

“Thật không ghen không?”

“... Cậu luyện thuyền cái gì! Tôi đói bụng, mau lấy đồ ăn đến.” Khiết Vũ rống lên.

Hiên Viên Long cười ha ha: “Rồi, chồng đi lấy ngay.”

28. Chương 28: Sinh Sản

Khiết Vũ rất nhanh xuất viện được Hiên Viên Long đưa về nhà, dưới yêu cầu nghiêm khắc của hai vị song thân, trước khi sinh, anh không thể không ở nhà dưỡng thai, còn Hiên Viên Long vẫn đều đặn mỗi ngày đi làm và tặng ca.

Vào những ngày cuối đông, tại bệnh viện, chú Sáu thuận lợi sinh được một đứa con trai.

Vì để sau này sinh sản được thuận lợi, Khiết Vũ theo lời bác sĩ dặn dò, mỗi ngày đều đi dạo quanh sân để luyện tập. Ở nhà thật tiện lợi, muốn ăn gì là có cái đó, miệng không lúc nào trống cả, Khiết Vũ bây giờ phì lên giống như thổi bong bóng, rồi đến giai đoạn cuối của thai kỳ, nằm ngủ cũng là một kiểu giày vò.

“Vợ à...” Hiên Viên Long hoảng hồn nhìn cơ thể tròn vo của vợ.

Khiết Vũ không vui, giận dữ quát to: “Nhìn cái gì mà nhìn, cậu dám chê tôi béo à?”

“Khụ khụ, không có, tròn tròn rất đáng yêu...”

“Xạo sự! Tự tôi cũng biết mình xấu xí.”

“Không xấu, tuyệt đối không xấu.” Hiên Viên Long vội an ủi.

“Hứ, rút đi tắm đi!”

Khiết Vũ mệt mỏi ngồi dựa vào thành giường, được một lúc nhịn không được lại ăn trái cây, chỉ còn vài ngày nữa là sinh rồi, đến lúc đó, những ngày khổ sở thế này mới hoàn toàn chấm dứt.

Hiên Viên Long quần khăn tắm đi ra, miệng ngân nga câu sáo, lại lật tờ lịch xem ngày, vui vẻ nói: “Còn một tuần nữa là đến ngày dự sinh rồi.”

“Vui cái gì mà vui, sinh con rồi lại thêm cả mớ việc bận bịu, nó mà nghịch ngợm lại phiền toái hơn.”

“Nó mà nghịch ngợm chồng sẽ cho nó ăn đòn.”

“Aaaa...” Khiết Vũ ôm bụng kêu lên: “Chết tiệt, ông bố ngu ngốc của mi muốn đánh mi, mi đá ta làm gì...”

Hiên Viên Long vội đi qua xem thử, sờ sờ nắn nắn từ gương mặt bị phù cho tới cơ thể béo phì một lượt, xong rồi cười mãi không thôi.

Khiết Vũ mặc một chiếc áo ngủ bằng lụa rũ theo cơ thể, hiện rõ cả ngấn mỡ trên lưng, mà bộ ngực vì mập cũng nổi tròn lên như ngực con gái, tuy không lớn nhưng nhìn chung vẫn rất mềm mại.

Hiên Viên Long cười đều, sáp lại hôn Khiết Vũ, trong lúc đầu óc anh bị nụ hôn làm cho mơ màng thì một tay cậu không kiêng dè xộc thẳng vào trong áo, túm lấy phần vú mềm mại mà xoa nắn, trêu đùa đầu vú của anh.

“Umm aa... Aaaa... Đáng ghét... đừng nắn ở đó...”

Cả hai tay của Hiên Viên Long đều đã chui vào trong áo, túm lấy hai bầu ngực bắt đầu nắn bóp: “Vợ không thấy thích sao? Nhìn vợ hưởng thụ kia kìa, người đỏ lên rồi, đầu vú cũng cứng ngắc rồi nè. Ha ha, vợ béo ra cũng không tệ nhỉ, ngực to ra rất nhiều này.”

“Chết tiệt... Đó là mỡ... Cậu muốn phụ nữ thì rút ngay ra ngoài mà tìm...”

Động tác của Hiên Viên Long càng lúc càng nhanh hơn khiến Khiết Vũ rên rỉ không ngớt, cậu nói: “Vợ đừng nói dối, rõ ràng thích thế này cơ mà, người cũng ươn ra để chồng xoa này.” Hiên Viên Long buông một bên ra, cúi miệng liếm mút, còn lấy răng day nhẹ.

“Ummm aaa ư.”

Khiết Vũ khép mi lại, gương mặt ửng hồng, vẻ mặt rõ ràng là đang hưởng thụ. Hiên Viên Long cười cười cởi bỏ khăn tắm, khóa người Khiết Vũ lại, nắm cây thịt cứng ngắc làm cho quy đầu đâm vào ngay đầu vú.

“Aaaa...” Khiết Vũ hoảng hốt rên lên, khoái cảm như điện giật truyền khắp cơ thể, vội vàng vúi lấy hai cánh tay cứng rắn của Hiên Viên Long.

“Thích lắm đúng không? Để chồng cho vợ sướng hơn nữa nhé.” Hiên Viên Long hứng trí đâm quy đầu vào đầu vú nhanh hơn nữa, thỉnh thoảng cũng sẽ đập dương vật vào bầu vú.

“Aaaa... Umm a...”

Khiết Vũ rên rỉ không ngừng, anh chưa bao giờ nghĩ chơi với đầu vú cũng có thể sướng khoái đến thế.

Hiên Viên Long cười đều, tách hai dương vật của mình ra kẹp lấy đầu vú mà day nắn. Khiết Vũ say tình lim dim hai mắt, xấu hổ nhìn cái thứ to đùng kia đang đùa giỡn đầu vú mình, cả người anh nóng như muốn tan chảy. Khiết Vũ ươn ngực nghênh đón, lại cảm thấy khó chịu vì một bên vú không được đoái hoài: “Umm... Bên này cũng muốn...”

“Vợ càng ngày càng đậm đặng, hí hí, là vì mang thai sao?” Hiên Viên Long cười cười, vỗ về đầu vú bị bỏ rơi kia, giầy vò bóp véo làm Khiết Vũ vừa đau vừa thích.

Khiết Vũ cảm thấy đầu vú như có gì đó sục sôi muốn phun trào ra ngoài. Hiên Viên Long cúi xuống ngậm lấy hút thật mạnh.

“Aaaaa...” Khiết Vũ uốn cong người thét lên.

Khoảnh khắc Hiên Viên Long nhả đầu ngực ra, hai mắt cậu lóe sáng khi thấy tia sữa bên trong ngực Khiết Vũ bắn ra, tuy không nhiều nhưng đúng là vẫn có.

Khiết Vũ thở hổn hển xụi lơ nằm trên giường, mặt đỏ như muốn bốc cháy, anh vội vợ chặn che ngực lại, thẹn quá thành giận dỗi đập Hiên Viên Long: “Cậu chỉ giỏi làm mấy chuyện hay ho.”

“Ồi! Đừng có gì cũng đổ hết cho chồng chứ, là vợ tự bắn mà, vợ có thai nên có sữa là bình thường, nhưng mà ít quá, cho con uống thì không đủ rồi.” Hiên Viên Long cười cười ôm lấy Khiết Vũ, miệng lại ngậm vào đầu vú sưng đỏ: “Chi bằng để chồng.”

“Cút cút cút!”

Dĩ nhiên Hiên Viên Long không cút, lại càng liếm mút vú Khiết Vũ hơn nữa, một tay mò đến giữa hai chân anh, quen thuộc tìm đến địa đạo bí mật, quả nhiên vì kích thích mới rồi nên giờ hoa huyệt đã ươn sũng, tay cậu vừa chạm tới âm vật lập tức một dòng dịch nóng ào ạt tuôn ra. Hiên Viên Long đưa ngón tay vào sâu bên trong, ở trong đều là nước, vừa trơn vừa dính, cậu nhịn không được đành buông tha cho đầu vú của Khiết Vũ, cẩn thận nâng hai chân anh lên xem xét.

Khiết Vũ cũng cảm thấy có gì đó không thích hợp, bên dưới cứ như chảy nước không ngừng, mặt đỏ như máu, run rẩy hỏi: “Đừng... Có chuyện gì sao...?”

Hiên Viên Long nhìn nước ồ ạt chảy ra thấm ướt cả drap giường mà giật mình, quả thực trông giống như đang tiểu: “Vợ à... này là... vợ tiểu hả?”

Khiết Vũ nổi giận mắng: “Nói xàm gì đó?”

“Vậy sao nước chảy nhiều như vậy...”

Khiết Vũ cúi đầu thở không ra hơi, gian nan nhìn xuống giữa hai chân mình, vừa nhìn thấy tình huống lập tức hoảng hồn: “A, đều tại tên chết tiệt nhà cậu mới khiến tôi thế này, a a không được rồi... bên trong còn muốn ra rất nhiều... A chết tiệt, không phải là muốn sinh đấy chứ?”

Hiên Viên Long như chợt tỉnh ra: “Vợ hãy cố gắng, chồng lập tức đưa vợ đến bệnh viện.”

“Aaaa! Không được! Con đang đòi ra rồi...” Khiết Vũ sợ hãi hét to lên.

Hiên Viên Long vội vàng lấy điện thoại gọi cho mọi người.

Mấy phút sau ba nhỏ đã có mặt, nhìn thấy tình huống vừa hưng phấn lại vừa khấn trương: “Tiểu Vũ đừng sợ, là phải sinh! Bác sĩ sẽ đến ngay!”

Khiết Vũ không nghĩ tới mình sẽ sinh trước ngày dự sinh một tuần, hơn nữa còn là dưới tình huống thế này, cơ thể bị Hiên Viên Long dần vạt đến mềm nhũn đến nỗi không hề cảm thấy cơn đau bụng sinh.

Trong khi Hiên Viên Long hét hải đi gọi bác sĩ thì lúc này Khiết Vũ mới cảm nhận được cơn đau khó nói thành lời ập đến.

Trán ba nhỏ đầy mồ hôi, gấp đến độ xoay mòng mòng, tuy ông từng có kinh nghiệm nhưng lúc đó đều là nhờ vào bác sĩ giúp đỡ từ đầu đến cuối. Còn tình huống của Khiết Vũ bây giờ lại không thích hợp để di chuyển.

Các bác sĩ nhận được điện thoại lập tức chạy ngay đến, đến khi bọn họ bước vào phòng thì Khiết Vũ cũng cảm thấy đầu đứa nhỏ cũng sắp sửa chui ra.

Hiên Viên Long vừa lo lắng vừa khấn trương đi đi lại lại bên ngoài hành lang, ngay cả cha cũng vội vã trở về nhà.

Ba nhỏ an ủi Hiên Viên Long: “Đừng lo lắng, cơ thể Tiểu Vũ rất tốt, chắc chắn sinh đứa bé này sẽ rất dễ dàng.”

Hiên Viên Long hít sâu một hơi, âm thầm cầu nguyện, chỉ cần vợ con bình an thì cậu cam đoan sau này sẽ làm một người chồng người cha thật tốt, chẳng không chẳng lại, đánh không đánh lại...

Một y tá đẩy cửa bước ra, mỉm cười nói với Hiên Viên Long: “Chúc mừng nhị thiếu gia, em bé đã chào đời, mẹ tròn con vuông.”

“A! Để tôi vào xem.”

Hiên Viên Long và ba nhỏ cùng nhau chạy vào trong, chỉ thấy các bác sĩ đang thu dọn dụng cụ, bên trên Khiết Vũ có treo một chai truyền nước, hơi thở anh có hơi dồn dập nhưng ánh mắt vẫn hoàn toàn tỉnh táo, còn hai y tá thì đang bận rộn chăm sóc cho thằng bé.

“Vợ ơi! Vợ sao rồi?”

Hiên Viên Long lại gần nắm tay Khiết Vũ, đau lòng lau mồ hôi cho anh. Khiết Vũ yếu ớt mỉm cười: “Không... không sao... Một quá, tôi muốn ngủ... Cậu trông chừng con...”

“Được rồi, vợ cứ nghỉ ngơi đi, chồng sẽ trông con cho.”

Vị bác sĩ già nguyện trung thành với nhà Hiên Viên nhiều năm qua trình độ đỡ đẻ không cần phải bàn cãi, so với Hiên Viên Long ông còn hiểu biết nhiều hơn. Những đứa trẻ mới sinh của nhà Hiên Viên đều phải làm lễ rửa tội truyền thừa của gia tộc.

Vì thế ông bác sĩ nhắc nhở một câu, ba nhỏ cũng gật đầu, đưa đứa nhỏ cho Hiên Viên Long ẵm: “Bồng thằng bé ra ngoài, cha con đang chờ con ngoài đó.”

Chỉ còn lại ba nhỏ ở lại chăm sóc cho Khiết Vũ, còn Hiên Viên Long thì nhanh chóng bồng con trai theo cha đến cấm địa thần bí nhất của gia tộc.

Mỗi một đứa trẻ nhà Hiên Viên khi mới chào đời đều sẽ được đưa đến đó để làm lễ rửa tội, còn người sinh con nói dối cho nhà Hiên Viên thì một tháng nữa cũng sẽ được đến đó, và kể từ khi đó mới chân chính là người nhà Hiên Viên, sẽ có được sinh mệnh trường cửu, mãi mãi bên nhau không chia lìa.

Trưa ngày hôm sau Khiết Vũ mới tỉnh lại, bên cạnh chỉ có ba nhỏ.

“Ba... đứa nhỏ đâu?” Khiết Vũ ngồi dậy, vừa vuốt lại tóc vừa hỏi.

“Con tỉnh rồi à, đừng lo lắng, thằng nhỏ được mang đi truyền thừa rồi, khoảng chiều nay sẽ quay lại.”

“Truyền thừa...?” Khiết Vũ thắc mắc hỏi.

“Ừ, một tháng sau cũng tới lượt con. Đây là chuyện tốt, sau khi nhận lễ rửa truyền thừa thì đứa nhỏ mới khỏe mạnh và trường sinh.”

“Aa...” Khiết Vũ há mồm ngạc nhiên.

Ba nhỏ háng giọng: “Lúc đó Tiểu Long sẽ đi cùng con, con nên chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuẩn bị gì ạ?”

“... Không phải là con rất sợ nguyên hình của Tiểu Long sao?”

Khiết Vũ xấu hổ giải thích: “Không... không có... Chỉ là mới đầu có hơi sợ...”

“Con phải tiếp nhận hết đi, dù sao sau này hai đứa cũng ở với nhau lâu dài, nếu sợ thì không tốt cho lắm.”

“Con hiểu...”

Buổi chiều, Hiên Viên Long vui vẻ bồng đứa nhỏ trở lại, tiếng khóc vang dội của con trai làm Khiết Vũ đang nằm trên giường cũng phải ngồi dậy.

“Vợ ơi, hai cha con đã về rồi nàyyyy.”

Hiên Viên Long bỗng thẳng bé chạy tới bên giường, lúc này Khiết Vũ mới nhìn được kỹ càng con trai của mình, tuy rằng nhỏ nhưng không có nhiều nếp nhăn, ngược lại nét nào ra nét đấy rất rõ ràng, trông rất khỏe mạnh. Thằng nhóc cứ oa oa mãi không ngừng, đúng lúc ba nhỏ đem thức ăn vào: “Thằng bé đi cả một ngày nên đói bụng rồi, cho nó ăn đỡ gì đi để ba đi gọi vú em đến.”

Khiết Vũ vuốt vuốt mũi con trai, mỉm cười rất hạnh phúc: “Lớn lên sẽ rất đẹp trai cho xem.” Anh vừa cười vừa mở khăn quần ra, nhìn đến thứ giữa hai chân con trai, vẻ mặt tức thời cứng đờ, miệng há hốc cả ra.

Hiên Viên Long khẽ ho mấy tiếng mới nói: “Không có gì phải ngạc nhiên cả, bởi vì còn nhỏ nên sẽ còn một số đặc điểm của chân thân, từ từ sẽ không chế được và hoàn toàn giống người bình thường.”

Giữa hai chân con trai là hai con chim cu nhỏ nhỏ, bên trên còn có vảy; trên bụng cũng có hoa văn hình dáng kỳ lạ.

Khiết Vũ hít một ngụm không khí rồi mới nói: “Khỏe mạnh là được.” Nói xong còn cúi xuống thơm thơm trán con.

“Cơ thể Tiểu Vũ vẫn còn rất yếu, một tháng này phải điều dưỡng thật kỹ. Buổi tối thì để thằng bé ngủ với vú em đi, để khỏi quấy rầy hai đứa.”

“Không thành vấn đề.” Đợi được đến ngày con trai chào đời khiến Hiên Viên Long vô cùng hạnh phúc, về phần theo sát con trai ấy á? Cậu không có hứng thú...

Ba nhỏ lại nói: “Tiểu Long nhớ tròn tháng sau phải đưa Tiểu Vũ đi truyền thừa biết không.”

“Dạ biết, cha đã dặn con rồi.”

Trong phòng bây giờ chỉ còn lại hai vợ chồng, Hiên Viên Long hết giúp Khiết Vũ bưng trà rồi lại giúp rót nước, buổi tối còn giúp anh lau người sạch sẽ. Dù rằng đã sinh xong, nhưng Khiết Vũ vẫn chưa thể lấy lại vóc dáng ngày xưa được, phì vẫn hoàn phì, mỡ trên bụng to đùng một cục, lỏng lẻo xấu xí. Khiết Vũ buồn rầu thở dài: “Đợi hết tháng này mình phải siêng năng tập luyện mới được... Aizzzz...”

“Vợ đừng lo lắng, chồng sẽ không ghét bỏ vợ đâu.”

“Cút! Ai sợ cậu ghét bỏ, hứ!”

“Vậy vợ cũng đừng ghét bỏ chồng có được không?”

“... Tôi không có ghét bỏ cậu.”

“Vậy chân thân thì thế nào?”

“...”

“Vợ à, còn một tháng nữa, để khỏi bị chồng dọa ngắt xỉu, chúng ta tập làm quen một chút ha.”

“Cậu... cậu muốn làm gì...”

“Không làm gì hết, chỉ để vợ ngắm kỹ nguyên hình của chồng thôi.”

Khiết Vũ như ngừng thở, nhìn Hiên Viên Long nhanh chóng biến thân, rút trên sàn nhà là một bộ quần áo và một con rắn màu vàng nhạt thật to thật dài.

Con rắn trườn về phía cuối giường, cuộn người mấy vòng rồi ngẩng đầu từ xa nhìn Khiết Vũ.

Khiết Vũ ngay cả một tiếng cũng không thốt lên được, bản năng thì bảo anh hãy mau chạy trốn, nhưng lý trí thì lại bảo phải cố gắng bình tĩnh, không được trốn, không được trốn! Đây không phải rắn bình thường, đây chính là Hiên Viên Long, nó tuyệt đối sẽ không cắn anh.

“Vợ à... Vợ sợ đến phát khóc rồi kìa.” Con rắn cất tiếng nói chuyện, tiếng nói làm Khiết Vũ giật nảy người, giọng nói này có hơi khác với giọng Hiên Viên Long thường ngày, có phần trầm đục và vang vọng.

“Cậu cậu... có thể nói được?”

“Có thể... nhưng không quen lắm. Vậy vợ có còn sợ không?”

Khiết Vũ hất cằm nói: “Không sợ...”

“Giỏi quá, vợ thật dũng cảm.” Con rắn vĩ đại lắc lư cái đầu, cái đuôi màu vàng từ từ nhích lại gần Khiết Vũ, linh hoạt cuốn lấy tay anh.

Xúc cảm lạnh lẽo trơn trượt truyền vào tay Khiết Vũ, ban đầu là ngẩn ngơ, nhưng tiếp đó lại là một tiếng thét chói tai vang lên kèm theo tiếng tay “bép” đập lên đuôi rắn, rồi anh vội vàng thụt lùi về sau.

Trúng một cú vào đuôi nên rắn bự vội vàng rút đuôi về, lui thành một cục ở cuối giường, tủi thân nói: “Không phải vợ nói không sợ sao?”

“...” Khiết Vũ không nói nên lời, cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt rắn của Hiên Viên Long.

“Đừng lo lắng, nếu vợ sợ vậy chồng sẽ không đến gần vợ nữa. Nhưng vợ phải học làm quen dần dần đi. Thực ra cũng không đáng sợ như vậy đâu mà, tuy da chồng có lạnh nhưng chồng sẽ không làm vợ bị thương đâu. Chúng ta còn một tháng nữa, cứ từ từ làm quen.”

29. Chương 29: Trường Sinh

Đối với việc Khiết Vũ không dám đối diện với chân thân của mình, Hiên Viên Long cũng không miễn cưỡng anh nữa, nhưng nghi thức truyền thừa vào tháng sau rất quan trọng, đây chính là yếu tố quyết định Khiết Vũ có được trường sinh hay không.

Thế là từ sáng đến tối, Hiên Viên Long sẽ cố tình hiện nguyên hình để hù dọa Khiết Vũ. Ban đầu, mỗi lần bị hù Khiết Vũ đều hoảng sợ cứng ngắc cả người, nhưng rồi dần dần cũng quen thuộc hơn.

Hiên Viên Long cuối cùng cũng áp được lên người Khiết Vũ mà không có bị đẩy ra, cậu vui thích ngoắc ngoắc đuôi, nhanh như chớp quấn vài vòng quanh người anh, nhìn anh cứng ngắc không dám nhúc nhích sao mà đáng yêu đến thế, nhịn không được cong đuôi lên chọc chọc vào má anh, điều này khiến Khiết Vũ hét ầm lên: “Cậu cút ngay, đừng có trêu chọc tôi nữa.”

“Hi hi, vợ đáng yêu quá.”

Cơ thể Khiết Vũ bị thân rắn quấn quanh mấy vòng, da thịt chỗ ngực cũng bị dòn thành khối mềm mềm y như ngực con gái vậy. Hiên Viên Long lấy đuôi niết lên đầu vú Khiết Vũ, anh bị dọa sợ cả người run rẩy, trợn mắt hét lên: “Thả ra, đừng có làm vậy... tôi sợ lắm...”

“Được rồi được rồi, không chọc vợ nữa.” Hiên Viên Long thấy Khiết Vũ sợ đến sắp khóc lập tức biến trở lại thành người, ôm anh dỗ dành.

Khiết Vũ há miệng thở hổn hển, tay nắm chặt quần áo của Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long thấy vậy đành an ủi: “Rồi, hôm nay không chọc nữa, àiiii, chân thân của chồng thực sự rất đẹp đó, màu vàng nhạt không phải rất đẹp sao? Chúng ta vẫn còn thời gian, chồng tin vợ nhất định sẽ tiếp nhận được chân thân của chồng.”

“Tôi biết... vấn đề là tại tôi thôi.” Khiết Vũ thở dài: “Chú Sáu còn chẳng sợ, Tiêu vẫn thường xuyên biến thành rắn nằm ngay cạnh chú, đúng là chú ấy hơn tôi nhiều...”

“Vợ cũng có thể mà, cùng lắm thì qua hết tháng này là được. Sau này, nếu không thích thì chồng sẽ không bao giờ biến thân trước mặt vợ nữa.”

Khiết Vũ lớn đến tuổi này rồi nhưng đây là lần đầu tiên gặp phải vấn đề nan giải, cho dù đã làm quen với việc gặp con rắn lớn này sẽ không còn sợ nữa, thậm chí có thể vuốt ve, tuy nhiên để hoàn toàn tiếp nhận vẫn thật khó khăn, mỗi lần Hiên Viên Long biến thân anh đều cần phải chuẩn bị tâm lý, những lúc cậu ta biến thân rồi bất thành linh xuất hiện trước mặt anh đều làm anh sợ chết khiếp.

Thời gian một tháng nhanh chóng trôi qua.

Khiết Vũ bị nghẹn đến sắp diên cuối cùng cũng được ra khỏi cửa để hít thở không khí trong lành. Thông thả tắm rửa, cắt tóc cho mát mẻ, nhưng cơ thể bên trong quần áo vẫn béo tròn, nhưng anh đã quyết định sẽ tăng cường luyện tập để nhanh chóng lấy lại vóc dáng.

“Vợ ơi, chúng ta phải đi rồi.”

“Ừm...”

“Tiểu Vũ đừng sợ, cứ nhắm mắt lại là đến nơi. Đây là chuyện tốt, đừng suy nghĩ gì nhiều.”

“Con hiểu a.” Khiết Vũ hôn hôn con trai rồi cùng Hiên Viên Long đi về phía cấm địa.

Khiết Vũ không nhớ được mình đến cấm địa này như thế nào, giống như có phép thuật vậy, khi anh định thần lại được thì thấy mình đã ở trong thạch động rồi. Trên vách thạch động điêu khắc đủ các loại rắn, cang vào trong, những con rắn lại có thêm sừng, rồi thành giao long.

Ngay chính giữa nơi sâu nhất, là hai bức tượng vô cùng tinh xảo, một là giao long và một là long chân chính.

Khiết Vũ trợn mắt nhìn hai bức tượng, ngay bên dưới hai bức tượng là một cái hồ hình vuông rất lớn, chứa bên trong hồ chính là máu...

“Vợ à, sở dĩ nhà Hiên Viên chúng ta có thể trở thành yêu tộc đứng đầu chính là vì tổ tiên có người từng tu thành giao long, và kết hôn với công chúa con Long vương, từ đó huyết mạch được lưu truyền cho tới bây giờ. Bởi vậy trong người chồng cũng có long huyết. Hồ máu này chính là báu vật lâu đời nhất của gia tộc Hiên Viên này đây, hiện tại yêu tộc ngày càng xuống dốc, rất nhiều yêu tộc hùng mạnh từ thời viễn cổ đã biến mất, còn lại những người như chúng ta thì đều dung nhập vào trong xã hội loài người. Bởi vì chúng ta có truyền thừa cho nên huyết thống yêu tộc vẫn còn nồng hậu, yêu lực mạnh hơn nhiều so với những yêu quái khác, bằng không những gia tộc khác cũng sẽ không phục tùng nhà chúng ta.”

“Đây là máu gì?”

“Long huyết.”

“Của ai?”

“Không biết, dù sao cũng là tổ tiên để lại. Mỗi đứa trẻ nhà chúng ta khi vừa mới chào đời đều sẽ đến đây ngâm long huyết. Mà sở dĩ có thể làm cho bạn đời cũng được trường sinh bất lão cũng là nhờ ngâm long huyết.”

Khiết Vũ ồ lên: “Hóa ra là như vậy. Nhưng máu này để lâu không bị hỏng sao?”

“Ha ha, sau hỏng được. Cho dù có để cả ngàn năm cũng không hề hỏng nhé, bên trong đã có trận pháp đặc biệt bảo vệ, tuyệt đối không bao giờ hỏng.”

Hiên Viên Long nói xong thì bước lên trước, cắn ngón tay cho chảy máu rồi đưa lên không trung vẽ một cái gì đó, lá chắn vô hình dường như đã biến mất, lúc này Khiết Vũ mới nhìn thấy một thứ mùi vị, là mùi của máu, mà kỳ lạ chính là anh cảm thấy mùi máu này còn có vị ngọt.

“Vợ mau cởi quần áo rồi xuống đi, phải ngâm cả ngày đấy. Lát nữa chồng sẽ biến về chân thân, rồi sẽ cần vợ một cái thật nhẹ thôi, đừng sợ nha.”

“Tại sao lại cắn tôi?” Khiết Vũ thắc mắc hỏi.

“Để thúc đẩy vợ hấp thu long huyết á.”

“À...”

“Đừng ngại ra nữa, mau xuống đi nè.”

Khiết Vũ thật sự khóc không ra nước mắt, chậm chạp cởi quần áo, từng bước run lẩy bẩy đi xuống hồ. Ngâm máu, thật sự muốn chửi thề, cái gu của nhà Hiên Viên thật sự quá kém.

Khiết Vũ vẫn còn đang u oán, không hề nghĩ đến hồ này lại sâu không thấy đáy, nhắm mắt bước xuống lập tức chới với, hoảng hồn khua tay gọi Hiên Viên Long, ngay lập tức có một cái bóng màu vàng phóng nhanh

qua giữ chặt anh khỏi bị chìm. Khiết Vũ vội vàng bám vào bờ đá hít lấy hít để: “Gì mà sâu dữ vậy, làm tôi sợ muốn chết.”

“Ha ha, bởi vậy mới cần phải có người hỗ trợ đó, chồng mà không giúp là vợ chìm ngay.” Giọng Hiên Viên Long trầm bổng từ đằng sau vọng tới.

Khiết Vũ lúc này chẳng còn tâm tư để mà sợ hãi nguyên hình của Hiên Viên Long nữa, thậm chí còn cảm thấy may mắn vì có đuôi rắn của cậu ta giữ mình lại.

“Vợ à, chồng phải cần vợ một cái.”

“Khoan đã, lỡ bị trúng độc thì sao...” Khiết Vũ ngượng ngùng hỏi.

“Đợi lát nữa rồi vợ sẽ biết.”

Đằng sau Khiết Vũ nhói lên một cái, tiếp đến là bị thân rắn thật lớn cuốn ra giữa hồ, nơi vùng da bị cắn dường như đang hấp thu máu trong hồ. Ban đầu Khiết Vũ không cảm giác được gì, nhưng từ từ đầu óc dần trở nên mơ hồ, cả người nóng hực, hai tay nhanh chóng mất đi sức lực để bám vù.

“Vợ hãy cứ ngủ một giấc đến khi nào tỉnh lại là được.”

Khiết Vũ ngủ một giấc thật sâu, cơ thể cứ cứ bồng bênh ẩm áp rất thoải mái.

Đến khi Khiết Vũ tỉnh lại thì nhận ra mình không còn trong hồ nữa mà đang nằm trên bờ, rồi cả người lại liên tục lắc lư lắc lư. Anh ngẩng đầu nhìn về nơi giữa hai chân mình, cái thứ vừa dài vừa thô đang ra ra vào vào là cái gì vậy?

“Hiên Viên Long!”

Tiếng Hiên Viên Long trầm bổng từ đằng sau vọng tới: “Vợ ơi đừng giận, chồng là đang cố gắng giúp vợ giải độc đó, rắn vốn tính dâm, vợ quên lúc này vẫn luôn miệng kêu chồng phải thỏa mãn vợ sao? Thậm chí còn bắt chồng cắm vào nữa này.” Lời cậu ta vừa dứt Khiết Vũ liền cảm thấy thứ bên trong mình lại thúc mạnh thêm một cái, anh lập tức la to: “A... Không được... Cậu giết tôi mất... Dài quá không được đâu... To quá...”

“Được mà. Yên tâm đi, chồng sẽ không để vợ bị thương mà. Không phải rất sướng sao, này còn rên rỉ quá chừng.” Hiên Viên Long vừa nói xong thì ngay lập tức cái đuôi của cậu ta lại áp sát và chọc ngoáy càng dữ dội hơn, xoay tít, kích thích to lớn làm bên dưới của Khiết Vũ căng ra. Thế nhưng Khiết Vũ lại không hề thấy đau, bên trong nóng hầm hập, không ngừng mấp máy chảy ra dâm dịch bôi trơn thứ to dài kia, thậm chí tràn ra ngoài chảy cả vào trong hậu huyệt.

“A a a a... Aaaa... a a...”

Hiên Viên Long thấy Khiết Vũ sung sướng đến nói không thành lời bèn thử đâm vào sâu hơn chút nữa, rồi chợt xuất hiện thêm một cái to dài nữa đâm mạnh vào hậu huyệt của anh, đâm đến tận tuyến tiền liệt ở sâu trong đó.

“Aaaaa... Sâu... Sâu quá... To quá...” Khiết Vũ mồ hôi đầm đìa hô lớn, cảm giác cả tử cung cũng bị đâm tới, cơ thể vẫn nóng hừng hực, bên trong tự động sinh ra co thắt, thắt chặt đến nỗi Hiên Viên Long sướng muốn bay lên. Cậu ta di chuyển nhanh đến nỗi người khác nhìn vào chỉ thấy một cái bóng màu vàng lấp lánh trên người anh nhưng lại không thể nhận ra được đó là gì.

Chuyển động nhanh như thế khiến cơ thể Khiết Vũ cũng giật như súng liên thanh, hai đầu ngực căng cứng đến đỏ bừng, dương vật bên dưới đã bắn ra ào ạt, thế nhưng thứ tập kích trong cơ thể kia vẫn chưa có dấu hiệu ngừng lại.

“Aaa a a... Aa a a...” Giọng Khiết Vũ khản đặc, đầu thì cứ lắc lư lắc lư, bên trong là một mảng trống rỗng, ngoại trừ trăm mê trong khoái cảm dục vọng thì không còn biết gì nữa.

Hiên Viên Long cảm thấy đã đến lúc, lật Khiết Vũ lại thành tư thế quỳ úp xuống, mông chống cao lên. Rồi cái bóng vàng nhạt kia bỗng dừng ngừng lại, trượt ra khỏi người Khiết Vũ khiến lỗ nhỏ đỏ tươi mẩn cảm co thắt dồn dập, phát ra âm thanh ướt át của tình dục, rồi một dòng dịch nóng hổi từ bên trong phun trào ra tưới ướt cả một mảng đùi của anh.

Sau khi dư vị cao trào qua đi, Khiết Vũ mới dần dần từ trong cơn mê muội tỉnh lại.

Hiên Viên Long cực kỳ đặc ý: “Hôm nay vợ rất sướng, trước giờ chưa từng sướng như vậy đúng không, nhìn vợ bắn quá chừng, còn ra quá chừng dâm thủy nữa. Có muốn lần nữa không?”

“... Cúttttt”

“Rõ ràng ở đây rất muốn nè, cứ há miệng đòi ăn hoài.” Cái đuôi xấu xa của Hiên Viên Long cứ chọc ghẹo cái miệng nhỏ khát khao của Khiết Vũ, hễ chạm đến lại bị miệng nhỏ hút vào.

Khiết Vũ xấu hổ phản bác: “Đều do cậu cắn tôi... Tôi trúng độc nên mới dâm dăng thế này...”

“Ha ha, vậy chồng lại tiếp tục giúp vợ giải độc.”

“Không cần... Đừng vào... Aaa đừng sâu quá...”

Cái đuôi của Hiên Viên Long dựng thẳng lên trời, Khiết Vũ vừa nằm run rẩy vừa rên rỉ, dương vật của anh nhanh chóng cương lên, cơ thể mẫn cảm đã đem lại cho anh sự sung sướng tột đỉnh.

Khả năng tiếp nhận của hậu huyệt không bằng hoa huyệt, cho nên Hiên Viên Long không có vào sâu, lỡ làm bị thương là hỏng hết, cậu tìm đến tuyến tiền liệt của Khiết Vũ rồi nhanh chóng đánh vào đó.

“Aaaa...aa... Là chỗ đó... Mạnh thêm nữa... Thật sướng...” Khiết Vũ vừa rên rỉ vừa xoa nắn ngực mình.

“Vợ thật dâm quá đi, chơi vậy còn không đủ nữa.”

“Aaaa... Đều tại cậu... A a nhanh thêm chút...”

Hiên Viên Long bất ngờ tăng tốc, nhắm ngay chỗ kia va chạm không ngừng.

“A a a a aaaaa...”

Khiết Vũ hét lớn, lại một lần nữa đạt đến cao trào.

Hiên Viên Long nhìn Khiết Vũ toàn thân mềm oặt, mỉm cười khôi phục lại hình người, cúi người khoác cho vợ chiếc áo che người lại, rồi nhẹ nhàng bế vợ ra khỏi thạch động.

30. Chương 30: Ghen

Sáng tinh mơ, giữa bể bơi xa hoa vắng lặng trong sân, có một bóng người đang bơi qua bơi lại trong nước, và một người đang ngồi trên bờ uống nước.

Hiên Viên Long đặt ly nước sang một bên rồi nhún người nhảy xuống.

Bì bõm đuổi theo bóng người đằng trước, hi ha nói: “Vợ à, giờ này mà còn muốn chơi sao?”

“Chơi gì mà chơi, tôi là đang luyện tập lấy lại dáng, bơi lội so với tập mấy cái khác càng nhanh hơn.”

“Ha ha, không sợ đi làm muộn à?”

“Tôi tính giờ rồi, không trễ đâu.” Khiết Vũ bơi vào bờ hít một hơi lấy khí, cầm ly hớp vài ngụm nước.

Mái tóc ướt đầm, thân trên trần trụi, chỉ mặc một chiếc quần bơi sexy, cho dù dáng người vẫn còn mập mạp, nhưng nhìn những giọt nước lăn trên làn da Khiết Vũ không khỏi khiến Hiên Viên Long miệng khô lưỡi khô.

Hiên Viên Long lập tức bơi ra đằng sau ôm chặt Khiết Vũ thật rồi nghiêng người dựa vào thành hồ, để anh dựa vào lồng ngực mình, cậu mê mẩn nắn bóp mông anh, vừa vỗ vừa nói: “Hay là chúng ta tập luyện kiểu khác đi.”

“Suốt ngày chỉ biết làm, đầu cậu chỉ có tình tròng thôi à.”

“Ừa, ai kêu vợ hấp dẫn quá làm chi, còn mặc đồ sexy thế này quyến rũ chồng nữa.”

“Đây là quần bơi! Bơi ai chả mặc thế này!”

“Ừ, nhưng chồng cứng rồi biết sao giờ.” Hiền Viên Long áp sát vào người Khiết Vũ để anh có thể cảm nhận được cái thứ nóng hôi hổi của mình, bàn tay luồn vào bên trong quần bơi của anh xoa nắn, ngay lập tức khiến anh mất hết sức lực mà đổ vào người cậu. Khiết Vũ tuy rất tức giận nhưng không có biện pháp kháng cự, từ sau hôm ngâm long huyết kia, cơ thể anh còn mẫn cảm hơn so với trước kia, hoàn toàn không thể từ chối Hiền Viên Long. Nhưng anh làm sao biết được nguyên nhân không phải tại ngâm long huyết mà là do vết cắn của cậu ta, nọc rắn đã hòa tan vào trong cơ thể anh, tuy không gây thương tổn gì nhưng lại thúc đẩy rất nhiều đến sự hòa hợp giữa hai vợ chồng.

“Đằng... đằng trước... khó chịu...” Khiết Vũ xoay người úp mặt vào lồng ngực Hiền Viên Long, kia hơi ẩm và mùi hương quen thuộc đã trở thành một loại thuốc thúc tình.

“Ồ đây hử?” Hiền Viên Long nhéo nhéo đầu vú căng cứng của Khiết Vũ, mặc dù không hề lớn nhưng nắn nắn bóp bóp cũng ra được chút thịt, cậu cúi đầu ngậm một viên đậu đỏ mút thật mạnh.

“Aaaa... Đau... nhẹ thôi...”

Hiền Viên Long mút càng lúc càng mạnh, một tay dùng hết sức bóp mạnh, một tay lại không ngừng kích thích bên dưới Khiết Vũ, không lâu sau thì cảm nhận được một dòng nước ấm áp bắn vào trong khoang miệng.

“A a a... Bên kia nữa... ưm...”

Hiền Viên Long nhả núm vú bên này ra rồi lập tức ngậm vào đầu vú bên kia, chỉ hơi mút liếm một chút là sữa đã bắn ra rồi.

Nhìn yết hầu trượt lên trượt xuống của Hiền Viên Long nuốt sữa của mình, gương mặt Khiết Vũ đỏ bừng. Đợi đến khi ngực không còn cảm giác căng nữa, Khiết Vũ lập tức qua cầu rút ván, hung ác nhéo đầu vú của Hiền Viên Long khiến cậu ta la oai oái: “Thật không có mặt mũi, con mình còn đang bú sữa mà bản thân mình lại bắt chước con.”

Hiền Viên Long thở phì phì, vén quần Khiết Vũ ra rồi cầm cây thịt của mình vào, nhưng không di chuyển: “Con trai cũng đâu cho vợ uống sữa, chỉ có chồng mới có sữa cho vợ uống thôi, vả lại không phải chính vợ bảo chồng mút ư, chồng không mút thì vợ lại quyến rũ chồng, có đúng không?”

“... Cút... Đừng có mà xạo...”

Hiền Viên Long bắt đầu di chuyển, thúc liên tục mấy chục lần, đến khi Khiết Vũ bắt đầu sung sướng thì rút ra leo lên bờ: “Vợ ơi muộn rồi, chồng ra gara trước chờ vợ ha.”

Hai chân Khiết Vũ bủn rủn, vịn vào thành hồ thở hổn hển, nhìn Hiền Viên Long đắc ý huýt sáo đi xa, nổi giận mắng to: “Hiền Viên Long! Tối nay tôi cho cậu chết.”

Dọc theo đường đi cả hai cứ cãi nhau mãi không thôi, bình an đến được công ty đúng là không dễ dàng.

Ngay tại cầu thang, Hiền Viên Long muốn hôn Khiết Vũ nhưng lại bị một cước đá bay: “Mau cút đi làm việc đi.”

Hiền Viên Long ha ha cười to, nhìn mông Khiết Vũ đầy ẩn ý: “Có phải vợ rất muốn chồng đúng không, chồng sẽ luôn luôn sẵn sàng chào đón vợ đến tìm nha, chờ cưng.” Nói xong làm một động tác hát hông rất đáng khinh bỉ rồi mới đi khỏi.

Khiết Vũ tức tối đi vào phòng làm việc của mình, đầu tiên là mở tạp chí ra xem, nhìn những nghệ sĩ của công ty được cho ra mắt công chúng, rồi lại nhìn đến những nghệ sĩ mới đang tỏa sáng như mặt trời ban trưa.

Bỗng nhiên Khiết Vũ nhíu mày, gần đây đang quay một bộ phim lịch sử cổ trang, đạo diễn và biên kịch đều rất nổi tiếng nên bộ phim rất được mong chờ, diễn viên tham gia đều là những người có thực lực, chí ít cũng phải quy tụ nhiều thần tượng có thực lực, chỉ một gương mặt thôi thì không đủ, hơn nữa đây là phim dành cho đối tượng là nam, nhân vật nữ chỉ là phụ họa. Khiết Vũ lợi dụng cường thế công ty cũng đưa qua

hai diễn viên có thực lực, một vai chính số một và một vai chính thứ hai, ngoài ra còn có thêm một nữ diễn viên nữa. Lúc trước xem qua danh sách diễn viên rõ ràng thấy Nhiếp Tuyên đóng vai nam chính thứ ba, vậy mà lên báo lại thành tên Từ Hi Xán.

Khiết Vũ lập tức gọi điện cho người quản lý: “Tại sao Nhiếp Tuyên lại bị thay, tôi nhớ có nói anh đổi để anh ta diễn mà?”

Người quản lý bất đắc dĩ trả lời: “Đúng là tôi đã đổi, bằng không cũng không phải là Nhiếp Tuyên. Lúc diễn thử đạo diễn cũng rất vừa lòng anh ta, nhưng sau là do công ty anh ta thay người khác, tôi lại không có khả năng nhúng tay vào chuyện của công ty họ được. Giám đốc bên đó không xem trọng Nhiếp Tuyên tôi cũng đành chịu, cái người Từ Hi Xán là diễn viên mới nổi hai năm nay, mặc dù thuộc phái thần tượng nhưng cũng có chút thực lực, chủ yếu là vận khí tốt nên người ta muốn nâng cậu ta lên phái thực lực, cho nên Nhiếp Tuyên đành phải hy sinh. Mà Nhiếp Tuyên cũng quá cứng đầu, anh ta chỉ cần đến công ty của chúng ta, được ông chủ như anh coi trọng chẳng mấy chốc mà đổ vận liền.”

Khiết Vũ đành thở dài: “Biết rồi.”

Anh điện thoại cho Nhiếp Tuyên, nhện không được lại hỏi: “Nếu anh đổi ý, vậy đến công ty tôi đi.”

Nhiếp Tuyên vẫn một mực từ chối: “Không cần, cậu quan tâm tôi thế này tôi rất cảm ơn, nhưng tôi bây giờ vẫn rất ổn, được diễn là đủ rồi.”

“Aizzz, đây không phải là quá lãng phí sao? Chẳng lẽ anh không muốn diễn vai chính, không muốn đóng phim điện ảnh, không muốn giải thưởng sao?”

“Lúc còn trẻ đã từng nghĩ đến, nhưng giờ đã không còn nghĩ về nó nữa, bình thản hơn rất nhiều.”

“... Nếu anh muốn như vậy thì tôi cũng không miễn cưỡng nữa, tuy vậy tôi vẫn hoan nghênh anh đến bất cứ lúc nào. Nếu gặp chuyện phiền phức nhớ nói cho tôi biết.”

“Được rồi, ha ha, tôi chẳng sợ gì cả, chỉ sợ đắc tội với ông lớn mà thôi.”

“Vậy anh tiếp tục làm việc đi.”

Nguyên cả buổi sáng làm việc cứ cảm thấy bồn chồn, nhớ đến buổi sáng bị Hiên Viên Long cố ý khiêu khích, Khiết Vũ tức đến ngứa cả răng. Thế nhưng đã giữa trưa vậy mà Hiên Viên Long còn chưa chịu xuất hiện, thấy thời gian nghỉ không còn nhiều, Khiết Vũ lập tức đặt bút qua một bên, đứng dậy đi ra ngoài.

Vào thang máy riêng đi thẳng một mạch đến tầng cao nhất, đến trước cửa phòng của Hiên Viên Long, Khiết Vũ không buồn gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Trước bàn làm việc không một bóng người, Khiết Vũ thầm suy đoán, lẽ nào cậu ta đã ra ngoài.

Hiên Viên Long là một người rất biết hưởng thụ, bài trí trong văn phòng cực kỳ xa hoa, cần cái gì là có cái đó, những ngày tăng ca làm việc khuya, cậu ta sẽ sang phòng nghỉ ngay bên cạnh để tắm rửa nghỉ ngơi.

Có lẽ Hiên Viên Long đang ngủ trưa, Khiết Vũ bước về phía phòng nghỉ, vừa đẩy cửa vào là bắt gặp ngay cái ót của cậu ta đang dựa vào lưng ghế sofa. Khiết Vũ đang định lên tiếng thì một cô gái vì hoảng sợ bất ngờ đứng bật dậy, nhìn thấy anh thì mặt đỏ bừng, vội vàng lau khóe miệng, thế nhưng những dấu vết đáng ngờ vẫn còn dính bên mép khiến anh tái mặt.

Khiết Vũ bước nhanh lại gần, quả nhiên dương vật của Hiên Viên Long đang dựng thẳng tắp, cô nàng kia khi này hẳn là đang khẩu giao cho cậu ta.

“Ừm... Tiếp tục đi...” Hiên Viên Long nói trong vô thức.

Khiết Vũ thấy vậy liền cho Hiên Viên Long một bạt tai, vừa đánh vừa rít lên: “Hiên Viên Long!”

Hiên Viên Long bị đau kêu to: “Ồiiii” Rồi ngơ ngác nhìn Khiết Vũ: “Sao vợ lại ở đây?” Ngay sau đó lại nhìn thấy nữ thư ký đứng bên cạnh, rồi nhìn xuống giữa hai chân mình, vội vàng kéo gối qua che đi.

Khiết Vũ lúc này đã nổi giận đùng đùng: “Cậu muốn gái thì lập tức ra ngoài mà tìm.”

“Vợ nói gì? Chồng tìm gái lúc nào?” Nói xong thì nhìn cô thư ký đầy khó chịu: “Cô còn đứng đây làm gì? Không phải đã nói không cho phép vào khi tôi đang nghỉ ngơi sao?”

Về mặt cô thư ký hết xanh lại trắng, nhìn Khiết Vũ đầy ngỡ ngàng, tuy mới đến làm nhưng cô nhận ra người tên Khiết Vũ này, là giám đốc của một công ty thuộc tập đoàn không ai không biết. Nhưng cô không ngờ là Hiền Viên Long lại gọi anh ta là vợ, đó là sao chứ? Chẳng lẽ hai người họ là một đôi? Nhưng Khiết Vũ béo như thế liệu Hiền Viên Long sẽ xem trọng anh ta?

Cô thư ký cố nở nụ cười, lắp bắp nói: “Nhưng chủ tịch... chính anh cho em phục vụ anh mà...”

“Láo toét, trưa nay ông ở trong đây ngủ, ai cho cô vào?” Hiền Viên Long lúc này mới nhớ ra, rốt cuộc cậu cũng hiểu vì sao Khiết Vũ tức giận: “Vợ à, vợ đừng hiểu lầm, này giờ là chồng ngủ, lúc bị vợ đánh cũng là lúc mới tỉnh lại.”

Khiết Vũ vẫn giữ được bình tĩnh, ngồi xuống ghế xong mới thản nhiên nói với cô thư ký: “Cô đi ra ngoài.”

Nước mắt thư ký chực rơi xuống, nhưng cô không muốn đi ra. Lúc này Hiền Viên Long phải rống lên: “Vợ ông bảo cô ra ngoài cô còn không nhanh đi ra.”

Nữ thư ký không thể tin được Hiền Viên Long sẽ to tiếng với mình, cảm thấy không cam lòng đi ra. Thật vất vả mới tìm được cơ hội, suýt chút nữa là thành người của Hiền Viên Long rồi, vậy mà lại bị Khiết Vũ phá tan, thật đáng ghét. Thời buổi bây giờ đàn ông cũng tranh đàn ông với phụ nữ, thấy Hiền Viên Long đối xử với nhân viên nữ cũng thoải mái dễ chịu, nhìn thấy cô nào đẹp hai mắt sẽ tỏa sáng, rõ ràng là thích phụ nữ, có gì lại cùng với Khiết Vũ?

“Vợ, vợ tới tìm chồng à?” Hiền Viên Long cười gượng gạo.

Khiết Vũ nhướn miệng cười, lấy cái gối đang che chỗ đó của Hiền Viên Long ra, chỉ vào cái thứ đang dựng đứng kia: “Muốn không?”

“Vợ... Nếu vợ đồng ý dĩ nhiên chồng rất vui vẻ.” Hiền Viên Long dè dặt đáp lời.

Khiết Vũ nhấc tay lên, hai bàn tay bao phủ cái thứ xấu xa kia, rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Hiền Viên Long lập tức thoải mái rên rỉ. Trong khi cậu ta vẫn còn đang hưởng thụ khoái cảm thì bỗng nhiên Khiết Vũ cười lạnh, hai tay bóp chặt nổi cả gân xanh.

“AAAAA” Hiền Viên Long thét lên thảm thiết, vọng thấu trời xanh.

Khiết Vũ phủi tay đứng dậy, chán ghét nhìn thứ nhầy nhụa dính trên tay: “Đây chắc là nước miếng của cô thư ký xinh đẹp của cậu nhỉ? Tôi phải đi rửa tay thật sạch cái đã.”

Hiền Viên Long ôm trym đau đớn không nói nên lời nhìn Khiết Vũ đi xa.

Buổi chiều tan tầm, Hiền Viên Long vội vàng chạy xuống tìm Khiết Vũ, thế nhưng người đã đi khỏi.

Hiền Viên Long vội vàng chạy về, bước vào nhà thì thấy Khiết Vũ vừa ôm con trai vừa dùng cơm, anh gấp được vài miếng rồi lại xoay sang chơi với con. Thằng bé còn quá nhỏ nên không cựa quậy gì nhiều, tuy nhiên hai mắt nó nhìn Khiết Vũ lại lấp lánh sáng rực.

“Vợ à...” Hiền Viên Long ử rử bước lại gần.

Khiết Vũ không buồn liếc mắt một cái, vẫn tiếp tục ăn cơm.

Ba nhỏ khẽ hỏi: “Con lại làm gì để Tiểu Vũ giận đấy?”

Hiền Viên Long không hề đỏ mặt, oang oang nói lớn: “Là thư ký của con lợi dụng lúc con đang ngủ vô kích thích con, kết quả là bị vợ con bắt gặp, hiểu lầm con và thư ký lén lút với nhau...”

Ba nhỏ nghe vậy thì tiếc rên sát không thành thét: “Con giờ đã làm cha rồi, sao không cẩn thận gì hết vậy, phụ nữ có đẹp đến đâu cũng không bằng vợ mình được, Tiểu Vũ là nhất.”

“Con không có tìm phụ nữ, hôm nay thật là hiểu lầm. Vợ à, vợ phải tin chồng, Với lại vợ cũng phạt chồng rồi mà.” Hiền Viên Long nghĩ lại mà rùng mình, cảm giác trym vẫn còn đau.

“Tôi không có giận gì hết. Cậu muốn tìm trai hay tìm gái gì là tùy cậu.” Khiết Vũ thản nhiên nói, còn cúi đầu thơm thơm cái miệng bé xiu của con trai.

Hiên Viên Long giành lấy con trai, ai oán nhéo nhéo cái má ú nu của thằng bé, làm thằng bé meo meo. Khiết Vũ thấy vậy vỗ đét lên tay cậu: “Bắt nạt con.”

“Vậy vợ cũng thơm thơm chồng đi.”

“Đừng có trẻ con nữa, rất nhàm chán. Mau ăn cơm đi.”

“Hai đứa bây có cãi nhau thì đừng có dọa con nhỏ.” Ba nhỏ không hài lòng đoạt lại cháu nội, xoa xoa mặt rồi chơi đùa với cu cậu.

Cả một đêm Khiết Vũ vẫn ko thèm để ý đến Hiên Viên Long khiến cậu phải thề thốt thành khẩn: “Vợ tin chồng đi, ngày mai đến công ty sẽ sa thải cô ta ngay lập tức mà.”

“Hừ, tôi thấy người ta vừa trẻ vừa đẹp, ngực lại to như thế, hợp với sở thích của cậu thế còn gì.”

“Vợ à, bây giờ chồng chỉ yêu vợ thôi, yêu nhất ngực phẳng của vợ.”

Khiết Vũ vẫn như cũ không thèm để ý đến Hiên Viên Long, hề cậu áp người lại sẽ bị đá ra xa, dần vật cho tới khi mặt trời lên, Hiên Viên Long âm thầm thề nhất định phải xử lý con nhỏ thư ký kia.

Hai người cùng đến công ty, Hiên Viên Long lập tức vào văn phòng, đợi đến giờ làm việc liền gọi thư ký hôm qua vào: “Cô đã bị sa thải.”

Nữ thư ký mở to mắt bàng hoàng, nước mắt lưng tròng: “Tại sao...”

“Cô còn hỏi!!! Chuyện hôm qua cô làm với tôi, tôi có thể tố cáo cô khiêu dâm.”

“Chủ tịch... Anh quá đáng, em làm vậy là vì em thích anh, chẳng lẽ anh không thích sao? Anh không phải là đàn ông ư? Chẳng lẽ em còn kém hơn cái người vừa già vừa mập kia?” Cô thư ký vừa khóc vừa nói, bất ngờ cô cởi hết quần áo trên người, khoe ra cơ thể xinh đẹp trần trụi. Thấy Hiên Viên Long há hốc miệng nhìn chăm chăm khiến cô thầm cười đắc ý, từng bước lại gần cậu: “Anh thật sự không thích sao? Em có thể làm tất cả vì anh mà.”

Nếu là trước đây chắc chắn Hiên Viên Long sẽ không khách sáo, nhưng lúc này cậu nào có cái tâm tư kia nữa. Nếu bây giờ cậu chơi gái, chắc chắn Khiết Vũ sẽ không thích cậu thêm lần nào nữa. Thật vất vả mới cải thiện được quan hệ giữa hai vợ chồng, dĩ nhiên là Hiên Viên Long muốn duy trì tình cảm này.

Hiên Viên Long đứng dậy mở cửa: “Đi ra ngoài!”

“Anh...”

“Đừng để tôi phải lặp lại lần thứ hai.”

Có rất nhiều nhân viên bên ngoài vô tình nhìn thấy tình huống bên trong, tức khắc trong công ty lại có đám người mặt đỏ tai hồng tím tím bàn tán. Thế nhưng Hiên Viên Long không hề lo lắng cho thể diện của cô thư ký, đứng ngay cửa quát lớn: “Ra ngoài!”

Nữ thư ký bàng hoàng, rốt cuộc chịu không nổi nhục nhã, vội vàng mặc quần áo, nức nở chạy ra ngoài.

Nhất thời, chuyện của cô thư ký này đã trở thành đề tài châm biếm trong công ty. Tuy nhiên cô đã bị sa thải, cho nên không thể nào nghe được những câu chuyện đàm tiếu sau này.

Nữ thư ký vừa đi, Hiên Viên Long lập tức chạy đến văn phòng Khiết Vũ nhận lỗi: “Vợ à, chồng đã đuổi cô ta rồi, giờ vợ có thể tha thứ cho chồng được không?”

31. Chương 31: Tạm Thời Ly Biệt

Khiết Vũ không buồn ngẩng đầu lên, cứ vậy nói với Hiên Viên Long: “Thư ký của cậu đi hay ở thì liên quan gì đến tôi?”

“Vợ à, oan chồng mà.” Hiên Viên Long uất ức lại gần ôm Khiết Vũ.

“Cút ngay, đừng phiền tôi đang làm việc.”

“Vợ à, công việc quan trọng hay chồng quan trọng?”

“Đương nhiên là công việc quan trọng rồi.”

“... Thật đau lòng...”

Khiết Vũ nhìn hành động như con nít của Hiên Viên Long rất muốn cười, đang định mở miệng nói chuyện thì một cái thân rắn vừa to vừa dài cuốn lên người mình. Khiết Vũ sửng sốt, nhanh chóng nổi giận: “Đây là công ty, cậu muốn bị đưa đến vườn bách thú hả?”

“Nếu đến vườn bách thú vậy vợ sẽ không giận nữa chứ?”

“Cậu! Mau biến trở lại cho tôi.”

“Không muốn, chồng thích được ở chung với vợ cơ. Đúng rồi, chúng ta sát nhập hai văn phòng lại với nhau đi. Như vậy lúc nào vợ cũng có thể giám sát chồng, chồng hứa sẽ không phản bội vợ đâu.”

“Cậu cứ mơ đi.”

“Không có mơ, chồng thấy chuyện này hay mà.” Thân rắn vĩ đại hưng phấn siết chặt người Khiết Vũ, đuôi nhỏ còn ngoe nguẩy khắp nơi, lẹ làng chui tọt vào giữa hai chân anh, cách lớp quần tây mà trêu đùa đùa hoa bên trong.

Khiết Vũ khép chặt chân, đỏ mặt quát to: “Đừng có mà làm vậy!”

“Nhưng chồng rất muốn vợ. Sáng hôm qua không làm, còn tính để buổi tối làm bù, ai ngờ buổi tối vợ không thèm để ý tới chồng. Bây giờ chồng rất muốn vợ, vợ không muốn chồng ư?”

“Đáng ghét... Cậu là đồ tình trùng...”

“Ừ, rắn vốn là trùng, bản chất lại dâm, hể, vợ có biết cha cũng là một tình trùng, còn mấy ông già kia nữa cũng là tình trùng nốt không?”

Khiết Vũ hoảng hồn vội nhỏ giọng: “Cậu... cậu đừng nói lung tung, các ông đều là bề trên trong nhà!”

“Sợ cái gì, mấy ông đó có nghe thấy đâu, chồng chỉ muốn nói để vợ biết sự thật thôi mà. Chồng đây trời sinh tính dục vốn mạnh mẽ, dĩ nhiên chỉ để thỏa mãn mình vợ thôi, mà chồng thấy vợ càng ngày càng dâm đảng, chỉ lo có ngày không thỏa mãn được vợ thôi.”

“Xâm xí!” Khiết Vũ thẹn quá lại giận dữ.

“Vợ còn mắng chồng, vợ nhìn vợ xem, chân cứ mở ra khép vào mà không dám dẫm dẫm sao?”

“Là cậu khiêu khích tôi. Với tôi cũng không phải thái giám. Hừ!”

“Hi hi, cũng đúng ha, vợ mắc cảm quá mà, ngay cả quần tây cũng ướt rồi nè, bên trong khẳng định là đã ướt nhẹp đang chờ chồng đến yêu thương cho xem. Đúng không nào?” Hiên Viên Long trêu ghẹo Khiết Vũ, cái đuôi ngoáy càng lúc càng nhanh, nhanh đến mức Khiết Vũ phải a a rên rỉ, hai chân không tự chủ mở lớn, mặt ửng hồng, rõ ràng là bộ dạng hứng tình.

Khiết Vũ dùng tia lý trí cuối cùng nhìn về phía cửa, thấy cửa đã khóa mới yên tâm thả lỏng toàn thân, dứt khoát cởi quần, gác hai chân lên thành ghế, phơi bày toàn bộ chốn riêng tư: “Lại đây! Nhanh nào!”

“Vợ thật hào phóng nha, chồng đây yêu vợ chết mất.”

“Đừng dài dòng nữa, thích thì mau nhích.”

“Ha ha, lập tức gãi ngứa cho vợ ngay.” Hiên Viên Long vừa dứt lời, cái đuôi liền trườn vào hậu huyệt ướt át của Khiết Vũ. Khiết Vũ vừa thích vừa tràn đầy nghi vấn: “Sao... không làm đằng trước...”

“Gấp làm gì, cứ thỏa mãn phía sau của vợ trước đã.”

Cái đuôi màu vàng đậm chọc thật nhanh làm cho cơ thể tựa dài trên ghế của Khiết Vũ run rẩy không thôi.

Lỗ nhỏ đằng sau được thỏa mãn đến sướng khoái, thế nhưng lỗ nhỏ ướt át đằng trước lại hư không đến chịu không nổi. Khiết Vũ lấy một ngón tay cắm vào, vừa hưởng thụ Hiên Viên Long âu yếm, vừa tự thỏa mãn phía trước của mình, bộ dạng sung sướng vì tình dục này có thể khiến hòa thượng cũng có thể phạm giới. Đuôi Hiên Viên Long bắt ngờ vào sâu thêm một khúc làm Khiết Vũ rên to, theo đó, dâm thủy bên trong ào ạt chảy ra.

Đương lúc hai người chơi đến thỏa thích thì điện thoại trên bàn bắt ngờ reo vang, đang chìm trong bể dục nên làm Khiết Vũ giật nảy người, cắn răng bắt điện thoại: “Alô!” Ngón tay anh vẫn không ngừng khuấy đảo bên trong mình, lim dim vừa nghe điện thoại vừa hưởng thụ va chạm đẳng sau,

Bỗng Khiết Vũ bị dọa hết hồn: “Cha ạ?... Sao ạ... Vâng... đi công tác?”

Hiên Viên Long thấy là cha vợ gọi điện tới, đành phải rút đuôi ra. Bên dưới đột nhiên hư không khiến Khiết Vũ rên lên một tiếng, anh vội vàng che miệng lại: “Con không có gì, cha cứ nói ạ.”

Hiên Viên Long biến lại thành người, mặc quần áo xong thì ngồi ở cạnh chờ Khiết Vũ nói xong điện thoại.

Giọng Khiết Vũ đầy bất đắc dĩ nói vào điện thoại: “Con biết rồi ạ. Con chuẩn bị ngay đây.”

Cúp điện thoại, Khiết Vũ hít sâu một hơi, vừa mặc quần áo vừa thu dọn đồ đạc, kể sơ với tình hình với Hiên Viên Long: “Tôi phải đi công tác bên Mỹ một tháng. Cha vừa mới báo, lần này Khiết gia là đi đàm phán một hạng mục hợp tác giữa ba nhà.”

“Cái gì? Đi ngay bây giờ? Lại còn đi cả tháng?” Hiên Viên Long muốn điên rồi.

“Đúng vậy.” Khiết Vũ nghẹn đỏ mặt, một tay sờ sờ mông, một tay buồn bực đâm lên ngực Hiên Viên Long, rồi kéo cổ cậu xuống cắn mạnh vài cái: “Tại cậu mà giờ tôi phải làm sao đây? Đáng ghét!”

“Ááá, Vợ nhẹ tí! Mà gấp như vậy hả? Tối thiểu cũng phải để chồng làm một nháy đã chứ!”

“Xe đã chờ dưới lầu rồi, ba nhỏ sẽ giúp tôi xếp hành lý, lát nữa sẽ gửi thẳng đến khách sạn ở Mỹ, gấp lắm...” lúc này Khiết Vũ còn khó chịu hơn so với Hiên Viên Long, nhưng vẫn gấp gấp thu dọn đồ đạc rồi đẩy cửa bước đi.

Hiên Viên Long lúc này mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo sau, cũng không để ý đến những người khác trong công ty, nhìn Khiết Vũ vừa mới bước vào thang máy hét lớn: “Vợ hãy mau mau trở về, chồng mỗi ngày sẽ nhớ đến vợ.”

Khiết Vũ đứng trong thang máy nhìn thấy ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía mình và Hiên Viên Long, tức thì mặt nóng bừng lên, hung dữ trừng cậu ta một cái như muốn lũng một lỗ trên người.

Trên máy bay, nghĩ đến một tháng dài, bỗng dưng thấy nhớ con trai cưng quá chừng, và cả bố thẳng cu nữa... Mặc dù là tên chết bầm nhưng bây giờ anh chẳng muốn xa cái tên chết bầm này chút nào. Nghĩ kỹ lại, ngoại trừ nửa năm không gần gũi nhau lúc mới kết hôn, thì về sau không ngày nào mà không ở chung, giờ tách nhau ra lại có phần không quen.

Khiết Vũ đến Mỹ, vừa mới xuống máy bay liền nhận được điện thoại của Hiên Viên Long: “Vợ à, đã đến chưa?”

“Vừa đến. Có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ là nhớ vợ thôi. Sao bây giờ, thật muốn chết mà, vợ đi cả tháng lận, chồng biết phải làm sao đây...”

“Hừm, nhịn không được thì cứ việc đi tìm gái ấy.”

“Chồng thề với vợ, chồng sẽ không bao giờ lãng nhãng, thật đó, không tin thì đợi vợ về rồi kiểm tra. Vợ à, vợ cũng đừng bị mấy thằng mắt xanh mũi lõ dụ dỗ nha.”

“Cậu nghĩ tôi cũng giống cậu à?”

“Chính là vợ rất quyến rũ mà.”

“Đừng có mà xóc xĩa tôi, tôi bây giờ vừa già vừa béo.”

“Nhưng chồng đâu có chê.”

“Bớt ba hoa đi, nhớ làm việc cho tốt đấy.”

“Biết rồi.”

“Nhớ mỗi ngày đều phải chơi với con đấy, nhớ chăm sóc con cho đàn ông, tôi về mà thấy con thiếu cọng tóc nào là cậu chết với tôi.”

“... Vợ ơi, chồng ghen tị! Vợ chỉ quan tâm tới con mà không để ý tới chồng.”

“... Ấu trĩ.”

Đến khách sạn, cùng lên nhận phòng ngoài mấy trợ lý còn có người phụ trách Khiết gia, chú út Khiết Uy.

Tuổi Khiết Vũ tuy lớn hơn Khiết Uy nhưng anh vẫn gọi Khiết Uy là chú.

“Chú Út, chú định nghỉ ngơi trước hay là dùng cơm trước rồi nghỉ?”

Khiết Uy đẹp trai cao to đưa tay vuốt bụng: “Ăn trước đi, đang đói bụng. Tiểu Vũ có đi cùng luôn không?”

“Đương nhiên. Đồ ăn Trung Quốc ở khách sạn này khá ngon đấy.”

“Đây là lần đầu tiên chú đến đây, ha ha, Tiểu Vũ so với trước kia béo hơn nhiều quá.”

Khiết Vũ bất đắc dĩ trả lời: “Cháu vẫn đang lập thể dục giảm béo, chuyện này không thể một sớm một chiều được.”

“Không cần phải lo lắng, rèn luyện chính là phải kiên trì. Thằng bé vẫn khỏe chứ?”

“Nó rất hoạt bát, mỗi ngày đều ăn rất nhiều.”

“Vậy là tốt rồi, mấy ngày trước chú vừa mới gặp thằng bé con anh Sáu, rất khỏe mạnh, mới mấy tháng đã bắt đầu đòi ăn thịt, không có thịt thì không chịu ăn, rất là hay.”

“Ha ha, đó là do thể chất đặc biệt, thằng nhóc nhà cháu phỏng chừng tháng sau cũng có thể ăn thịt.”

“Đúng rồi, đại thiếu gia vẫn chưa trở về à?”

“Chưa, nhưng mà lúc mới sinh thằng nhỏ, anh ấy cũng có gửi quà về qua bưu điện.”

“Đợi anh ta nghĩ thông rồi nhất định sẽ về thôi.”

“Hy vọng như vậy.”

Đồng thời dùng cơm với hai người còn có mấy người trợ lý, ăn xong, cả đoàn người mệt mỏi trở về phòng riêng nghỉ ngơi.

Bên Khiết Vũ đã là buổi tối, anh mở va li ra tìm quần áo đi tắm. Ba nhỏ thật chu đáo, sắp xếp quần áo đủ cả, áo ngủ với quần lót đều có. Khiết Vũ không khỏi mỉm cười, lấy áo ngủ, quần lót và sữa tắm ra, thế nhưng dưới đáy va li lại có thêm một cái hộp, anh hiếu kỳ mở ra, lập tức bị thứ bên trong làm cho sững sờ, không ngờ đó là cây sextoy vừa to vừa dài, không những thế còn là hai cây... làm Khiết Vũ ngượng đỏ cả mặt. Bên trong hộp còn có một tờ giấy, là chữ của ba nhỏ: Công tác tận một tháng sẽ không dễ chịu đâu, cái này sẽ giải quyết giúp con, Đừng lo, đều là hàng mới tinh đấy.

Cả người Khiết Vũ giờ như có ngọn lửa thiêu đốt, sextoy này cầm cũng không được mà thả cũng không xong, thế nhưng dục vọng trong cơ thể đang bắt đầu tăng lên, nhảy loạn.

32. Chương 32: Vợ À, Vợ Không Được Phản Bội Đầu

Khiết Vũ nhét hai cây sextoy vào hộp trở lại, thầm nghĩ mình nào có ham muốn đến thế, chỉ có một tháng, sẽ qua rất nhanh mà thôi.

Đến ngày hôm sau là Khiết Vũ bận đến tối tắm mặt mũi, buổi sáng thì bàn bạc công việc với bên công ty Mỹ, buổi tối khi về đến khách sạn thì một phờ người ra, chỉ muốn đi ngủ ngay lập tức.

“Vợ ơi, xem hình chồng chụp chung với cục cưng nè, đẹp hông?” Theo thường lệ, mỗi buổi tối, Hiên Viên Long sẽ gửi email cho Khiết Vũ. Anh vừa mở mail liền thấy ngay hình chụp Hiên Viên Long đang ôm con trai ngậm mình trong bồn tắm, hai cha con đều trần như nhộng, một người thì đập trai cao to, một người thì mũm mĩm đáng yêu. Khiết Vũ ha ha cười to, ánh mắt yêu thương nhìn đứa con trai tròn vo trong ngực Hiên Viên Long, trông thằng bé có vẻ rất vui khi được tắm, hai tay khua tứ tung, miệng thì cười toét chảy cả nước dãi. Chỉ có vài tấm hình, tất cả đều là hình chụp hai cha con chơi đùa trong bồn tắm, bé con thì thích chí đến quên trời đất, còn Hiên Viên Long thì rất cưng chiều con trai. Khiết Vũ nhìn hai cha con, đáy lòng không khỏi cảm thấy hạnh phúc, anh thật muốn mau mau được về nhà.

“Tôi nhớ cục cưng.” Khiết Vũ trả lời email.

Vừa trả lời xong thì Hiên Viên Long liền gọi điện qua: “Vợ chưa ngủ à? Bên đó chắc cũng không còn sớm đi?”

“Ừ, vừa mới tắm xong, đang chuẩn bị ngủ. Cậu vẫn đang làm việc hả?”

“Đúng vậy, một mình trong phòng nhớ đến vợ, tịch mịch muốn chết, không có vợ bên cạnh chồng chẳng có tinh thần gì hết.”

“Tôi thấy cậu chơi với con rất có tinh thần mà.”

“Đó là đương nhiên, thằng nhóc rất thích chơi với chồng đó, ha ha, mà vợ mới tắm xong đúng không, vậy chắc chắn là rất thơm tho sạch sẽ, thật muốn lập tức bay qua làm vợ một phát quá.” Hiên Viên Long trắng trợn bày tỏ ham muốn tình dục.

Khiết Vũ đỏ mặt nói: “Cậu đừng có mà mặt dày như vậy.”

“Gi mà mặt dày, này gọi là thẳng thắn, chồng nhớ vợ, trym chồng lại càng nhớ vợ hơn, từ sáng đến tối đều nhớ đến vợ rồi thăm du, thật thê thảm mà. Mà vợ cũng có nhớ đến chồng rồi thăm du không?”

“Cậu mơ à, tôi phải đi ngủ đây.”

“Hi hi, hôm nay vợ mặc quần lót màu gì đấy?”

“Cậu im ngay, nhắm nhí, có giỏi thì đến đây mà nhìn.”

“Vợ lại quyến rũ chồng kia, hê hê, chồng đoán chắc chắn là màu đen, vợ vốn thích dùng loại màu đen mà, nhưng mà kiểu dáng bảo thủ quá, mai mốt chồng sẽ mua cho vợ kiểu chữ T, kiểu này hở hết toàn bộ hông, vừa gợi cảm vừa lẳng lơ. À, còn có nhiều kiểu quần khác nữa rất tình thú, ví dụ như kiểu hở phần dưới hông, cần là có thể trực tiếp đút vào, bảo đảm vợ sẽ thích cho xem.”

“Đồ chết bầm, Cậu... cậu im miệng ngay cho tôi.”

“Hê hê, có phải ở dưới của vợ đang ướt đúng không? Ngoan, lấy tay sờ thử xem nào!”

Khiết Vũ thở hổn hển, đỏ mặt ngã xuống giường, thế nhưng nhẹn không được thật sự đã đưa tay xuống dưới sờ thử, thò tay vào giữa hai chân miết lên quần lót, quả nhiên quần đã ướt một mảng lớn, dính nhớp sít vào mô thịt, điều này khiến Khiết Vũ không thể nhịn được vuốt ve lên xuống. Lúc này Hiên Viên Long lại cười nói: “Có phải vợ đang tự vuốt ve đúng không?”

“Không có...”

“Ha ha, vợ đừng nói dối, chồng cũng muốn vuốt ve cái lỗ mềm mại của vợ nữa, thích nhất là xoa nắn nó thật mạnh, mỗi lần xoa một cái sẽ chảy nước ướt nhẹp hút lấy chồng, không cần bôi trơn vẫn có thể dễ dàng cắm vào, muốn đâm thế nào thì đâm, sướng muốn chết.”

“Ừm ư... Cậu là đồ chết tiệt...”

Nghe trong điện thoại tiếng Khiết Vũ rên rỉ, cả người Hiên Viên Long cũng nóng cả lên, suýt chút nữa là xịt máu mũi: “Anh là thứ vợ đâm dăng, đâm dụ dỗ chồng, tức quá, thật muốn phi qua chơi chết anh mà!”

“Ngu ngốc... Có giỏi thì tới đây... Nếu cậu không đến... Tôi sẽ... tôi sẽ chịu không nổi... Ở dưới vừa nóng vừa ướt vừa ngứa... Rất muốn cậu đâm vào...”

“Vợ! Vợ không được hồng hạnh xuất tường đâu đấy!”

“Cậu không đến thì tôi sẽ ra ngoài tìm 419 ưm a...” Ngón tay Khiết Vũ lép nhép khuấy đảo ở trong người, thế nhưng tay dù sao cũng thua xa so với khoái cảm Hiên Viên Long mang đến, càng khuấy là càng khao khát. Cả người Khiết Vũ khô nóng quay cuồng, trong đầu chỉ tưởng tượng đến cái thứ đáng ghét hoặc cái đuôi của cậu ta cắm vô người, hung hăng làm mình, hung hăng cho mình lên cao trào.”

“Vợ đừng làm vậy mà! Chồng sẽ bay qua liền liền nè, ráng nhịn một chút nha! Mà đúng rồi, vợ mau đứng lên nào, mở máy tính với webcam lên, chồng muốn nhìn thấy vợ.”

Toàn thân Khiết Vũ mềm nhũn đến nỗi không muốn nhúc nhích, thế nhưng nghe đến xem webcam thật muốn trông thử nó ra thế nào. Khoác chiếc áo ngủ rộng thùng thình, móng lung bật laptop đang để trên giường lên.

Ở đầu bên kia, Hiên Viên Long dí sát mặt mình vào màn hình, ngay lập tức nhìn thấy dc người vợ xinh đẹp ngày nhớ đêm mong của mình, áo ngủ khoác hở, hở ra vùng ngực và bắp đùi, quần lót màu đen gợi cảm ôm lấy vùng kín, thế nhưng hai chân Khiết Vũ lại dạnh lớn, có thể nhìn thấy ở ngay giữa đã ướt nhẹp, thậm chí còn có nước chảy ra từ mép quần.

Khiết Vũ biết Hiên Viên Long đang nhìn mình, vẫn tiếp tục để tay bên trong quần lót chơi đùa, hai đùi mỗi lúc càng mở lớn, dằm thủy cũng càng lúc càng nhiều.

“Vợ à! Vợ muốn chinh chết chồng đấy à? Vợ ngoan mau cởi quần ra để chồng ngắm cho rõ cái nào.”

Khiết Vũ nhanh chóng cởi quần lót, nơi bí mật kia lập tức phơi bày ra trước mặt Hiên Viên Long, một vùng thịt mềm sáng long lanh, lỗ nhỏ tinh tế mấp máy, ngón tay mảnh khảnh đang ra ra vào vào, thật là một hình ảnh quá mức dâm mỹ khiến Hiên Viên Long như muốn bùng nổ.

“Vợ xấu xa dâm quyến rũ chồng! Chồng cứng ngắt rồi nè, giờ chỉ muốn làm vợ thôi, sao đây?”

“Đợi cậu đến rồi làm... Có giỏi thì đừng ở đó mà dài dòng... Mau đến aaa... ưm...” Tay Khiết Vũ ở bên trong di chuyển thật nhanh, nhưng vẫn cứ cảm thấy không đủ, tay kia cũng đưa xuống dưới, bắt đầu xâm nhập ở phía sau, dạnh lớn hai chân tự thủ dâm cho mình, vẻ mặt vừa đau đớn vừa sung sướng đan xen. Dằm thủy không ngừng tràn ra làm ướt một mảng drap giường, thế nhưng Khiết Vũ vẫn không hề có dấu hiệu sắp cực khoái, chỉ có khổ sở và đói khát, những ngón tay mảnh khảnh này không đủ để thỏa mãn anh, thật nhưng nhớ khoái cảm được Hiên Viên Long vừa to vừa dài mạnh mẽ đâm chọc.

“Đồ chết tiệt cậu còn không mau vào... tôi ngứa sắp chết rồi... Ở trong ngứa quá... Rất muốn...” Khiết Vũ mê mị mở rộng chân mời gọi Hiên Viên Long.

Hiên Viên Long sớm nhịn không được đã tốt gươm ra: “Vợ ngoan, chồng thật muốn đâm vào cái lỗ dằm dăng của vợ rồi chơi chết vợ luôn. Vợ lắng lơ nhớ đợi chồng đó.”

Khiết Vũ run run hai chân lết về mép giường, cúi người xuống gầm giường lôi ra một cái hộp. Khi Khiết Vũ cúi xuống thì móng lại xoay về phía màn hình, nơi riêng tư đối diện trực tiếp với màn hình, mấp máy mấp máy khiến mũi Hiên Viên Long cay nồng, hai tay sục càng lúc càng nhanh, hai mắt si mê nhìn vợ mình trên màn hình, chợt thấy thứ vợ mình vừa mới lấy ra liền biến sắc: “Vợ này!”

Khiết Vũ ngượng ngùng nhìn hai cây sextoy, không nghĩ tới lại có một ngày mình sẽ muốn dùng đến nó, hai cây này to thật, ngang ngửa với của Hiên Viên Long. Khiết Vũ xấu hổ nhắm mắt lại, lấy một cây sextoy

đưa đến giữa hai chân, ma xát lên đóa hoa tinh xảo, tự kích thích âm vật của mình, trong chốc lát, dâm thủy chảy ra đã dính cây sextoy, anh rên lên một tiếng, để ngay tại lối vào, rồi cắn răng cắn phập thứ đó vào trong: “Aaaa...”

Khiết Vũ mềm nhũn nằm trên giường thở hổn hển, cây sextoy đang lấp đầy trong người khiến anh cảm thấy rất mới mẻ.

“Vợ, vợ không được sa đoạ như vậy! Đừng quên mất chồng vậy chứ, sextoy sao có thể so sánh được với trym bự của chồng được. Chết tiệt! Anh là cái đồ lẳng lơ! Anh đợi đó cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng trừng trị anh cho xem.” Hiên Viên Long ghen ghét trừng mắt với cây sextoy, tức tối hét ầm lên.

Khiết Vũ chẳng buồn để ý đến cậu ta, bật chốt sextoy lên, cái vật kia lập tức o o rung lắc bên trong cơ thể: “Aaaa ưm... sướng quá...”

Khiết Vũ đang đưa mông hưởng thụ khoái cảm, bên dưới dâm thủy chảy ra tràn trề, dính đầy ra mông, tràn cả vào hậu huyệt. Người Khiết Vũ nóng phừng phừng, mồ hôi rơi lộp độp, anh không chút do dự cầm cây sextoy còn lại, tưỡn mông, từ đằng sau cố gắng chen vào, lúc còn chưa đâm vào hết liền bật chốt mở, hai cây sextoy nhét căng hoa huyệt, ngoáy điên cuồng trong cơ thể.

“Aa... a... ưm... To quá... Nhanh quá... Thật thích...” Khiết Vũ lắc mông phóng túng rên rỉ, Hiên Viên Long ở đầu máy tính bên kia thật sắp muốn điên rồi.

Trầm mê trong bể dục, tận tình hưởng thụ cảm giác mới mẻ mà sextoy mang đến, bên trong đều đã tê rần, Khiết Vũ bất ngờ cất cao giọng phóng đảng, cuối cùng cũng thỏa mãn bắn ra.

Khiết Vũ bủn rủn nằm vật ra giường, mặc cho hai cây sextoy vẫn xoay qua xoay lại trong cơ thể, cả người mệt đến nổi ngay cả ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Trong lòng vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu, sextoy tuy thỏa mãn nhanh nhưng lại thiếu mất sự nóng bỏng chân thật, lại càng không thể bắn tinh. Anh thích được Hiên Viên Long lúc lên đỉnh bắn tinh vào trong mình, khi đó là cực hạn khoái cảm, mỗi lần như vậy... lỗ nhỏ cũng đạt cao trào phun nước. Khiết Vũ ai oán nghĩ thầm, phải chăng bản thân mình đã dâm dăng đến nỗi không thể rời khỏi tên Hiên Viên Long chết tiệt này được nữa sao? Khoan đã! Suy cho cùng lần nào cậu ta cũng thỏa mãn mình, không có công lao cũng có khổ lao, hừm, chấp nhận chấp nhận, cả đời sẽ... rất thích.

Tức tối suy nghĩ một hồi, Khiết Vũ mỉm cười thiếp đi lúc nào không hay.

Đáng thương cho Hiên Viên Long ở tại trong nước, hai mắt đỏ ngầu, cả đêm mất ngủ.

33. Chương 33: Kết Cục

Chuyến công tác tại Mỹ hết thấy đều thuận lợi, đặc biệt là nửa tháng sau, tinh thần Khiết Vũ thực sự là vui vẻ thoải mái cực kỳ, dù không có Hiên Viên Long bên cạnh nhưng nhờ vào hai cây sextoy nên vấn đề dục vọng đã được giải quyết sạch sẽ. Nhớ đến một người ở trong nước đang uất nghẹn không khỏi khiến anh cười to đắc ý.

Ngày cuối cùng trước khi về nước, Khiết Vũ đã thu dọn xong hết hành lý, cong miệng cười nghĩ đến con trai sẽ vui thế nào khi gặp lại mình. Ăn cơm tối xong, vui vẻ quay trở về phòng, lúc chuẩn bị bước vào thì bất gặp một người đàn ông đi đến phòng chú Út ở ngay bên cạnh, anh ta gõ mấy tiếng thì cửa mở ra, nghe thấy giọng chú Út vừa ngạc nhiên vừa vui mừng: “Sao anh lại đến đây?”

Người đàn ông kia ôm cổ chú Út nói: “Nhớ em muốn chết, nhịn không được nên bay sang đây đón em.”

Gương mặt ngăm đen đầy cương nghị của chú Út tức khắc đỏ bừng, chợt liếc thấy Khiết Vũ đang nhìn mình mặt lại càng đỏ hơn, người đàn ông kia quay đầu lại cười chào anh một cái xong lập tức đẩy chú Út vào phòng rồi nhanh chóng đóng cửa lại.

“...” Tâm tình đang tốt đẹp của Khiết Vũ lập tức tan thành mây khói, hừ, có người nào đó mở miệng ra là nói nhớ muốn chết, thế nhưng lại chẳng hề có chút hành động tích cực thực tế cũng như tế bào lãng mạn nào.

Đóng mạnh cửa lại, Khiết Vũ bực dọc ngồi trên giường ngẩn người, cuối cùng ngủ mất.

Nửa đêm, Khiết Vũ mơ thấy Hiên Viên Long biến thành rắn bò vào phòng, sau đó hớn hỏ leo lên giường ôm anh ngủ. Khiết Vũ cảm thấy giấc mơ này không chính xác, nếu thật sự là Hiên Viên Long thì chắc chắn cậu ta đã phải làm một chấp rồi chứ không như thế này. Mơ màng nghĩ đây chỉ là một giấc mơ đẹp nên lại tiếp tục ngủ đến sáng,

Theo thói quen mở mắt ra, ngay lập tức cảm nhận được có gì đó kỳ lạ, có gì đó rất nóng dính sát bên người, người bị ôm cứng ngắc, Khiết Vũ ngửa đầu, phát hiện mình đang nằm trong ngực một người, người trần truồng đang ôm mình này đích thị là Hiên Viên Long.

“Đến khi nào?” Khiết Vũ không do dự lay cậu ta tỉnh.

“Hửm...? Vợ ơi.” Hiên Viên Long dụi dụi đôi mắt ngái ngủ, dụi xong lập tức cười hì hì túm Khiết Vũ hôn dồn dập: “Vợ ngạc nhiên không? Chồng đến rồi này, tiếc là hơi trễ nên không có đánh thức vợ dậy.”

“Cậu vào đây bằng cách nào hử?”

“Chồng có cách riêng. Vợ muốn chồng chết đúng không? Chồng tưởng chồng sắp điên rồi! Một tháng không được chạm vào vợ, hìu hìu hìu, nào để chồng sờ sờ tí.” Hiên Viên Long hứng trí phùng phùng, bàn tay rờ mó tới tui từ ngực ra sau lưng của Khiết Vũ, cơ thể to lớn chen vào giữa hai chân, dùng cây thịt nóng như lửa của mình say sưa ma xát nơi giữa hai chân anh. Như chợt nhớ ra gì đó, cậu lập tức nhổ dậy cởi phăng quần lót của Khiết Vũ, rồi từ trong túi lấy ra mấy cái quần lót cực kỳ khiêu gợi, cậu cười xấu xa: “Chồng thay quần cho vợ nhé.”

“Cậu là đồ biến thái!” Khiết Vũ mắng một câu, giơ chân định đạp cậu ta một cái, thế nhưng Hiên Viên Long lại dễ dàng tóm được chân anh, khoái chỉ tròng cái quần thứ nhất vào. Đây là một cái quần lót chữ T, mảnh vải duy nhất của nó là dùng để che dương vật ở đằng trước, đằng sau là một sợi dây mỏng manh chèn giữa hai cánh mông, cái quần này khiến cho Khiết Vũ ngay cả hô hấp cũng thấy không thoải mái. Khiết Vũ chưa từng mặc quần chữ T bao giờ, cứ thấy bút rứt thế nào ấy, hai cánh mông đều hoàn toàn không được che chắn, cảm thấy thật khêu gợi.

“Quả nhiên hợp với vợ. Mông cứ kẹp chặt quần này, phải lấy tay banh ra mới nhìn thấy được quần đó.” Hiên Viên Long cười xấu, bất ngờ kéo căng dây quần lót.

“Ááá... Thả ra... chặt quá...” Khiết Vũ đỏ mặt hét to.

Hiên Viên Long một tay nhào nặn đầu vú, một tay kéo dây quần lót giữa hai mông Khiết Vũ, chốc chốc thả ra, chốc chốc lại kéo căng khiến anh rên rỉ miết, khoái cảm lạ thường.

Hiên Viên Long mút đầu vú của Khiết Vũ, tay cậu ta kéo quần lót anh sang một bên, ngón tay bắt đầu khuếch trương hậu huyệt. Không cho Khiết Vũ chuẩn bị tinh thần, lúc này Hiên Viên Long đã không ngần ngại được nữa, lập tức đè lên người anh, hai cây thịt rỗng nhắm thẳng lối vào xông vô.

“AAAA... Lớn quá... Đauuuu” Khiết Vũ nhăn mày.

Hiên Viên Long sáng khoái hít một hơi thật sâu, vỗ về nơi hai người gắn kết: “Không đau không đau, nhanh sẽ hết đau thôi, lỗ nhỏ của vợ đã bị chồng nới lỏng từ lâu rồi, chỉ một cây sao thỏa mãn được vợ đây.”

“Thối lắm! Chê tôi lỏng thì rút đi.”

“Ừm... Chặt quá... Sao vẫn chặt thế này... Còn nóng nữa...” Hiên Viên Long sướng đến oang oang giọng, cảm nhận được đâm thủy bên trong đang vây lấy mình, hai cây thịt túc thì di chuyển được dễ dàng hơn, tốc độ đưa đẩy cũng được tăng thêm: “Ồ lằng lờ, chồng nghẹn sắp chết rồi này, hôm nay phải cho vợ nuốt hết tinh dịch mới được, hôn mê thì bồng về.”

“Có giỏi thì làm đi nè!” Khiết Vũ khiêu khích.

Hiên Viên Long cười ha ha, bất ngờ nhấc nửa người dưới của Khiết Vũ lên tạo thành một góc vuông, tay ôm chặt hai chân anh rồi từ trên đâm mạnh xuống, mỗi một lần va chạm đều chạm đến nơi sâu nhất là tử

cung, cái tư thế này khiến Khiết Vũ có cảm giác như bụng mình đang phình to ra. Tốc độ của Hiên Viên Long càng lúc càng nhanh, từng cái từng cái đều đâm thẳng đến nơi sâu nhất bên trong.

Cái thứ to lớn nóng bỏng kia khiến Khiết Vũ vô cùng sung sướng, so với sextoy thì sướng hơn rất nhiều, anh lại càng thích Hiên Viên Long cuồng nhiệt thô bạo, cơ thể anh cần nuốt cậu ta, cả hai ăn ý kết hợp với nhau.

“Vợ có thấy sướng không? Vẫn là chồng làm mới sướng đúng không? Sextoy sao có thể thỏa mãn vợ được chứ.” Hiên Viên Long tăng nhanh va chạm, tiếng “bạch” “bạch” quanh quẩn khắp phòng, mỗi lần rút ra đều có âm thủy chảy ra, mỗi lần đâm vào lại như cống ngầm ngập nước, càng lúc càng sâu. Hiên Viên Long cực kỳ hăng hái, sung sướng bạch bạch bắn tinh, một dòng dịch nóng bỏng phun vào tử cung của Khiết Vũ: “Vợ cần chồng chặt quá nha, không chừng lại sắp sửa sinh cho chồng thêm thằng cu thứ hai nhờ.”

Hiên Viên Long không rút dương vật ra, rất nhanh lại cứng lên tiếp, ôm Khiết Vũ xoay một vòng, làm cho bên trong anh co thắt một cái. Cậu ôm anh từ đằng sau, để cho anh ngồi hết lên gáy thịt của mình, sau cái tư thế ngồi làm này cậu lại tiếp tục cứng nữa. Sau đó là tư thế vào từ đằng sau, cưỡi ngựa, làm liên tiếp năm lần, làm đến nỗi Khiết Vũ cũng phải ngất đi thì Hiên Viên Long mới thỏa mãn tha cho anh.

“Để chồng ẵm vợ đi tắm nhé.” Hiên Viên Long sáng khoái bồng Khiết Vũ vào phòng tắm, vui vẻ chà lau cơ thể cho vợ, thay cho vợ một bộ đồ sạch sẽ xong, sau đó ung dung bồng vợ, kéo theo hành lý của hai vợ chồng ra sân bay.

Khiết Vũ ngủ thẳng một mạch từ lúc đó cho đến tận khi về đến trước cửa nhà mới tỉnh, tức giận mắng Hiên Viên Long: “Cậu là đồ mặt dày.”

“Hề hề, lẽ nào vợ không thích chồng? Hay chồng phục vụ vợ không chu đáo? Thôi nào, chúng ta vào nhà đi, con trai sắp hết nhận ra vợ rồi kìa.”

Khiết Vũ đi nhanh vào nhà tìm con trai, nhìn thấy thằng nhóc đang được ba nhỏ bế, xúc động gọi: “Cục cưng.”

Ôm lấy con trai, hôn thằng bé mấy phát, Khiết Vũ thật không nỡ buông con ra: “Một tháng không thấy cục cưng lớn nhiều quá, ể, còn béo nữa này.”

Thằng bé vui mừng đá đá hai chân, đôi mắt long lanh nhìn Khiết Vũ, điều này làm cho anh cảm nhận được bé thuộc về mình, khiến anh lại càng vui hơn.

“Nó đã bắt đầu ăn thịt rồi, không béo mới là lạ đó. Đã nặng rồi chứ, con hay khua tay đánh người.”

“Ha ha, đáng yêu quá.”

“Tiểu Vũ về rồi thì nghỉ ngơi hai ngày đi, ở nhà chơi với con.”

“Vâng,”

Khiết Vũ vui vẻ bồng con trai chơi đùa trong sân, Hiên Viên Long theo sát cạnh hai người, thỉnh thoảng lại nói câu gì đó khiến hai người lúc thì cười vui vẻ, lúc lại ầm ĩ ồm tỏi, xen lẫn trong đó là tiếng cười khanh khách của con trẻ.

Ba nhỏ và người hầu trong nhà đã quen với hình thức ở chung của đôi vợ chồng này, nhìn thấy hai người cãi cọ ầm ĩ cũng không cần lo lắng, dù sao chỉ chốc lát lại hòa.

“Vợ nè, vợ thích chồng hơn hay con trai hơn?”

“Nói thừa, cậu ngay cả ngón tay còn kém xa con trai tôi.”

“Ồ đó mà mạnh miệng! Xuống giường rồi thì cái gì cũng con trai nhất, trên giường rõ ràng nói yêu chồng nhất.”

“Cậu cũng chỉ được mỗi cái tác dụng ở trên giường.”

“Không có cái tác dụng này của chồng, vợ sẽ tịch mịch mà chết cho xem.”

“Đồ mặt dày...”

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hon-uoc-gia-toc>